BAŞARIMI KARILARIMA BORÇLUYUM

ZİYA : Efendim, bu başarımı karılarıma borçluyum.
(*Bütün oyuncular sahnede. Giriş bölümündeki şarkıyı söyleyerek oynarlar.*)

Sağlam kafa sağlam bedende bulunur,
Herkeste var sanmayın bu nato kafa,
Kimsede bulunmaz bir bende bulunur;
Koş dedene yavrum, dedende bulunur.

Sağlam kafa sağlam bedende bulunur...
Ablanda bulunmaz, ananda bulunmaz,
Dayında, amcanda, babanda bulunmaz,
Bulunsa bulunsa dedende bulunur.

Sağlam kafa sağlam bedende bulunur;
Çarşıdan alınmaz, pazarda satılmaz,
Ne onda, ne bunda, ne sende bulunur,
Koş dedene yavrum, dedende bulunur.

(*Oyundaki bütün şarkılardan bir demet.*)

Nesin Vakfı 2 Ağustos 1991
Nesin Vakfı (Dereboyu) 20 Ekim 1991

SAİT HOPSAYIT

Çalgılı-Şarkılı
Oyun

Giriş ve İki Bölüm

Bu oyun sahneye konulmadan önce
"Gol Kralı" adlı romanım okunmalıdır.

KİŞİLER

Asal Kişiler
(7 erkek, 5 kadın, 12 kişi) :

Kerkenez Sevim
Hasip Ferferik
Mehcure Ferferik
Duvar Ahmet
Dündar Dübara
Sait Sarıoğlu
Berrin Hanımefendi
Madam Anjel
Erol İpkıran
Antrenör Tomson
İspanyol Aysel
Dr. Refik

Öbür oyuncular
(Bir oyuncu,
bikaç rol üstlenebilir.)

Kâmran
Bakkal
1. Çırak
2. Çırak
1. Delikanlı
2. Delikanlı
1. Kız
2. Kız
3. Kız
Kısmetî
Zübeyde
Zihni
Muhittin
Abdüşşükür
1. Futbolcu
2. Futbolcu
3. Futbolcu
Yanlış Adam
1. Kişi
2. Kişi
3. Kişi
Karaborsacı
Memur
Sakallı
Kambur
Gazozcu
Mısırcı
İspirtocu
Topal
Çulsuz
Boyacı
Görevli
1. Seyirci
2. Seyirci
3. Seyirci
Emekli
Politikacı

GİRİŞ

(Giriş bölümündeki konuşmalar, operanın alayı (parodisi) olacak. Giriş bölümünün başı ve sonu için özel müzik. Giriş bölümünde oyuncular, oyundaki makiyaj ve kılıklarıyla, ama top alanına çıkmış takım gibi, atlayıp sıçrayarak ısınma (eşofman) hareketleri yaparlar. Bu hareketler müziğe uygun olur. Sahne boştur. Müzikle birlikte bütün oyuncular girer.)

(1. Şarkı - Maç Var.)

HEPSİ :

Maç var, maç var, maç var...
Bugün büyük maç var.
Maç var, maç var, maç var...
Bugün büyük maç var.

SAİT :

Ne var, ne var, ne var?
Ne vaaaaar?

HEPSİ :

Maç var, maç var, maç var,
Maç vaaaaaaar!

SAİT :

Ne maçı, ne maçı, ne maçını?

ERKEKLER :

Futbol, futbol, futbol...

KIZLAR :

Hendbol, penaltı, gol

Hendbol, penaltı, goool...
SAİT (*Heceleri çeke çeke, uzata uzata*) : Bana fıçı desene!
EROL : Fıçı...
SAİT : A... (*Gerisini söylemez, yutkunduktan sonra.*) Aman.. Bu maç, ne maçı?
TEK TEK (*Hepsi*) :
Futbol,
Futbol...
Futbol...
Futbol.
HEPSİ : Futboool...
(*Şarkı bittikten sonra oyuncular ritme uyarak konuşurlar.*)
HASİP : Haydi çocuklar, maç başlayacak... Oyuncu seçiyorum bizim takıma... (*Herkes kendi havasında, kimse aldırmaz.*) Ulan heeeey... Size söylüyorum ulaaan... Sululuğu bırakın yahu... Sizinle oyun oynanmaz be...
SEVİM : Şişt, şişt... Şişt, şişt...
HEPSİ : Şişt, şişt... Şişt, şişt... Şişt, şişt .
SEVİM : Babam laf söylüyor ulan, dinlesenize...
AHMET : Yuuu, yuuuu...
HASİP (*Oyuncu seçer*) : Sen kaleci: Heey, sana söylüyorum, kalene geç...
(*2. Şarkı*)
BERRİN (*Kaleye geçer*) :
Bu kale benim kale, bu kale benim kale...
Hiçbir kuvvet giremez, burası Tahtakale!
Ne Kruyuf ne Pele, en şahı olsa bile,
Tahtakale geçilmez, burası tahtakale...
HASİP : Sen sağ beke geç, sen de sol bek...
DÜNDAR : Ne demek, o ne demek?
HASİP : Sana diyorum inek.
TOMSON : Var ne zaman antrenman, yok beklemek bu demek.
SEVİM : Benim yerim nerde?
AHMET (*Eliyle göğsünün soluna vurarak*) : Senin yerin burda anam, burda...

EROL : Başımın üstünde yerin var anam...
SAİT : Pağdon... Ben neğde oynuyoğum?
SEVİM : Sen de kumda oyna, kumda...
SAİT : Yani plajda oynuyoğum ben?
HASİP : Sen orta haf, sen sağ, sen de sol haf...Hadi, sallanma ulan...
DÜNDAR : Ben solda oynamam... Ben solda oynamam.
HASİP : Sağda oyna ulan...
DÜNDAR :
Sağda da oynamam, solda da oynamam...
Dedikodu olur sonra dayanamam...
(3. Şarkı)
HEPSİ (*Şarkı*) :
Ne sağcıyız ne solcu
Futbolcuyuz futbolcu.
Şükür olduk hepimiz,
Sonunda orta yolcu.
Ne sağcıyız ne solcu,
Futbolcuyuz futbolcu...
HASİP : Peki, ortada oyna... Hadi çık ortaya da, nerde oynarsan oyna:
TOMSON : Ay em mıstr Tomson...
HASİP : Mıster Tomson, sen hep en son...
TOMSON : Ben oynayacak nerde?
HASİP : Açıkta oyna, açıkta...
TOMPSON : Tenk yuuu...
HASİP : Dalga geçmeyin be, maç başlıyor... Sen sağaçık, sen santrafor...
MEHCURE : Anafor, babafor...
Kimi santrahaf
Kimi santrafor
Haydi maç başlıyor.
(*Oyuncular maç için yerlerini alırken, tekerlekli bir kürsü sahnenin orta gerisine getirilir. Yüksek kürsüye merdivenle çıkılır.*)
ANJEL : Ben bu maçtan bişey ağnamooorum, hakemsiz maç

olur?.. Hakem nerdedir?
HASİP : Yahu hakemi unuttuk be...
ANJEL : Hakem olmayıncas herkeş birbirini yer...
EROL : Hakem olsun ki hakemi yiyelim.
BERRİN : Hay başını yersin inşallah...
HASİP (*Aysel'e*) : Hadi sen git şurdan bir yerden bir emekli bul da gel, onu da hakem yapalım... (*Aysel çıkar.*) Hadi herkes yerini alsın. (*Sahnede tek kale görünür. Öteki kale sahne dışındadır. Futbol oynamayan oyuncular maçın seyircisi olarak gösteri yapacak, bağıracak, tempo tutacak, kaynana zırıltısı çalacaklar; içlerinden biri amigodur.*) Başlıyoruz, hadi... (*Aysel emekliyi getirir. Çok yaşlı, tirit, zor yürüyen bir sarsaktır.*) Bu ne bu?
AYSEL : Hakeeeem... Hakem istemediniz mi, işte hakem... Hem de emekli.
HASİP : Sen nerden emeklisin?
EMEKLİ (*Elini kulağına götürerek*) : Efendim.
HASİP (*Bağırır*) : Emekli misin?
EMEKLİ : Ben mi?
HASİP : Sen... Emekli misin?
EMEKLİ : Bana mı dedin?
HASİP : Sana dedim.
EMEKLİ : Ne dedin?
HASİP : Emekli misin, dedim.
EMEKLİ : Emekliyim.
HASİP : Nerden emeklisin?
EMEKLİ : Sultan Abdulpalamut'un şeybaşıydım, paşaydım paşa.
AYSEL : Ay tam bize göre...
HASİP : Hakemlik yapar mısın?
EMEKLİ : Millî takım olursa yaparım...
HASİP (*Aysel'e*) : Yalnız sana göre değil, hepimize göre... (*Herkese*) Düdük nerde, düdük... Kimde düdük var.
EMEKLİ : Benim kendi düdüğüm var... (*Tabanca çıkarır gibi kıç cebinden düdük çıkarıp öttürdükten sonra.*) Ben gol at demeden kimse gol atmayacak, tamam mı? Sonra öyle önüne gelen gol atamaz... Ben kime gol at dersem, ancak o gol atabilir.

Kaleciler de canları isteyince gol yiyemez, yasak... Ben gol yiyeceksin deyince kaleci gol yiyecek... Ben söylemeden ayıcılık yapmak yok. Favul mavul istemem... Hadi bakalım... Haaa, az kaldı unutuyordum, maç sırasında benden başka hiçkimse küfredemez, tamam mı?
HASİP : Tamam...
(*Emeklinin düdüğüyle maç başlar. Maç sırasında bir marş çalınabilir. Seyirciler gürültüye, şamataya, bayrak sallamaya, teneke ve kaynana zırıltısı çalmaya başlarlar. Maç sırasında Sait ortada sersem sersem gider gelir, uyurgezer gibi, oyunculara çarpar. Oyuncular Sait'i birbirlerine iterler. Emekli durmadan düdük öttürmektedir. Seyirciler karşılıklı bağırmaktadırlar :*)
— Ya ya ya, şa şa şa... Hacettepe çok yaşa!
— Ya ya ya, şa şa şa...Tozkoparan çok yaşa!
— Aslan karabataklar be...
— Çulluk, çulluk bunlar çulluk...
(*Oyuncular itişip kakışırlarken birbirlerine bağırırlar :*)
— Ulan ayı...
— Adını sormadık...
— Ayıcı...
— Babandır...
— Yuuu...
— Ulan inek...
— Yerim ulan seni...
— Yenmişi vaaar...
— İnek arabası...
(*Bir karambol olur. Seyirciler de karışır. Oyuncular ve seyirciler birbirlerine dolanarak hakemi de ortalarına ve altlarına alıp kenet olurlar. Tam o sırada Politikacı gelir. Politikacının görünmesiyle birden müzik ve sesler kesilir. Kenetlenmiş olan bütün oyuncular donuk kalırlar. Politikacı kürsüye çıkıp nutka başlar :*)
POLİTİKACI : Sayın vatandaşlar... Spor alanındaki başarılarımız birbirini kovalamaktadır. Daha da çok kovalayacak ve elbet bigün yakalayacaktır. Çünkü bizim elimizden kurtulmaz.

Hakemlerin bizim takımı tutmamaları nedeniyle güreşçilerimizin minderi görünce yatıp uyumaları, güllecilerimizin sinirlenerek gülleyi hakemin kafasına atmaları, yelkencilerimizin yağmurda ıslanarak batmaları, atletlerimizin şaşırıp ters yöne koşmaları gibi kimi şanssızlıkları saymazsak sporumuz günden güne ilerlemektedir. Örneğin, eskiden futbol takımlarımız yabancı takımlara 6-0 ve 5-0 gibi büyük farklarla yenilirken, biz iş başına geçtikten sonra bu kadar büyük farklarla yenilmeyi yasak edince, şimdi 6-1 ve 5-1 gibi daha az farklı yenilmeye başlamışlardır. Son umudumuz dış yardım ve krediler de gerçekleşirse Sultanahmet'te dilenip Yenicamide sadaka vermek suretiyle, yabancı antrenörler getirterek, yabancı futbolcular satın alarak, yabancı hakemler bularak kuracağımız millî takımımızı yabancı sahalarda oynatacağız.

(*Ortada kümelenip kenetlenmiş olanların arasından önce Hakemin başı, sonra eli dışarı çıkar. Emekli düdüğü öttürür. Düdüğün ötmesiyle bütün oyuncular çözülüp yerlerini alırlar.*)

POLİTİKACI : Atletizmdeki başarısızlık, yüzmedeki şanssızlık, basketteki yenilgi, kayaktaki talihsizlik biyana bırakılırsa, futboldaki gelişmemiz göğüs kabartıcıdır.

EMEKLİ (*Düdük öttürdükten sonra*) : Karnınız içeri! Göğsünüz dışarı! Kabartın göğsünüzü! (*Hepsi emeklinin dediğini yaparlar.*) Kollarınızı yana açıp nefes alıp vereceksiniz... Başlayın. Bir-ki... bir-kiii... (*Düdükle.*) Düt düt düt... (*Hepsi birden nefes alıp verirken Dündar zorlanır, bir çalgıyla gürültülü bir osuruk sesi çıkar. Dündar, dönüp kendi arkasına bakar. Şaşkınlıkla.*)

EMEKLİ : Ne oluyor orda? Şimdi polis çağırırım ha...

POLİTİKACI : Futbolda büyük ilerleme var vatandaşlar. Eski yıllarda kalelerimize giren gollerin sayısını son yılda iki katına çıkarmış bulunuyoruz.

(*Hep birden uğultuyla bağırırlar.*)

ANJEL : Herif laf söylooor, diğnesenize...

EROL : Susun ulan, makam arabası egzos koyvermiyor, herif laf anlatıyor be...

POLİTİKACI : Spordaki sloganlarımız şunlardır : "Günde üç öğün futbool."

HEPSİ (*Bağırırlar*) : Günde üç öğün futbol...

POLİTİKACI : "Hafta yedi, gün sekiz, futbol..."

HEPSİ (*Bağırırlar*) : Hafta yedi, gün sekiz, futboool...

POLİTİKACI : "Günde beş vakit futbol."

HEPSİ (*Bağırırlar*) : Günde beş vakit futbol...

(*Bütün oyuncular ellerini de kaldırarak Politikacı'ya sesli gösteride bulunurlar.*)

POLİTİKACI : Sayın vatandaşlar, bu tezahüratınız da gösteriyor, bizi ne kadar çok seviyorsunuz. Sağolun, varolun... (*Bundan sonra bütün oyuncular ve seyirciler eski yerlerini alacaklar, top oyunu başlayacak. Politikacı da konuşmasını sürdürecektir. Ama Politikacının sesi duyulmaz. Politikacı, ses düğmesi kapatılmış bir TV'de gibi, çok coşkulu el ve ağız hareketleri yapar, sesi çıkmaz. Top oyunuyla müzik de başlamıştır. Birbirlerine bağırırlar.*)

— Ver, ver ulan...

— Ver Osman'a, gitmez yabana...

— Naaa...

— Pas veeer...

— Kıvır, kıvır da baban da görsün...

(*İki oyuncu döğüşür. Emekli boyuna düdük çalar.*)

— Vur vur, vur gözünün üstüne...

— Vur ağzına da ifade veremesin...

AYŞE (*İki yumruğunu birbirine vurarak*) : Ne hakem, ne hakem, ne hakem?..

SAİT : Ne diyoğ? Ne diyoğ?

ANJEL : Hakeme ne hakem deooor...

SAİT : Ne hakem ne demek...

ANJEL : Ne hakem demek, ne hakem demek...

SAİT (*Anlamış gibi*) : Haaaa, ne hakem... (*Sait de Aysel'le birlikte tempoyla.*) Ne hakem, ne hakem, ne hakem...

— Yuuuu...

— Kovaaaa, kova...

— Çalımla be...

— At çalımını...
— Ulan ben olsam, atmıştım be...
— Yuh, temiz aile kasabı...
— Vay katır vay...

(*Yine hepsi birbirine girer, kenet olurlar. Sessizlik.*)

POLİTİKACI : Takım yattı, takım yattı...
SEVİM (*Kenetten çıkarak*) : Ne yaptıksa takım yattı.
AHMET (*Kenetten sökülerek*) : Yine bizim takım yattı.
MEHCURE (*Kenetten çıkarak*) : Neden bizim takım yattı?
DÜNDAR (*Kenetten sökülerek*) : Ama neden takım yattı?

(*Hep birlikte 4. Şarkıyı söylerler dans ederek.*)

Kampa girdik, geçtik gırgır...
Çalım attık, döndük fırfır.
Sonuç yine altı-sıfır,
Ne yaptıksa takım yattı!
Elli favul, on penaltı,
Ahmet attı, Mehmet attı,
En sonunda yedik haltı,
Yine bizim takım yattı.
Futbol yasasına uyduk,
Çelme taktık, ayak koyduk,
Sille, tokat, tekme, yumruk...
Ama yine takım yattı!
Verdik mangır, verdik emek,
Nokta hakem böyle demek,
Ulan kova, ulan inek,
Neden bizim takım yattı?

BİRİNCİ BÖLÜM

1. YER : *Ferferik'lerin evinde yatak odası.*

HASİP (Üstü giyinik, ayağında donla, para destelerini saydıktan sonra, aynanın karşısında, şakağındaki bikaç uzun telle cavlak başını örtmeye çalışırken konuşur) : Sevim'in topografyasında yine değişiklik başladı. Kamçı gibi kız günden güne şişiyor.
MEHCURE (*Başında bigudiler, çiklet çiğneyerek tırnaklarını törpüler ve oje sürerken*) : İyi ya işte, memnun olsana...
HASİP : A bir de memnun olayım, demek...
MEHCURE : En sonunda kız birazcık şişmanlıyor.
HASİP : Evet ama, her yanı birden şişmanlamıyor ki... Yalnız karın bölgesinden şişmanlamaya başladı.
MEHCURE : Güldürme insanı... İstediğin yerinden şişmanlaması insanın elinde mi? Kimisi kalçasından şişmanlar, kimisi göğsünden, kimisi de senin gibi göbeğinden... Tövbe yarabbi, artık Allah'ın işine de karışmaya başladın.
HASİP : Benim Allah'ın işine karıştığım yok da, bizim kızın karnından şişmanlaması bana kul işi gibi geliyor.
MEHCURE : Amaaan, gene başlama... (*Lafı değiştirmek ister.*) O Dübaracı Dündar seni bu sabah erken erken ne diye telefonda aradı?
HASİP : Haa, Tozkoparan Kulübünün başkanı...
MEHCURE : Başkanı mı, kıçkanı mı, ne haltyedi başısıdır bilmem..

HASİP : Aslında müteahhittir. Ben O'nu iş hayatından tanırım.
MEHCURE : Neymiş derdi?
HASİBE : Sordum ama, telefonda söylemedi, önemliymiş... İkimiz de saunaya gideriz çarşambaları... Zaman kaybetmeyelim diye bugün öğleden sonra saunada buluşup konuşacağız. (*Dedikodu gazetelerini alır, göz gezdirerek.*) Sevim ne olacak, Sevim?..
MEHCURE : Ayy, şimdi bayılacağım... Yeter ayol...
HASİP (*Gözü gazetede*) : Evet ama, her dört-beş ayda bir, estetik ameliyatı diye doktor faturası ödemekten bıktım.
MEHCURE : Amaaan, kızı o kadar da sıkıştırma...
HASİP : Ne demişler : "Bir kızı anababası sıkıştırmazsa başkaları sıkıştırır." demişler.
MEHCURE : İyi halt etmişler... Kim demiş bunu?
HASİP : Kim demişse demiş... Demiş ya...
MEHCURE : Bu zamanda koca bulmak kolay değil. Kızın geniş çevresi olacak ki, gönlüne göre bir koca seçsin...
HASİP : Çevre mi? Ne çevresi yahu, bizim kızın pazarı var, pazarı... Hem iç pazarı, hem dış pazarı, hem de ortak pazarı...
MEHCURE : Evde kalsın istiyorsan, o başka...
HASİP : Yahu, kızın sokaktan eve girdiği yok ki evde kalsın. Senin kızın kalsa kalsa sokakta kalır. Dün, plajdaki o herif kimdi?
MEHCURE : Hangisi?
HASİP : Öyle ya, hangi biri? Hani biz seninle kumda güneşlenirken Sevim'le aynı kabinden çıkan herif... Bir kız, bir herifin kabinesinden çıkıyor!
MEHCURE : Aaaa, ayol O yabancı mı?
HASİP : Kimmiş o?
MEHCURE : Daha neler, Ahmet'i tanımadın mı?
HASİP : Hangi Ahmet?
MEHCURE : Tozkoparan takımının beki Duvar Ahmet...
HASİP (*Yumuşamış*) : Haaa, bizim Ahmet... O muydu O?
MEHCURE : Yaa, O'ydu O.
HASİP : Peki, ya o Moda'daki rezalete ne buyrulur?
MEHCURE : Neymiş o?

HASİP : Kızının sayesinde bugünkü gazetelerde yine ailemizin adı geçiyor : Ferferik'ler şöyle yaptı, Ferferik'ler böyle yaptı... Gazetelerin spor sayfaları da, sosyete sayfaları da Ferferik'lerle dolu... (*Çekip aldığı gazetelerden birini açıp okur.*) "Kerkenez Sevim'in Sürprizi", "Tanınmış iş adamlarımızdan kadın çamaşırı ithalatçısı Hasip Ferferik'in neşeli ve cömert kızı Sevim Ferferik'in, geleneksel Moda kotra yarışında bu yıl birinci gelecek kotrayı kullanan sporcuya bir sürprizi olduğunu söylemesi, bütün yarışçıları gayrete getirmişti. Bu yılki kotra yarışı birincisine Sevim'in verdiği armağan gerçekten büyük bir sürpriz olmuştur. Sevim Ferferik, kimisine göre pembe dantel sutyenini, kimisine göreyse daha başka bir iç çamaşırını hediye etmiştir." Nasıl, beğendin mi kızının marifetini?..
MEHCURE : Ayol bunlar dedikodu...
HASİP : Dur, daha da var... (*Gazeteden okur.*) "Birinci gelen yarışçı değerli hediyesini kotranın direğine bir bayrak gibi çektikten sonra Sevim'le kotraya atlayıp Marmara'ya açılmış ve meraklı bakışlardan uzaklaşmışlardır." Herkesin dilinde dolaşan o başka iç çamaşırı da neymiş, biliyor musun?
MEHCURE : Ne bileyim ben!
HASİP : Kızının kilotu, kilotu... Rezalet!.. Kızının kilotu bayrak direğinde rüzgârdan şişip şişip dalgalanıyor.
MEHCURE (*Azarlar*) : Aman, bağırıp durma öyle... Dur! (*Seslenir.*) Seviiim, Seviiim... Kız Seviiim...
SEVİM (*Sesi dışardan*) : Ne vaaaar?
MEHCURE : Gel biraz buraya...
SEVİM (*Sesi dışardan*) : Haaa? Ne diyorsun?
MEHCURE : Buraya gel, diyorum.
SEVİM (*Girer*) : Ne var? (*Çiklet çiğnemektedir.*)
MEHCURE : Okudun mu gazeteleri, neler yazıyor senin için...
SEVİM : Gördüm, n'olacakmış...
HASİP : Daha ne olacaktı, kotra direğine kilotunu çektirmişsin... Şişe şişe, dalgalana, dalgalana... Ooooh...
MEHCURE : Dur canım, bikere kilot değil, sutyen...
SEVİM : Aaaa, Allah kuru iftiradan saklasın... Daha neler... Anne sen biliyorsun, bikere o gün benim kilotumu vermem

imkânsız...
MEHCURE : Haa, öyle ya...
HASİP : Peki, sutyenini nasıl veriyorsun elin herifine?.. Herif sutyeni ne yapacakmış, pek mi gerekliymiş?
SEVİM : Vallahi size iyilik de yaramıyor.
HASİP : Ne iyiliğiymiş o?
SEVİM : Reklam olsun diye sutyenimi verdimse ne olmuş yani?
MEHCURE : Kızım, maşallah senin reklama filan ihtiyacın yok ki...
HASİP : Öyle ya, mal meydanda...
SEVİM : Ayol ben kendi reklamım için vermedim... Vallahi şimdi sinirimden ağlayacağım. Babamın ithal ettiği son parti yeni model sutyenlerdendi. Herkes kotranın direğinde görünce bayıldı da, "Aman nerden aldın?" diye sormaya başladı. Ben de markasını söyledim.
HASİP (*Birden yumuşamış*) : Haaa, o başka... Öyle söylesene kızım... Bak şimdi yüreğime soğuk sular serpildi de rahatladım. Yoksa bayağı kızacaktım hani...
MEHCURE : Sen de barut gibisin, kızıp parlamak için bahane arıyorsun.
HASİP : Namus sorunu başka şeye benzemez... Ben ne bileyim reklam için yaptığını...
SEVİM : Hadi ben gidiyorum anne...
MEHCURE : Nereye?
SEVİM : Bizim takımın maçı var da... Duvar Ahmet'e sözverdim.
MEHCURE (*Sözde fısıldayarak*) : Kızım, sana kaçtır antibebi hapı kullan demiyor muyum?
SEVİM : Alıyorum be anne... Hap map kâr etmiyor işte...
HASİP : Sabah sabah ne maçı böyle?
SEVİM : Antrenman yapacak bizim çocuklar.
MEHCURE : Antrenmandan sana ne kızım? Artık antrenmanlara olsun gitmeyiver.
SEVİM : Aaa, dünyada olmaz. Tozkoparan'ın maçı var anne, biliyorsun, çocuklara moral veriyorum. Hadi baybay... (*Çıkar.*)

MEHCURE (*Arkasından el sallayarak*): Hadi baybay...
HASİP : Moral veriyormuş, iyi mi?
MEHCURE : Canım biliyorsun sen de, Sevim'i görmezse Duvar Ahmet'in morali bozuluyor.
HASİP : Allah allah... Öyleyse evlensinler de gece gündüz moral versin.
MEHCURE : Amaaan, sanki bilmezmiş gibi... Evlilikte moral mi verilirmiş, büsbütün insanın morali bozuluyor... Sanki sen O'nunla evlenmesini istiyor musun?
HASİP : Nasıl isterim yahu... Duvar Ahmet denilen o kazığın bir sosyal mevkii yok, efendime söyliyeyim, bir mesleği yok, parası yok... Eline geçeni de kumara yatırır. Üstelik kafası da yok ki, futbol oynayamayacak yaşa gelince antrenör filan olsun.
MEHCURE : Hadi hadiiii... O yok, bu yok... Asıl önemlisi oğlanın Sevim'le evlenmeye niyeti yok. Sevim'le evlenmeye gönlü olsa, sen O'na nasıl olsa bir iş kurarsın, şöyle spor malzemesi mağazası filan...
HASİP : Ne diye evlensin oğlan, enayi mi? Bizim kız evliliğe ihtiyaç bırakmıyor ki...
MEHCURE : Allaşkına yine başlama sabah sabah...
HASİP : Anneysen anneliğini bil artık...
MEHCURE : Sus diyorum sana, ay içime fenalık geliyor.
HASİP : Sevim'i bu Duvar Ahmet belasından uzaklaştır. Ya uzak bir yerlere geziye filan gönderirsin bikaç ay, ya da maça gitmesini yasak edersin.
MEHCURE : Sus, sus... Sus, yeter! Şimdi bayılacağım herif!..
HASİP : Duvar Ahmet'e düşkünlüğü böyle sürerse, nah işte buraya yazıyorum, bu kız dünyada koca bulamaz.
MEHCURE : Aaaa... Kavga çıkarmak için sen yine bahane mi arıyorsun bu sabah? Ay git başımdan, hadi git... Saunaya mı gideceksin, ne cehennemin dibine gideceksen git... Bayılacağım diyorum sana...
HASİP (*Köpekleyerek*) : Karıcığım, şekerim, tatlım... Ben ne dedim ki sana? Ben bişey mi söyledim ki?.. Durup dururken neden kızdın şimdi bana?

MEHCURE : Suuus, sus... Sus herif. Ayol şuna bakın, hâlâ konuşuyor. (*Fırlatmak için terliğine davranınca Hasip kaçarak çıkarken biyandan da pantalonunu giymeye çalışmaktadır. Terliği Hasip'in arkasından kapıya fırlatır.*)

HASİP (*Korkuyla kapıyı aralayıp başını uzatarak*) : Nonoşum, sinir ilacını getireyim mi?

MEHCURE : Defoool...

2. YER : *Sauna.*

(*Hasip'le Dündar. Biri peştemallı, biri bornozlu.*) (*Hasip Saunada yalnızdır. Tahta tarakla gövdesinden terleri akıtmaktadır. Dündar girer. Kucaklaşıp öpüşürler.*)

DÜNDAR : Çok beklettim mi canım?

HASİP : Hayır, ben de şimdi girmiştim...

DÜNDAR : Yani haftada bir sauna'ya da gelmesek hiç görüşemeyeceğiz...

HASİP : Vallahi öyle...

DÜNDAR : Bu sauna bana çok iyi geliyor. Bir girmeden tartılıyorum, bir de çıkınca... Bakıyorum, üç kilo ter atmışım. Ama çıkınca içim yanıyor, beş kilo kola içiyorum, iyi mi? (*Gülerler.*)

HASİP : Canım efendim, zayıflamasak da bu sauna insana moral veriyor.

DÜNDAR : Hay ağzını öpeyim... Moral dedin de aklıma geldi... Ben de seninle bu moral konusunu konuşacaktım...

HASİP : Buyur Dündarcığım.

DÜNDAR : Yazıhanede rahatsız edecektim ama, senin zamanın kıymetli, nasıl olsa saunada buluşuyoruz dedim... Bilmem, münasebetsiz mi kaçtı?

HASİP : Ne münasebet! Estağfurullah... Buyur Dündarcığım.

DÜNDAR : Efendim... Nasıl anlatmalı, nerden başlamalı, bilmem ki... Bilirsin, ben bu Tozkoparan'a hayatımı koydum.

HASİP : Bilmez miyim.

DÜNDAR : Gençliğimdenberi bu hep böyle... Lakin ben yan-

dım Hasipciğim, yandım...

HASİP : Ne oldu yahu?...

DÜNDAR : Tozkoparan'ın tam otuz milyar lira borcu var... Evet, otuz milyar...

HASİP : Ödesinler...

DÜNDAR : Kim ödeyecek yahu, imzayı ben verdim... Yalnız on milyar bana borcu var kulübün... Ben yandım.

HASİP : Vahvah...

DÜNDAR : Bu sezon başaşağı gidiyor takım.

HASİP : Neden?

DÜNDAR : Hah... Üstüne bastın. Ben de onu arzedeceğim ya... Bilirsin, bizim takımın bir beki var, Duvar Ahmet...

HASİP : Kim bilmez ki...

DÜNDAR : Hem Tozkoparan'ın, hem de milli takımın belkemiği... Biz bu Duvar Ahmet'i iki milyar liraya transfer ettik.

HASİP (*Çok para anlamına ıslık öttürür*) : İşte bunu bilmiyordum. Sonra?

DÜNDAR : Transfer piyasasının rekoru... Duvar Ahmet daha çok eder. Gerektiğinde kaş patlatır, göz şişirir, kafa yarar, tekme atar, devirir kırar, ne yapar eder, ama kalesini vatan kalesi gibi korur.

HASİP : Bravo...

DÜNDAR : Gelgelelim, son zamanlarda Duvar Ahmet'te bir moral çöküntüsü başladı. Böyle giderse Tozkoparan ligden bile düşebilir... İşte o zaman yandım.

HASİP : İki milyar lira... Bir iş adamı olarak, bu kadar paranın güme gitmesinden vicdanım rahatsız olur.

DÜNDAR : Senin ne vicdanlı insan olduğunu bilmez miyim Hasipciğim. Ben de bunun için sana başvuruyorum ya...

HASİP : Ama ben ne yapabilirim?

DÜNDAR : Şimdi bamteline bastın işte... Duvar Ahmet'e moral verilecek.

HASİP : Duvar Ahmet'e ben moral veremem ki...

DÜNDAR : Sen vermeyeceksin, kızın Sevim verecek, Sevim Hanım...

HASİP : Nasıl yani. Ne gibi?

DÜNDAR : Çok kolay... Kulübün otuz milyar borcunu düşün, yedi milyar lira transfer parasını düşün... Duvar Ahmet'in morali düzelirse takım kurtulur. Bizim İngiliz antrenör var ya, o bile söylüyor : "Var Sevim Hanım, var moral. Sevim Hanım yok, moral yok..." Vallahi böyle diyor. Sevim Hanımı, seyircilerin arasında uzaktan görsün, O'nun çığlıklarını duysun, yeter; öyle bir şahlanıyor, öyle bir şaha kalkıyor, görsen korkarsın...

HASİP : Demek bizim Sevim'de böyle bir moral gücü var, bak sen...

DÜNDAR : Evet... Son günlerde Sevim hanımı maçlara göndermiyormuşsunuz, Duvar Ahmet çöktü, bizim takım da yattı...

HASİP : Doğrusu kızıma verilen bu değerden dolayı bir baba olarak göğsüm kabardı. Ama tekbaşıma karar veremem, bir de annesiyle konuşayım da...

DÜNDAR (*Sevinçle sarılıp öperek*) : Anlayış göstereceğini biliyordum canım kardeşim. Ben gidip hemen müjdeyi vereyim Duvar Ahmet'e.

3. YER : *İstiklal Caddesi.*

(Stilize dekorla Beyoğlu İstiklal Caddesi. Dansçılar, caddeden gelip geçen yolcuları ve satıcıları oynayacaklar. Sait, taksi beklemektedir. Gözleri iyi görmediği için gelip geçene çarpıp özür diler.)

SAİT (*Hoparlörden geçen bir arabanın sesi duyulur*) : Şişli...Şişli... (*Birisine çarpar.*) Pağdon... (*Başkasına çarpar.*) Pağdon efendim... Şişli mi? Şişli...(Çarpar.) Çok affedeğsiniz...Özüğ dileğim... Şişli'ye mi? Şişli... (*Sait, çöp sepetli bir direğe çarpar; onu insan sanır.)* Mil pağdon... Özüğ dilerim efendim... Şişli'ye... Şişli...

KÂMRAN (*Çarpıştığı Sait'e*) : Çüş beee... Önüne baksana ulan!

SAİT : Mil pağdon... Çok affedeğsiniz...

KÂMRAN (*Giderken geri dönüp bakar, Sait'i tanımıştır*) : Sait, Sait yahu... Vay Sait'çiğim... Merhaba Sait...

SAİT (*Az önce çarptığı direğe yönelerek*) : Merhaba efendim... Affedeğsiniz, birden tanıyamadım da...

KÂMRAN : Nasıl tanımazsın, dikkatli baksana...

SAİT : Bakıyoğum ama gözlerim iyi görmediğinden...

KÂMRAN (*Tutup Sait'i kendine çekerek*) : Ben burdayım. Biliyorum, çocukluğundanberi gözlerin iyi seçmez. Ben Kâmran...

SAİT : Hangi Kâmuğan?

KÂMRAN : Üç yumurtalı Kâmran...

SAİT (*Kollarını açar sarılmak için, ama ordan geçen bir kadına sarılırken*) : Haa, bizim üç yumurtalı Kâmran... (*Kadın çığlık atıp kaçınca Sait ürker. Kâmran, Sait'i tutar. Sarılırlar, öpüşürler.*) Sesinden tanıdım Kâmuğan...

KÂMRAN : Sıra arkadaşın Kâmran ya... Yahu, sen Paris'te değil miydin?

SAİT : Evet. Matematik okuyordum. Üniversiteyi bitiremeden döndüm. Geleli daha üç gün oldu.

KÂMRAN : Aman Saitçiğim, seni Allah göndermiş be... Öyle sıkıntıdayım ki hiç sorma... Bir candan arkadaşıma rastlasam da biraz borç para alsam diye Allah'a yalvarırken, Allah da seni çıkarmaz mı karşıma... Peki, neden döndün Paris'ten?

SAİT : Bir kadın yüzünden...

KÂMRAN (*Alayla kahkahalar atarak*) : Nee? Kadın mı? Kadın yüzünden ha? Sen, sen ha? Sahi Saitçiğim, bana biraz borç verebilir misin?

SAİT : Madlen adında bir kadındı.

KÂMRAN : Lisedeyken de sen bana hep borç verirdin de ben ödeyemezdim. Ama bu kez söz, namus sözü... Öyle ihtiyacım var ki...

SAİT : Madlen beni kazıklamaya kalkmaz mı...

KÂMRAN : Seni ha, seni... Yah seni kimse kazıklayamaz be...

SAİT : Beni ya... Olacak şey mi? Beni kimse aldatamaz hayatta...

KÂMRAN : Bilmez miyim, çocukluğundanberi böylesindir. Üç bin lira versen benim işim görülür Saitciğim!

SAİT : Benden kaçmaz... Madlen beni evi diye bir fotograf

stüdyosuna götürmüş.

KÂMRAN : Nasıl anladın?

SAİT : Hı hı... Ben ha? Kaçar mı benden. Salon öyle parlak ışıkla aydınlatılmıştı ki, gözlerim kamaştı, büsbütün görmez oldum. O parlak ışıkta, Madlen'le benim çırılçıplak resimlerimizi, filmimizi çekiyorlarmış, gizli kamerayla... Derken... Beni kim görse tanıyor, hele çocuklar birbirlerine göstermeye. başladılar.

KÂMRAN : Neden?

SAİT : E ben meşhur olmuşum. Kore'den Şili'ye, Eskimo'dan Güney Afrika'ya kadar bütün dünyada bizim Madlen'le çekilmiş çıplak resimlerimiz elden ele geziyor, dergilerde de basılmış, filmlerimiz de gizli gizli gösteriliyor. Hele çocuklar, görür görmez tanıyor beni. Çünkü ceplerinde o resimlerden dolu.

KÂMRAN : Bak Sait'ciğim, sen şimdi bana bir iyilik etsen de beni şu dertten kurtarsan, yani...

SAİT : Sen ne istiyorsun?

KÂMRAN : Çok değil canım, üç milyon...

SAİT : O kolay... Önce sana şu işi anlatayım da...

KÂMRAN : Hele sen parayı ver, ben yine dinlerim seni...

(Sahnenin öbür yanı aydınlanır. Burası, yine İstiklal Caddesi üstünde, bir güzellik salonunun çıkışıdır. Sevim'le Mehcure, Güzellik Salonundan çıkarlarken konuşmaktadırlar.)

MEHCURE : Kızım bikere evlenip özerk ol, ondan sonra kimlere istersen moral ver. Nikâhtan sonrasını kocan olacak herif düşünsün. Bak, babanla biz ne mutluyuz. Bugüne kadar babanın bana karşı bikerecik gık dediğini duydun mu?

SEVİM : Canım anne, seninkisi düşeş... Babam gibi kelepir her zaman düşmez ki...

MEHCURE : Baban artık estetik ameliyatı diye ikide bir çocuk aldırmana razı değil. Yani şiddetle bir kocaya ihtiyacın var, bilesin.

SEVİM : Peki, peki... Hiç olmazsa bikaç gün mühlet verin...

MEHCURE : Aman kızım, hiç annene çekmemişsin.

SEVİM : Canım ondan değil; koca çok ama, önce aptal görünüp sonradan kazık atıyorlar. Hadi baybay...

(Mehcure bir yana, Sevim'se Sait'in olduğu yana yürürken bütün cadde aydınlanır. Sait, Kâmran'a parayı vermektedir. Sonra yine anlatır. Kâmran, kaçmak için fırsat arar.)

SAİT : Madlen bana evli değilim, dedi, ama ben yutar mıyım?

KÂMRAN : Daha neler, sen yutar mısın hiç... Evli miymiş?

SAİT : Evet.

KÂMRAN : Nasıl anladın?

SAİT : Evindeyken Madlen bana soruyor: "Böyle iyi mi Mösyö?" *(Kâmran yavaş yavaş yanından uzaklaşıp gider. Sait, Kâmran'ı yanında gidiyor sanarak anlatmaktadır.)* "Bu pozisyon iyi mi Mösyö?" Ben daha ağzımı açmadan ordan birisi "Vıy Madmazel, meğsi..." diyor. Madlen yine soruyor: "Oldu mu Mösyö?" daha ben cevap vermeye kalmadan ordan birisi "Vıy şeri, çok güzel oldu." diyor. *(Yoldan gitmekte olan Sevim'le yan yana gelirler. Kalabalık olduğundan Sevim bisüre Sait'in yanında gitmek zorunda kalır. O'nun anlattıklarını dinlemeye başlar. İlgilenir. Önce şaşırır, sonra hoşlandığı sözlerden gülmeye başlar. Sonra da konuşmaya başlar.)* "Böylesi iyi mi?", "Meğsi boku Madmazel." "Ya bu poz?" "Perfekt Madmazel..." İyi oldu mu Mösyö?", "Vıy, trebiyen Madmazel..." Ben ağzımı bile açmıyorum, peki benim yerime cevap veren kim? İyice şüphelendim. Bigün Madlen'e "Bu salonda bizden başka kim var?" diye sordum. "Kimse yok mon amuuğ." dedi. Bana "Mon amuuğ" derdi. *(Sevim, kıkırdayarak gülmektedir.)* Madlen'in "Mon amuuğ" demesine bayılırdım. "Kimse yok da, peki, bu konuşan kim?" "Salonda akustik var, senin sesin yankılanıyor." dedi. Ben yutar mıyım? Söylesene, yutar mıyım?

SEVİM : Yutmazsınız tabii...

SAİT : Tabii yutmam. "İyi ama Madlen, benim sesim ince, bu akustiğin sesi kalın, nasıl oluyor?" dedim. "Duvar geniş olduğundan burda kalın akustik var." dedi. "İyi ama ben lafı kısa keserim, bu akustik uzun uzun konuşuyor." "Salon uzun

da, burda uzun akustik var." dedi. Hepsine peki ama, ben daha konuşmadan akustik konuşuyor yahu... (*Sevim kahkahalar atmaktadır; öyle güler ki, sözde düşmemek için, Sait'in koluna girer.*) Madlen ne dese iyi: "Bu salonda akustik çok aceleci, sen daha içinden geçirirken o senin düşündüklerini konuşuyor." Aklınca beni kandıracak... Ben kanar mıyım hiç?

SEVİM (*Sait'in koluna girmiş*) : Kanmazsınız elbet.

SAİT : Tabii... Bir gece de salondaki akustik kendikendine öksürüp hapşırmaya başlamadı mı! Daha ben hapşırmayı düşünmeden o hapşırıyor. Ben öksürmeden sesimin yankısı nasıl öksürebilir? Madlen'e soruyorum.

SEVİM : Ne diyor Madlen?

SAİT : "Unutmuşsun, bir saat önce öksürmüştün ya..." diyor. Demek, akustik benden bir saat rötağlı öksürüyor. Bir gece de divandayken elimi attım ki, elime süpürge gibi bişey geldi. Yakalayıp çekmeye başlayınca birisi bağırıyor.

SEVİM (*Kahkahalarla*) : Kimmiş?

SAİT : Bağırması, akustiğin sesine benziyor. Meğer yanımızda birisi daha varmış.

SEVİM : Nasıl anladınız?

SAİT : Çünkü, bıyıkları elimde... Beni enayi sanıyor. Çok kızdım. "Madlen, bu bıyıklar kimin?" diye bağırdım. Biraz yumuşak davransam "Benim bıyıklarım." diye yutturmaya kalkacak. (*Sevim kahkahalar atar.*) Ben yutar mıyım hiç?

SEVİM : Hiç yutar mısınız?

(*Sevim öyle kahkahalar patlatır ki, ancak o zaman Sait, kolunda bir kadın olduğunu ayrımsar. Şaşırır, çok utanır.*)

SAİT (*Şaşkın kekeleyerek*) : Çok affedersiniz... Yanımda bir arkadaşım vardı da... Siz o sanmışım, boyuna anlatıyorum. Demek, kalabalıkta birbirimizi kaybetmişiz.

SEVİM : Anlattıklarınız çok enteresan... Pek meraklandım. N'olur, anlatın...

SAİT : Nasıl anlatayım, bilmem ki...

SEVİM (*Cilvelenip Sait'e daha sokularak*) : Ama ben rica etsem?

SAİT : Emredersiniz. Anlatayım...

SEVİM : Kiminmiş o bıyıklar?

SAİT : Ben de Madlen'e onu sordum. "Akustik'in bıyıkları." demez mi! Hiç bıyıklı akustik duydunuz mu? Sözde beni aldatacak! Ben aldanır mıyım!.. Bıyıklarını öyle çekmişim ki, can acısından akustik üstüme çullandı. Madlen bağırıyor : "Yapmayın Mösyö Akustik, yapmayın..." Meğer neymiş, Akustik, Madlen'in kocasının adıymış. Madlen'le benim çıplak filmlerimizi, resimlerimizi çeken de Mösyö Akustik'miş.

SEVİM : Sonra ne yaptınız?

SAİT : Mösyö Akustik'le altalta üstüste... Sonra biriki hafta hastanede yattım. Kahrettim Paris'e, dönüp geldim. Madlen aklınca bana yutturacak... Sözde beni kazıklayacak... Ben. Ben ha? Ben yutar mıyım hiç? (*Yavaş yavaş sözleri şarkıya dönüşür. Daha sonra Sevim ve öteki yolcular da şarkıya katılıp dans ederler. Sait, önce sözleri, sonra şarkıyı söyler.*)

Bana? Bana? Bana ha?
Bugüne kadar daha
Anasından doğmamış
Kazık atacak biri.
Bana? Bana? Bana ha?
(*Güler :*)
Haha haha haha hahaaa...

SEVİM (*Cevap verir*) :

Seninkisi vesvese,
Düşme böyle hevese.
Daha az önce burda,
Neden girdin kafese?

BİR YOLCU (*Şarkıyla*) : Ya Mösyö Akustik?

BAŞKA YOLCU (*Şarkıyla*) : Ya sokak kızı Madlen?

SAİT :

Kim? Ben mi? Ben ha? Bana ha?
Haha haaa, haha haaa...
Bana ha?
Bende bu matematik...
Sen anlamazsın, o taktik...
O dümeni yutmadık.

Ne kazık, ne kafes o,
Bile bile lades o!..

(*Dans ederek hep birlikte söylerler.*)

Kim? Biz? Bize? Bize ha?
Anasından doğmamış
Bugüne kadar daha
Kazıklayacak bizi!
Haha haha haha haha haaa...

Sen, ben, o... Biz hepimiz,
Ta ezelden böyleyiz,
Budur karakterimiz:
Kazığı yedikçe biz,
Kazık yemedik deriz.

Babamız, atamız, dedemiz,
Hepsi de saf, tertemiz...
Ne kadar kazık yersek,
Kazık yemedik deriz.
Kim? Biz? Bize? Bize ha?
Anasından doğmamış
Bugüne kadar daha
Kazıklayacak bizi!
Haha haha haha haha haaa...

(*Dansçılar şarkı söyleyerek sahneden çıkarlar. Sait'le Sevim kalır.*)

SAİT : Affedersiniz, size kendimi tanıtamadım : Sait Sarıoğlu.
SEVİM : Çok memnun oldum. Benim adım da Sevim Ferferik...
SAİT : Anlayamadım, pağdon... Ne ferik dediniz.
SEVİM : Ferferik... Sevim Ferferik.
SAİT : Bu vesileyle tanışmış olduk.
SEVİM (*Saatine bakarak, yapma bir heyecanla*) : Aaa, geç kalmışım, eyvah...
SAİT : Ne oldu Sevim Hanım?

SEVİM : Ay geç kalıyorum, dörtbuçuk matinesine sinemaya gidecektim de... Çok aşkî, çok acıklı bir filmmiş... Romantik filmlere bayılırım.
SAİT : Yaaa...
SEVİM : Sinemaya yalnız gitmesini de hiç sevmem. (*İçini çeker.*) Görmedinizse bu filmi siz de görün.
SAİT : Çok isterdim ama, gözlerim bozuk da göremiyorum, hiç gitmem sinemaya.
SEVİM : İsterseniz birlikte gidelim, ben anlatırım filmi. (*Birden koluna girer. Birlikte yürürler.*) Demindenberi hep siz bana anlattınız, ben de size filmi anlatırım, ödeşmiş oluruz.
SAİT : Çok isterim ama... Size yük olmak istemem...
SEVİM : Amaan, sizin yükünüzden ne olacak... Hadi hadi...
SAİT : Meğsi... (*Giderler.*)

4. YER : *Sinema locası.*

(Yanyana iki sinema locası. Localardan birinde iriyarı bir erkekle bir kadın. Öbür loca boş. Sait'le Sevim boş locaya girerler. Fonda film müziği. Locaya düşen ışık ve gölgelerden filmin oynadığı anlaşılır. Sait utandığından, sandalyesini Sevim'in uzağına çeker, oturur.)
SEVİM (*Kısık sesle*) : Yoksa memnun olmadınız mı locaya geldiğimize?
SAİT : Yoo, bilakis... Çok memnun oldum.
SEVİM (*Sandalyesini Sait'e yaklaştırarak*) : Burda size filmi daha iyi anlatabilirim.
SAİT (*Sandalyesini uzaklaştırarak*) : Tabii...
SEVİM (*Sandalyesini biraz daha yaklaştırır*) : Dii mi?
SAİT (*Sandalyesini uzaklaştırarak*) : Şüphesiz...
(*Sait sandalyesini hep uzaklaştırır, Sevim de yaklaştırır.*)
SEVİM : Ne gibi?
SAİT : Şey...
SEVİM : Elbette...
SAİT : Haliyle...

SEVİM : Mesela...
SAİT : Bence de...
SEVİM : Güzeeel...
SAİT : Mersi...

(Sait'in sandalyesini çekeceği yer kalmamış, yandaki locaya dayanmıştır. Sevim iyice Sait'e sokulmuştur. Oynayan yerli filmden konuşmalar duyulur.)

FİLMDE KADIN SESİ : Beni seviyor musun Rıza?
FİLMDE ERKEK SESİ : Seni hayatım boyunca seveceğim.
FİLMDE KADIN SESİ : Ölünceye kadar mı?

(Filmdeki konuşma sırasında Sait'le Sevim'in elleri ve başları birleşmiştir. Filmden ışık üstlerine vurunca bir an, öpüştükleri görülür.)

FİLMDEKİ ERKEK SESİ : Daha bilem çok... Öldükten sonradan daha sonra bilem seni seveceğim.
FİLMDEKİ KADIN SESİ : Öyle mesut bir mutluluk içindeyim ki...
FİLMDEKİ ERKEK SESİ : Bilakis ben de öyleyim...
FİLMDEKİ KADIN SESİ : Artık seninim Rıza... Hadisene...

(Seyirci sesleri duyulur.)

— Ye onu yeee...
— Helal anam helal...
— İyi muuuz...iyi muuuz...

(Bundan sonra, öncekinin tersine, Sevim yavaş yavaş sandalyesini Sait'ten uzaklaştırdıkça, Sait sandalyesini yavaş yavaş Sevim'e yaklaştıracaktır.)

SAİT : Neden iyi muz diye bağırıyorlar?
SEVİM : Film çok aşkî olduğundan... Yani film icabı... Bakın, bakın...
SAİT : Bakıyorum.
SEVİM : Gördünüz mü?
SAİT : Neyi?
SEVİM : Manzarayı... Manzarayı görüyor musunuz?
SAİT : Evet, görür gibi oluyorum.
SEVİM : Çok heyecanlı, dii mi?
SAİT : Çok... Hayatımda hiç bu kadar heyecanlanmadım. *(Sevi-*

m'in elini aramaktadır, bulamaz. Elleriyle etrafı yoklar.) Ah öyle heyecanlıyım ki, anlatamam... Nerdesiniz, nerdesiniz? Nerdesiniz? Siz... *(Elleriyle etrafı yoklarken, yan locadaki kadını yakalar. Kadın, onu kocası sanır.)* Ah öyle seviyorum ki...

(Konuşmalar karanlıkta geçecek.)

KADIN : Çıldırdın mı ayol?..
SAİT : Evet, evet... İtiraf ediyorum, ben bir çılgınım...
KADIN : Dur ayol...
SAİT : Duramıyorum...
KADIN : Eve gideceğiz nasıl olsa, dayan...
SAİT : Dayanamıyorum.
KADIN : Evin suyu mu çıktı?..
SAİT : İçimi dökmek istiyorum...
KADIN : Evde dökersin... Locada olur mu?
SAİT : Seviyorum, seviyorum...
KADIN : Delirdin mi Zekeriyaa... Aaaa, bir herif... Yetiş Zekeriya, yetiş, bir herif saldırıyor... Beni sıkıştırıyor Zekeriya...
ZEKERİYA : Ulan... Vay namussuz... Vay ırz düşmanı... Ulan o benim hem hükümetten nikâhlı, hem de imam nikahlı karım be... *(Karanlıkta üstüste bikaç kez şamar şaklaması.)*
SAİT : Peğdon... Ben... Bir yanlışlık oldu... Affedersiniz... Ama ben ş'aparken... Mil pağdon... Özüğ dilerim... Beyfendi... *(Düdük sesleri.)*

(Gürültü sesleri. Aradabir şimşek çakar gibi ortalık aydınlandıkça, Zekeriya adlı irikıyım adamın Sait'i dövdüğü görülür. Bu dayak sahnesi, her aydınlanışta, başka bir pozda ve hareketsiz -resim gibi- görünür. Sonra ortalık aydınlanır.)

ZEKERİYA *(Eli Sait'in yakasında)* : Benim karımı ha...
SAİT : Pağdon... Efendim ben...
SEVİM *(Başını sokup ikisinin arasına girerek)* : Bir dakika beyfendi... Siz yanlış anlıyorsunuz... Biz nişanlımla locada şeyken...
SAİT : Evet... Biz şeyderken...

ZEKERİYA : Bu sizin nişanlınız mı?
SEVİM (*Zekeriya'ya çilvelenerek*) : Nişanlım bildiğiniz erkeklerden değildir.
SAİT : Yaa... Bildiğiniz erkeklerden değilim beyfendi.
SEVİM : Nişanlım o sözleri bana söylüyordu, eşiniz kendi üzerine alındı.
ZEKERİYA'NIN KARISI (*Kıskançlıkla kocasını Sevim'den çekerek*) : Aman Zekeriya, bırak şunları... Filmin meraklı yerinde kalmıştık... Hadi filmi seyredelim de paramız yanmasın bari...
ZEKERİYA : Mademki nişanlınız, ben de davamdan vazgeçtim...
SAİT : Ben o erkeklerden değilim beyfendi...

5. YER: *Bir geniş yol.*

(Yolun sonunda bir apartıman. Apartımanın kapısında "Ferferik AP." yazılı levha var. Apartımanın alt katında, bakkal, kasap ve manav dükkânı. Apartımanın katlarında balkonlar.)
(Sevim'le Sait yürüyorlar.)
SEVİM : Vahvah... Gözünüz de şişmiş... Benim yüzümden.
SAİT : Zarar yok. Her yerim şişsin sizin için, ne çıkar...
SEVİM : Vahvah... Dudağınız da kabarmış...
SAİT : Hiç önemi yok, her yerim kabarsın sizin için, ne önemi var.
SEVİM : Ağzınız da kanıyor...
SAİT : Önemli değil.
SEVİM : Yanağınız yarılmış mı ne...
SAİT : Olsun varsın...
SEVİM : Şuranız da çürümüş...
SAİT : Ne çıkar, çürüsün... Önemsiz.
SEVİM : Çok üzüldüm vallayi... Yani bütün bunlar hep benim yüzümden başınıza geldi.
SAİT : Ah... (*İç geçirir.*) Öyle söylemeyin Sevim Hanım. Öyle

mutluyum, öyle mutluyum ki... O sinema locasına beni götürmekle... Nasıl anlatayım, bilmem ki... Anlatamıyorum.
SEVİM : Anlıyorum, anlıyorum.
SAİT : Ben anlatamıyorum, ama siz anlıyorsunuz... Sizin için, sizin uğrunuza ölsem bile değer. Çünkü siz benim için o locadaki adama ne dediniz?
SEVİM : Ne dedim?
SAİT : Nişanlım, dediniz. Ah, öyle mutluyum ki...
SEVİM (*Ferferik Ap.nın önüne gelmişlerdir*) : İşte, bizim apartımana da geldik... Buyrun bir çay içelim, hem de annemle tanışırsınız.
SAİT : Bilmem ki... Söylemiştim ya, çok sıkılganımdır.
SEVİM : Hiç sıkılmayın... Annem son derecede demokrat bir kadındır. Babam da fevkalade özel teşebbüsçü ve gayetle liberaldir.
SAİT : Çekinirim.
SEVİM : Çekinmeyin, çekinmeyin... Nerdeyse bizim oğlanlar da gelir.
SAİT : Sizin oğlanlar?
SEVİM : Hı, Tozkoparanlı çocuklar... Duvar Ahmet, Çivi Mustafa, Çalım Metin, Kova Naci filan...
SAİT : Bağışlayın beni, çok utanıyorum. Hem ben sizin eve önce teyzemi göndermek istiyorum da... Sizi annenizden şeyetsin diye... Anlıyorsunuz işte.
SEVİM : Anlıyorum, anlıyorum. Ama neden teyzenizi de annenizi değil?
SAİT : Teyzemle oturuyoruz köşkte... Annem ben çok küçükken ölmüş. Bir de Madam Anjel var... Koca köşkte üç kişiyiz.
SEVİM : Anlatın, anlatın... Hayatınız beni çok ilgilendiriyor.
SAİT : Teşekkür ederim. Bize Safranzadeler derlermiş eskiden.
SEVİM : Ne derlermiş, ne derlermiş?
SAİT : Dedelerim de benim gibi çok sarışınmış da, sapsarı; yani safran sarısı... Buyüzden bize Safranzadeler derler... Dedem sonradan soyadımızı Sarıoğlu yapmış.
SEVİM : Enteresan... Hiç olmazsa bir viski alsaydınız...
SAİT : Önce teyzem ziyaretinize gelsin de...

SEVİM : Bekleyeceğim... Sinema için teşekkür ederim.
SAİT : Asıl ben size teşekkür ederim... Öyle, öyle, öyle şeyim ki...
SEVİM : Öyleyse görüşmek üzere, yakında...
SAİT (*El sıkışırlar. Sait, Sevim'in elini avucuna almıştır*): Görüşmek üzere...
SEVİM (*Ayrılan Sait'e el sallayarak*) : Gülegüle... (*Sevim apartımandan içeri girerken bağırır.*) Anneeee, aneeee... Buldum, buldum...

(*Aynı yer. Işık yavaş yavaş kararıp aydınlanır. Sait, oralarda dolanır.*)

SAİT (*Elektrik direğine yaslanmış, kendikendine söyler*):

Aşkolsun aşkımla aşık atana...
Zilzurna tutkunum saçtan tırnağa,
Sırılsıklam âşık baştan ayağa,
Hiç sabrım kalmadı artık durmağa,
Düştüğüm bu halde felek utana!
Aşkolsun aşkımla aşık atana! (İki kez.)

(*Parçanın burda bitmesiyle sokak birden işlemeye başlar. Çıraklar, dükkânlardan çıkar, vitrin camlarını siler, bir işler yaparlar. Sevim'in "Ferferik Ap." apartımanına giren çıkanlar olur. Yolcular geçer.*)

SAİT (*Kendikendine:*)

Bu düşkün halimden felek utana
Aşkolsun aşkımla aşık atana...

(*Sait, gelip geçene çarpıp özür dileyerek şiiri sürdürür.*)

Hiç sabrım kalmadı artık durmağa Pağdon...Affedersiniz... Aşkolsun aşkımla... Pağdon... aşık atana... Aşkolsun... Felek utana... Affedersiniz...

(*Sait, apartımanın önünde aşağı yukarı dolaşır. Bundan sonra konuşmalar müzik eşliğinde "resitatif" olacak.*)

1. ÇIRAK : Kim bu sarı oğlan?
2. ÇIRAK : Bilmem...Günlerdir buralarda dolanıp duruyor.
1. ÇIRAK : Belki Kerkenez Sevim'in takımındandır.
2. ÇIRAK : Yok canım, O'nun takımından olsa, burda dolan-

maz, çalar kapıyı, dalar içeri...
BAKKAL : Hadiii... Size ne elin girdisinden çıktısından... Bırakın gevezeliği de işinize bakın...

(*Sait, Ferferik Apartımanı önünde. İçeri girecek gibi olur, giremez. Zili çalmak için elini uzatır uzatır, çeker. O sırada üç futbolcu delikanlı, Sait'i iterek kapıdan girerler. Arkadan bir delikanlı, az sonra iki delikanlı daha girer. Bir delikanlı, yine Sait'i iterek çıkar. Girip çıkmalar sürer. Sait, bu girip çıkanlara dehşet ve şaşkınlıkla bakmaktadır. Kapıdan uzaklaşır, yine gelir.*) (*Elini zile uzatacakken iki delikanlı gelir.*)

1. DELİKANLI : Ne o muşmula?
SAİT : Yanlış yere geldim galiba...
2. DELİKANLI : Kimin evini sordun abüzittin?
SAİT : Birine benzettiniz beni... Adım abüzittin değil.
1. DELİKANLI : Hangi takımdansın.
SAİT : Takım mı? Ne takımı?
2. DELİKANLI : Ciğer takımı...
1. DELİKANLI : Açıl len...
2. DELİKANLI : Yolveeer... (*İki delikanlı kahkahalar atarak girer.*)
SAİT (*Kendikendine*) : Burası değil herhalde, yanlış yere geldim... (*Bakkala*) Affedersiniz, Sevim Hanım'ın oturduğu apartıman hangisi, biliyor musunuz?
BAKKAL : Hangi Sevim'in.
1. ÇIRAK : Bu mahallede Sevim çoook...
2. ÇIRAK : Elini sallasan Sevim'e değer.
1. ÇIRAK : Kababut Sevim...
2. ÇIRAK : Belgeli Sevim...
1. ÇIRAK : Kaydırak Sevim...
2. ÇIRAK : Çiklet Sevim...
1. ÇIRAK : Yoksa Kerkenez Sevim mi?
2. ÇIRAK : Futbolcuysa eğer, Kerkenez Sevim'i soruyordur usta...
BAKKAL : Bunda futbolcu suratı yok...
1. ÇIRAK : Öyleyse bu...

BAKKAL : İşinize bakın dedim ya...
2. ÇIRAK : Bu Sevim...
BAKKAL : Başlatma beni şimdi Sevim'den haaa...
SAİT : Aklımda yanlış kalmadıysa bana şu apartımanı göstermişti ama...
1. ÇIRAK : Bak gördün mü, Kerkenez Sevim'i soruyor işte...
BAKKAL : Hangi takımdansın?
SAİT : Takım mı? Ne gibi?
BAKKAL : Yani hangi takımı tutuyorsun?
2. ÇIRAK (*Yılışıp gülerek*) : Kerkenez Sevim'in takımını tutuyordur usta...
BAKKAL (*Bağırır*) : İşine bak ulan...

(*Sait'le bakkal ve çıraklar konuşurlarken, Sevim, Apartımanın balkonuna çıkar, aşağıdaki Sait'i görür. Sait, Bakkaldan ayrılır, apartıman önünde aşağı yukarı dolaşır.*)

SEVİM (*İçeriye seslenir*) : Aneeee, anne! Koş gel çabuk... Aneee...
MEHCURE (*Balkona gelir*) : Ne var?
SEVİM : Bak bak... Sana söylediğim hışır bu işte... Nasıl?
MEHCURE : Şu ayağı taşa çarpan mı?
SEVİM : O işte... Sipariş versek böylesini bulamazdık... (*İçeriye seslenir.*) Çocuklaaaaar, gelin gelin... (*Balkona Duvar Ahmet' le bir delikanlı gelir.*) İşte bana tutkun olan oğlan bu... Nah karşıdaki...
DUVAR AHMET : Bu enayi mi?
SEVİM : Ne o, kıskandın mı yoksa?
DUVAR AHMET : Tam kocayı bulmuşsun...
DELİKANLI : Tebrikler Sevimciğim.
MEHCURE : Ben beğendim doğrusu, baksanıza nasıl da sarsak sarsak yürüyor.
SEVİM : Babamdan bile daha iyi koca olur bundan...
MEHCURE : Elini çabuk tut bari...
SEVİM : Galiba bizim evi arıyor... İnip de bakayım şuna...

(*Balkondakiler çekilir.*)

1. ÇIRAK : Hangi takımı tutuyorsun?

BAKKAL : Bizim takımdan mısın?
2. ÇIRAK : Hangi takımdansın?
SESLER :
— Takımın hangisi?
— Senin takım...
— Hangi takım?..
SAİT : Benim takımım... Tuttuğum takım... Hangi takımdan... Herkes bunu soruyor bana... Oysa ben âşığım. Kimse tutulmadı böyle bir aşka... Benim aşkım bambaşka... Aşkolsun aşkımla aşık atana...

(*Sait, Bakkal, 1. Çırak, 2. Çırak, aşağı inen Sevim, ellerinde fileyle ve torbayla bakkala gelenler, yoldan geçenler, hep birlikte şarkı söyleyerek dans ederler.*)

Zilzurna tutkunum baştan tırnağa,
Sırılsıklam âşık baştan ayağa,
Hiç sabrım kalmadı artık durmağa,
Kimse el uzatmaz dibe batana!
Aşkolsun aşkımla aşık atana!

Futbolcudan benim var mı bir farkım,
Söyleyin ne olur kalmadı aklım.
Herkesin sorduğu: Tuttuğum takım...
Kızlar yüz veriyor takım tutana!
Aşkolsun aşkımla aşık atana!

(*Bundan sonraki konuşmalar müzik eşliğinde ritmik olacak.*)

SAİT (*Sevim'le çarpışınca*) : Pağdon... Çok affedersiniz...
SEVİM (*Sözde şaşmış*) : Aaaa, siz!
SAİT : Evet, bendeniz...
SEVİM : Ama neden bizim eve gelmediniz?
Ne kadar bekledik, bilseniz...
SAİT : Ah Sevim Hanım siz...
Sanki kalbim çatlayacak...
Nasıl söylesem, bilmem ki...
SEVİM : Söyleyin, rica ederim...
SAİT : Size çok ciddi bişey söylemek istiyorum.

SEVİM : Çok mu ciddi?
SAİT : Çoook...
SEVİM : Aaah...
SAİT : Neyiniz var?
SEVİM : Sıcak, çok sıcak...
Sanki kalbim duracak.
BAKKAL : Kerkenez oğlanı kafese koyacak...
1. ÇIRAK : Ne dedi, ne dedi?
2. ÇIRAK : Varmış Sevim'e bir önerisi...
Artık yok bunun ilerisi gerisi
Kalbimi size veriyorum diyecek
Görürsünüz evlenme teklif edecek...
BAKKAL : Şiiişşşt...
1. ÇIRAK : Şiiiittt
2. ÇIRAK : Şiiişşşt...
SAİT : Çok ciddi Sevim Hanım, çok...
SEVİM : Öyleyse bir pastanede,
Yada muhallebicide başbaşa...
SAİT : Başbaşa
SEVİM : Sizi bekliyorum
Bahar pasta salonunda
Saat onda...
(*1. Çırak, 2. Çırak ve Bakkal koro olarak söyler:*)
Sevim, Kerkenez Sevim!'
Kafesledin herifi.
Aşkın yoktur tarifi...
Kaçırma bu teklifi...

Kafesledin herifi,
Kaçırma bu teklifi
Aşkın yoktur tarifi
Kafesledin herifi...

6. YER: *Pastane.*

(Masalarda kızlar ve çiftler. İki garson. Sait girer.

Masalara ve oturanlara çarpa çarpa ilerler. Şarkıya kadar bütün konuşmalar resitatiftir.)
GARSON : Buyrun...
SAİT (*Çarpar*) : Pağdon... Sevim Hanım'ı aradım da...
GARSON : Burda...
SAİT (*Çarptığı masaya*) : Affedersiniz... (*Oturur bir kızın yanına.*) Ah Sevim Hanım... Beklettim mi sizi?
KIZ : Ben angajeyim...
SAİT : Sevim Hanım?
KIZ : Yandaki masa...
SAİT (*Yandaki masaya gider*) : Sevim Hanım?
2. KIZ : Şimdi olmaz, kocam gelecek... Yarın.
SAİT (*Başka masadaki kıza*) : Sevim Hanım.
BAŞKA KIZ : Yıllık izine çıktı o...
SAİT (*3.kıza*) : Sevim Hanım?
3. KIZ : Öteki masaya...
(*Sevim pastaneye girerken, sahneye çıkan şarkıcı projektörle aydınlatılır gibi ışık altında tutulur. Sevim ışıkla birlikte yürür. Müzik eşliğinde söylediği sözleri oynayacaktır:*)
Umuyorum, herhalde,
Evlenmektir teklifi.
Fırsat geçmişken ele,
Tavlamalı herifi.
Çok romantik bir dekor...
Bir elini şöyle kor,
Başını da böyle kor...
Çevremiz loş olmalı,
Manzara hoş olmalı (*Eteğini açarak*)
İçmeliyiz iyice,
Biraz sarhoş olmalı...
Sonra başlasın fasıl...
Konuşur usul usul,
Söylenir fısıl fısıl...
(*Bundan sonra bir Sait'i, bir de utangaç bir kızı taklit ederek konuşur.*)

— Size çok ciddi bişey söylemek istiyorum.
— Buyrun. Sizi dinliyorum.
— Bilmem ki, nasıl söylesem?
— Yoksa söylenmeyecek gibi mi?
— Yooo, hayır... Ah Tanrım, cesaret ver!
Bana elinizi verir misiniz?
— Al elimi!
— Hayır, öyle değil.
— Ya nasıl?
— Benimle evlenir misiniz?
— "Sanki utanmış gibi,
Heyecanlanmış gibi"
Aaaah, kalbim,
Yarabbim...
— Ne oldu, neyiniz var?
— Bilmem, birdenbire şey...
Şaşırdım da Sait Bey...
Bu ne sürpriz...
Müsaade ederseniz,
Düşüneyim iki dakika...
— Ah, o kadar uzun mu?
Dayanamam...
— Dayan ulan, dayan...

(*Şarkı söyler.*)

Evlenmektir teklifi,
Sevim, tavla herifi!
Yoktur aşkın tarifi,
Sevim, tavla herifi!

(*Sait'in yanına gider. İkisi de ayakta, el ele tutuşurlar, öbür elleri göğüslerinde.)*

SAİT (*Mutluluktan gözleri kapalı*) : Ne kadar çok aradım.
SEVİM : Evet, işte burdayım...
(*Masaya otururlar.*)
SEVİM : Evet?
SAİT : Evet?
SEVİM : Buyrun, sizi dinliyorum.

SAİT : Sevim Hanım... Ben... Çok düşündüm... ben...
SEVİM : Evet, evet...
SAİT : Size daha yakın olmak için...
SEVİM : Yani?
SAİT : Anladığıma göre, futbola çok düşkünsünüz. Sizin için yapmayacağım şey yoktur. Herkes bana soruyor : Hangi takımı tutuyorsunuz?
SEVİM (*Düşkırıklığıyla*) : Neler diyorsun?
SAİT : Evet, ben de herkes gibi bir takım tutmak istiyorum. Bir futbol takımı nasıl tutulur? Nasıl bir takımdan olunur? Bana anlatır mısınız?
SEVİM : Söyleyeceğin çok ciddi şey bu muydu?
SAİT : Evet
SEVİM (*Kızgınlıkla ayağa fırlayarak, ayakta*) : Yaaa! Benim de bir sürprizim var.
SAİT : Nedir?
SEVİM : Bir yavrumuz olacak.
SAİT (Sevinçle) : Ama nasıl?
SEVİM : Hani beni sinemada şa'pmıştın... Öpmüştün ya locada...
SAİT (*Çok sevinçli*) : Hayır, hayır... Ben değil, siz, evet siz beni öpmüştünüz...
SEVİM : Sonra gebe kaldım...
SAİT : Kim, siz mi, ben mi?
SEVİM (*Suçlayarak parmağını uzatır*) : Yavrumun babası sensin!
SAİT : Demek ben de baba oluyorum... Ah babalık, babalık... Ne güzel şey babalık...

7. YER : *Köşkte Bir Salon.*

(Eski İstanbul köşklerinden birinin salonu. Atlas kaplamalı eski koltuklar, kanapeler. Duvarlarda yağlıboya resim ve fotoğraflar. Yaldızlı çerçeveler içinde, göğüsleri nişanlı, madalyalı, sakallı, fesli, eski paşa resimleri. Burası Sarıoğlu'ların köşküdür.)

SAİT (*Heyecanlı, dolaşarak*) : Aşkolsun aşkımla aşık atana... (*Seslenir.*) Madam Anjeeel, Madam Anjel! Aşkolsun aşkımla aşık atana... (*Kapıyı açarak seslenir.*) Madam Anjeeel...

ANJEL (*Sesi gelir*) : Mütfaktayım Sayıt Beyim, beş takkeye geleoorum.

(*Sait şarkı söylenerek gezinirken Anjel gelir.*)

ANJEL : Kafe istediniz?

SAİT : Mersi Madam Anjel... Teyzemi merak ettim de... Hâlâ gelmedi.

ANJEL : Maraklanacak ne var ki... Bakkala gitmedi, görücülüğe gitmiştir. Dar-ı dünyada bi tek kuzenine kız beğenecek, kolay iştir?

SAİT : Teyzemi kız beğensin diye göndermedim, kızı annesinden istesin diye gönderdim.

ANJEL : Helbet öyledir, ama kız istemek, fırından ekmek istemek değil... "Kız anası, naz anası" demişler.

SAİT : Sizce ne demişlerdir Madam Anjel? Razı olurlar mı?

ANJEL : Helbeeet... Sizin gibi eski Istanbul'un aristokratik familyasından, öropa görmüş, hali vakti yerinde bir kişizadeye kız verilmez oluur? (*Duvardaki portreleri göstererek.*) Yedi göbekten, paşa, vezir, vüzera... İşte büyük dedeniz Tüyübozuk Yusuf Paşa, nur içinde yatsın. İşte dedeniz rahmetli Safranzade Cafer Molla... Menşur Safranzade aylesi... Ne demek? Oynağa güle verecekler kızlarını... Sizden eyi damat bulacaklar?

SAİT : Madam Anjel, biliyorsunuz. Kimi kızlar...

ANJEL (*Lafını keserek*) : Bileoorum, acep seniğlen evlenecek, yoksam paran ilen...

SAİT : Ama Sevim Hanım, ailemizin servetini bilmiyor ki... İşte bunun için O'nunla evlenmek istiyorum ya... (*Kapı zili çalınır. Sait telaşla sıçrayıp bağırır.*) Hah, teyzem geldi, teyzem geldi... (*Sevinçle el çırparak.*) Koş Madam Anjel, koş aç kapıyı...

ANJEL (*Çıkarken*) : Dur, telaşlanma beyzadem, açaoorum...

SAİT (*Şarkıyı mırıldanarak dolanır*) : Aşkolsun aşkımla aşık atana... Aşkolsun aşkımla aşık atana... (*Salonun kapısı açılırken, gelenin teyzesi olduğunu sanarak üstüne atılır.*) Ne haber

teyzeciğim.

AHMET (*Girer*) : Ağır ol delikanlı, serin geeeel...

SAİT : Pağdoon.. Birden anlayamadım da...

AHMET : Annamadınsa annatırız aslanım. Ben de annatmak için buraya kadar zahmet ettim ya... Görüşmemiz icap eden bazı hususlar olduğundan...

SAİT : Buyurunuz efendim.

AHMET : Buyuralım... (*Şaşkınlık içinde eşyaya, duvardaki resimlere baktıktan sonra koltuğa kurulur.*) Herhalde beni tanırsın...

SAİT (*Yaklaşıp bakarak*) : Çıkaramadım efendim, acaba nerde müşerref olmuştuk?

AHMET : Ay sen şimdi beni tanımıyor musun?

SAİT : Affederiniz, tanıyamadım.

AHMET : Sahi mi be? Vay anasını... (*Kendikendine.*) Oğlum Duvar Ahmet, bu memlekette seni bile tanımayanlar varmış, anna artık... (*Sait'e*) İyi bak bakayım bana, ben kime benziyorum? (*Sait daha da yaklaşarak dikkatle bakar.*) Üstüme çıkacaksın be... Çıkar şu kara camları da öyle bak...

SAİT : Gözlerim zayıf da...

AHMET : Demek, sen beni tanımadın, ha?

SAİT : Nerden tanıştığımızı hatırlatsanız...

AHMET : Sen hiç futbol maçına filan gitmez misin?

SAİT : Gitmem.

AHMET : Gazetelerin spor sayfalarına da bakmaz mısın?

SAİT : Bakmam.

AHMET : Radyodan spor haberlerini de dinlemez misin?

SAİT : Dinlemem.

AHMET : Televizyonda da maçları seyretmez misin?

SAİT : Etmem...

AHMET : Sen öl daha iyi be... Tuuu... Ulan bir de memleket batıyor diyorlar, batar namussuzum; böyle vatandaşlar olursa batar, dünyadan haberi yok... (*Sol ayağı aşırı titremeye başlar.*) Bak gene sol bacağım titremeye başladı. Gördün mü yaptığını?

SAİT (*Korkmuş*) : Ne yaptım?

AHMET : Görmüyor musun, sol bacağımı sinirlendirdin... Allahtan bir kaza çıkarmasa...

SAİT (*Saf*) : Neden titriyor efendim?

AHMET : Kızdırınca titrer işte böyle... (*Elleriyle tutup bacağının titremesini durdurmaya çalışarak.*) Hay Allah, zaptedemiyorum yahu... Bir kalın ip var mı, şu sol ayağımı koltuğa sıkıca bağla da, bir bela çıkarmasın... Yoksa çok kötü olacak...

ANJEL (*Kahve tepsisiyle girer. Ahmet'e kahve verirken O'nu tanır*) : Aaa! Kimleri göreoooorum? Zatınız Duvar Ahmet değil? Yoksam benzeteoooorum?

AHMET : Ta kendisi...

ANJEL : Aman Allah... Ürya göreoooorum nedir... Tozkoparan takımının sağ beki, Millî takımın bel kemiği Duvar Ahmet bizim köşkte...

AHMET (*Sait'e*) : Bak, insan değeri bilen nasıl tanıyor...

ANJEL : Tanımaz olurum canım... Gazetalarda hayatını bir tamam okumuşumdur. Ah yarabbim, o ne avantür hayattır... Duvar Ahmet namını duymayan oluuur? Bikerem zatınızı transfer etmek için Horhor Spor kulübü otomobil ilen nasıl kaçırmıştı, öyle değil? Allah inandırsın, her sabah gazetaları açıncaz, ilk işim zatınızdan haber okumaktır.

AHMET (*Sait'e*) : Şimdi annadın mı kim olduğumu?

ANJEL : Yaradana kurban olayım, o ne bacaktır ki, vurduğu yerden ses getirir... Eyvah, genem sol bacağınız titreoor... Bişeye kızdınız nedir?

AHMET : Ben kızsam bişey değil de bacağım kızdı... Yok ama eskisi kadar değil, yavaş yavaş geçiyor. (*Anjel boşalan fincanları alıp çıkar.*) Bana adıyla sanıyla Duvar Ahmet derler.

SAİT : Tanıştığımıza çok memnun oldum efendim. Ziyaretinizle bize şeref verdiniz.

AHMET (*Eliyle pis bişey iter gibi*) : O şeref size ait...

SAİT : Bendenize bir emirleriniz mi vardı?

AHMET : Estağfurullah. Emir memir değil. Sevim'i tanıyorsun, değil mi, bizim Kerkenez Sevim'i?..

SAİT : Kim efendim?

AHMET : Kerkenez, Kerkenez... Kerkenez Sevim. Çok iyi kız-

dır haa... Çok da cömerttir; arkadaş için herşeyini verir yani...

SAİT : Sevim Hanımı tanıyorum.

AHMET : Helbet tanırsın... Ben de o dalgayı konuşmak için geldim ya...

SAİT : Hangi dalgayı buyurdunuz efendim?

AHMET : Bak şimdi, bilmezmiş gibi...

SAİT : Sevim Hanımın akrabası mısınız?

AHMET : Akraba kaç para eder... Akrabadan da yakın. Benim bu meseleye enteresanlığımın sebebi de bu ya... N'apmışsın sen kıza yahu?

SAİT : Ne yapmışım?

AHMET : Masum bir genç kızın izzetinefsinnen oynamak delikanlılığa sığar mı be...

SAİT : Ben mi izzetinefsiyle oynamışım?

AHMET : Oynamışsın ya, sinema locasında... Bu da yetmemiş, efendime söyliyeyim, sana çok ciddi bişey söyliyeceğim diye kızı pastaneye götürmüşsün. Bir delikanlı, bir genç kıza, sana ciddi bişey söyliyeceğim deyince, ne demektir bu? Evlenme teklif edecektir. Sen n'apmışsın? Kız senden teklif beklerken, ben hangi takımı tutayım diyerek kızın bir de izzetinefsinnen oynamışsın. Kız şimdi iki gözü iki çeşme ağlayıp duruyor.

SAİT : Esasen Sevim Hanım'la tanışalı çok az oldu.

AHMET : Ama o kadar az zamanda kızı gebe bırakmışsın, ne haber? Bir de izzetinefsinnen oynamadım diyorsun. Oynamadın da nasıl gebe kaldı kız? Masum bir genç kızın şerefinnen ve de izzetinefsinnen oynayıp gebe koyduktan sonra onu yüzüstü bırakmak, senin gibi temiz inek sütü içmiş halis bir asilzade çocuğuna hiçbir zaman yakışmaz. Çok teessüf ederim yani. Bak gene sol bacağım titremeye başladı işte...

SAİT : Daha bu sabah teyzemi Sevim Hanımların evine gönderdim ki, resmen benim adıma evlenme teklifinde bulunsun. Nerdeyse gelir teyzem. Ben bir baba, baba, baba... olarak... Yani öyle mutluyum ki, anlatamam.

AHMET : Bak, işte buna çok memnun oldum. Benim antrenmanım var, geç kalmayayım. Tomson diye bir antrenör var ya, beş dakika geciksem bozuluyor. (*Ayağa kalkar.*)

ANJEL (*Girer*) : Ne o? Kalkoorsunuz?
AHMET : Antrenman var da...
ANJEL : Aman sol bacağınıza sahip olun, bir kaza çıkarmasın.
AHMET : Hadi bana eyvallah...
SAİT : Yine buyrun...
ANJEL : Bunu saymoooruz...
(*Bu uğurlama töreni sırasında, üçü de salondan, başka bir yere, köşkün bahçesine çıkmaktadırlar.*)
SAİT : Yine bekleriz...
(*Bahçedeler. Bundan sonra resitatif konuşmalar.*)
AHMET : Ben ki Duvar Ahmet...
Hakemleri döven ben...
Seyirciye söven ben...
ANJEL : Aferim oğlum Ahmet...
Sen bu yolda devam et!
AHMET : Vurup kıran yine ben...
Kırıp döken yine ben...
Vay karşıma çıkanın
Yazık olur haline...
SAİT : Aferin Duvar Ahmet,
Sen bu yolda devam et!
AHMET : Yiyip bitiren,
Alıp götüren,
Silip süpüren,
Ulan hepsi ben!
ANJEL : Aferim oğlum Ahmet,
Sen bu yolda devam et!
(*Dansçılar gelir. Futbol maçı hareketleriyle dans ve hep birlikte şarkı başlar.*)
Aferin oğlum Ahmet,
Sen bu yolda devam et!
Hay pederine rahmet,
Bacaklarına kuvvet...
Bas tekmeyi bir zahmet.
Aferim Duvar Ahmet,
Sen bu yolda devam et.

Tekmem kuvvetli gayet,
Namımız Duvar Ahmet.
Kafa kol, kelle bacak
Kırılıp sarılacak.
Yakala tut hakemi,
Kaçarken bucak bucak...
Aferin oğlum Ahmet,
Sen bu yolda devam et.

Öğren bilmezsen şayet,
Namımız Duvar Ahmet!
Burdan, şurdan, ya ordan
Yada santrafordan
Atarım anafordan...
Aferin oğlum Ahmet,
Sen bu yolda devam et!
(*Yine Sarıoğlu'ların köşkündeki salon.*)
ANJEL : Sayıt Beyim, bu Duvar Ahmet gelmiş ise acep ne isteoor?
SAİT : Sevim Hanımın akrabadan.....da yakını olduğundan...
ANJEL : Yaaa...Demek akraba.....dan da yakınıdır. Şimdik ağnaşıldı. Bu oğlanda bir ayak vardır, allah seni inandırsın, yanında top, tüfek kaç para eder...İlle sol bacağı. Çok cenabet, netameli sol bacağı vardır. Onsekiz pastan bir sol şut çekse, öküzü cansız yere devirir. Kaç oyuncuyu sakat etmiştir. Onun için sol ayağı ilen şut çekmesi resmen yasaktır.
SAİT : Ne diyorsunuz?
ANJEL : Eveeet.. Hatta sol ayağını ip ilen bağlar, ondan sonra maça salarlar.
SAİT : Aman Madam Anjel, siz neler de biliyorsunuz?
ANJEL : E her gün gazeta okuyunca öğreneoorum, radyoda duyuyoorum, televizyonda da göreoorum, herkeşten de işitooorum.
SAİT : Aman bir ayak sesi... Hah, teyzem geldi, teyzem...
BERRİN (*Girer*) : Of aman, bittim yorgunluktan...
SAİT : Ne oldu teyzeciğim, ne dediler?

BERRİN (*Koltuğa yığılır gibi oturur*) : Acık müsaade et de a oğlum, önce bir soluk alayım. Kuzum Madam Anjel bir su verir misin?

SAİT : Aman teyzeciğim, çabuk anlatın rica ederim, ne cevap verdiler?

BERRİN (*Anjel'in verdiği suyu içer*) : Ay boğulacaktım...

ANJEL : Afiyet şeker olsun...

SAİT : Hay Allah...

BERRİN : Anlatıyorum ya işte, ne demiştim?

ANJEL : Su istemiştiniz, vermiştim.

BERRİN : Ondan soracağızıma, efendime söyliyeyim... Yollar bir kalabalık, bir kalabalık...

SAİT : Bırakın kalabalığı canım...

BERRİN : Nasıl bırakayım a oğlum, kalabalığın içine girmişim bikere, bırakmak istesem de bırakamıyorum ki... Cümle âlem yollara dökülmüş. Evlerinde su mu çıkmış, nedir! Otobüslere binebilirsen bin, dolmuşlar dersen daha beter...

SAİT : Taksiye binsenize efendim.

BERRİN : Taksi nerde? Var da mı binmiyorum? Sonunda güç belâ bir dolmuşa canımı atabildim.

SAİT : Ne olur Teyzeciğim eve çabuk gidin...

BERRİN : Bana kalsa gitmez miyim a oğlum, araba gidemiyor ki, önü tıkalı...

SAİT : Önce sonunu anlatın şunun...

BERRİN : Aman Saiiiit, tadıyla tuzuyla anlattırmıyorsun şunu... İkidebir lafımı kesme, bırak da anlatayım ayol...

SAİT : Evet mi dediler, hayır mı? Önce onu söyleyin lütfen.

BERRİN : Bırakmıyorsun ki... Neyse efendim, eve gittim. Buyur ettiler. Kahveyi hizmetçi getirdi.

ANJEL : Ah ne görgüsüzlük... Kız beğenmeye eve görücü gidincez, adettir, kafeyi evin kızı getirir.

SAİT : Öfff...

BERRİN : Allah'ın bildiğini kuldan ne saklıyayım, bunu hiç beğenmedim.

ANJEL : Nerde şimdik o eski İstanbul adetleri...

BERRİN : Her neyse... Sonra efendime söyliyeyim, ben kahveyi

içtikten sonra..

SAİT (*Alay eder*) : Ay teyze, ne kadar çabuk içtiniz kahveyi?

BERRİN : Sıcak değildi pek öyle, içiverdim ben de...

ANJEL : Afiyet şeker bal olsun...

SAİT : Hay Allah...

BERRİN : Kahveyi içtikten sonra, "Affedersiniz, elimi yıkamam iktiza etti." dedim.

ANJEL : Haaa, ağnadım... El yıkama bahanası ilen, tuvalet temizdir, değildir, kontrol edeceksin, öyle değil? Eski İstanbul adetlerine kurban olayım... Evin kızı tertipli midir, değil midir? Onu ağnayacak...

BERRİN : Bir daha da o evde desturun ayakyoluna girmem...

SAİT : Yalvarırım, ayağınızı öpeyim Teyzeciğim, ne dediler, onu söyleyin.

BERRİN : E ben burda ne yapıyorum? Herhalde oynamıyorum.

SAİT : Teyzeciğim, o eve gideceğinizi önceden haber vermiş miydiniz?

BERRİN : Daha neler... Görücü eve baskın yapacak ki, evin günlük durumunu görsün. Evin kızının hamarat olup olmadığını anlasın... Nerde kalmıştım?

ANJEL : Ayakyolunda...

BERRİN : Neyse, ordan çıktım. Darılma ama Sait, bu kız hiç tutumlu değil.

SAİT : Nerden anladınız?

BERRİN : Âdettir, görücülüğe eli boş gidilmez... Ben de bir kutu kestane şekeri götürdüm. Paketi masanın üstüne koydum. Kıza da "Kuzum evladım, size zahmet, şu paketi çözün de, altında benim başka bir paketim var, onu bana verin..." dedim.

ANJEL : E bravoo.. Eger ki kız, paketin ipini kesmeden çözer de yumak yapıp saklar ise, o kız tutumludur, ev kadını olur. Öyle değil?

SAİT : Ne yaptı?

BERRİN : N'apacak; ipe parmağını taktı çekti, koparamayınca dişini takıp koparmaz mı! Onun için Sait oğlum, sen bu kızla...

SAİT : Haayhhh...

BERRİN : Nedir o acelen kuzum?
SAİT : Ben burda nerdeyse baba olacağım, siz hâlâ kız isteyeceksiniz. Nerdeyse evlenmeden baba olacağım. Ben acele etmeyeyim de kim etsin?
BERRİN : Neeee? Baba mı? Daha neler!..
ANJEL : Aman Sayıt Beyim, nasıl yaptın bu işi?
SAİT : Yaptım işte... Nasıl yaptığımın ben de farkında değilim, ama yaptım. Locada oluvermiş...
BERRİN : Aman Allahım, neler duyuyorum.
SAİT : Ne var bunda? Siz beni hâlâ çocuk mu sanıyorsunuz? Arkadaşlarım kaç kere baba oldular, ben bikerecik baba olmuşum, çok mu?
BERRİN : Rica ederim, yeter. Biz bu meseleyi, aile büyükleri toplanıp önce kendi aramızda konuşup karar vermeliyiz.
SAİT : Evlenecek olan benim teyze, aile büyükleri değil. İkide bir aile büyükleri, aile büyükleri dediğiniz, şu saçları da, dişleri de dökülmüş bisürü morukla, müzelik kocakarılar değil mi?
BERRİN : Sus, Sait sus! Istanbul'un en eski ailesine, Safranzâdelere böyle sözler söylemeye nasıl dilin varıyor? Ay bayılıyorum... Koş, Madam Anjel, koş... Çabuk bana kâfiru getir... Naneruhu getir... (*Bayılır, divana uzanır.*)
SAİT (*Şarkıyı mırıldanır*) : Aşkolsun aşkımla aşık atana... Aşkolsun aşkımla aşık atana...

8. YER : *Köşkte bir salon.*

(Yine Sarıoğlu'ların köşkünde bir salon. Aynı salon olabilir. Büyük bir avizenin altında uzun bir masa. Masada, Sarıoğlu ailesinin büyükleri oturmuşlar: Kısmetî, 88 yaşında Abdüşşükür, Zihni, Zübeyde, Muhittin, Yaşlı kadın. Berrin, ayakta, resimlerin yanında; arada oturur.)
YAŞLI KADIN : Ah efendim, hayırlısıyla bir başgözedebilseydik Sait Bey oğlumuzu... Siz ne fikirdesiniz efendim bu mevzuda?

MUHİTTİN : Vallahi efendim, malum-u aliyyenizdir, tarihî bir aile olan ve Tüyübozuk Yusuf Paşa hazretlerinin tesis edip bilahara Safranzâdeler namını alan ve bâdema Soyadı kanunuyla Sarıoğlu'na tebdil edilen ailemizin devamı için tek ümit Sait Bey oğlumuzdur. Öyle değil mi efendim, akla yakın şalgam var.
YAŞLI KADIN : Hakkınız var efendim.
MUHİTTİN : Binaenaleyh, ne yapıp edip, bir an önce Sait Bey oğlumuzu evlendirmeliyiz ki, tarihi ailemiz devam edebilsin. Değil mi efendim, akla yakın şalgam var. Siz ne fikirdesiniz Berrin Hanımefendi?
BERRİN : Ben de bir an evvel evlenmesine taraftarım.
KISMETÎ : Zira, ailemizde Sait'ten başka baba olması ihtimali bulunan hiçbir erkek kalmamıştır.
YAŞLI KADIN : Yani siz de Sait'in evlenmesine taraftarsınız.
MUHİTTİN : Elbette efendim, akla yakın şalgam var.
BERRİN : Yalnız...
YAŞLI KADIN : Nedir tereddüdünüz?
KISMETÎ : Müsaade buyrulursa bir teklifim var efendim. Arzedebilir miyim?
ABDÜŞŞÜKÜR : Estağfurullah, buyrun...
KISMETÎ : Muhterem Hanımefendiler, Beyfendiler! Bugün burada, tarihe şeref ve şan kazandırmış ailemizin en genç uzvu ve ailemizin devamı için tek ümidimiz olan oğlumuz Sait Bey'in izdivacı mesele-i mühimmesini tezekkür maksadı ile içtima akdetmiş bulunuyoruz. Binaenleyh müzakerenin tedviri için evvela bir reis intihab etmekliğimizi teklif ediyorum.
MUHİTTİN : Münasiptir bence. Zira, akla yakın şalgam var.
ZÜBEYDE : Reis olarak, en yaşlımız olan Abdüşşükür Bey'i teklif ediyorum.
SESLER :
— Kabul
— Kabul, kabul...
— Münasiptir efendim.
— Çok münasip...
MUHİTTİN : Çok yerinde... Çünkü efendim, akla yakın şalgam

var.

ABDÜŞŞÜKÜR : Teveccühünüze teşekkür ederim. Müsaadenizle şimdi müzakereyi resmen açıyorum.

ZİHNİ (*Parmağını kaldırarak*) : Reis Beyfendi, bendeniz usul hakkında söz istiyorum.

ABDÜŞŞÜKÜR : Buyrun efendim.

ZİHNİ (*Öksüre öksüre konuşur*) : Mevzuun ehemmiyetine binaen müzakerenin uzun süreceği âşikârdır. Bendeniz, çok affedersiniz, rahatsızlığım sebebiyle sıksık dışarı çıkmak mecburiyetinde olduğumdan her on-onbeş dakikada bir, müzakereye ara verilmesini rica ediyorum.

ABDÜŞŞÜKÜR : Reyinize arzediyorum efendim; Zihni Bey biraderimizin idrar darlığına müsap olması dolayısıyla her on dakikada bir kademhaneye gidilmesine rıza gösterenler lütfen parmak kaldırsınlar.

(*Bütün eller kalkar.*)

MUHİTTİN : Tabii efendim, akla yakın şalgam var.

ABDÜŞŞÜKÜR : Kabul edilmiştir efendim. Evet sizi dinliyoruz Berrin Hanımefendi. Kız tarafı kimdir, kimlerdendir, ne demişlerdir ve kız kimdir?

BERRİN : Arzedeyim efendim. Pederi, Ferferik namı ile maruf, çok affedersiniz, kadın iç çamaşırı konfeksiyoncusu ve ithalatçısı Hasip adında biri...

ZÜBEYDE (*İğrenerek*) : Ayyy... Daha neler...

BERRİN : Civardan ve eş dosttan yaptığımız tahkikata göre, kızları, muhitinde Kerkenez Sevim namı ile gayetle meşhur ve maruf olup...

ZÜBEYDE : Efendim, efendim?

BERRİN : Kerkenez Sevim...

ZÜBEYDE : Aman Yarabbi...

ABDÜŞŞÜKÜR : Kız tarafı ne dediler efendim?

BERRİN : Annesi "Maşallah, kızımızın talibi pekçoktur" dedi. "Sokağa bir çıkmaya görsün, arkasına bir bölük erkek takılır" diye övündü. "Madem kendileri anlaşmışlar, bize ne yemek düşer a efendim..." dedi.

ZİHNİ (*Parmağını kaldırarak*) : Müsaade buyrulursa bendeniz...

ABDÜŞŞÜKÜR : Hayhay... Müsaade sizin efendim. (*Zihni, pantalon düğmelerini biyandan çözmeye çalışırken, biyandan dışarı koşar titreyerek.*)

ABDÜŞŞÜKÜR : Bir kere de Sait Bey oğlumuzu dinleyelim.

BERRİN : Çağırayım efendim. (*Çıkar.*)

KISMETÎ : Sait Bey oğlumuz istical ediyormuş, izdivaç merasiminin hemen icrasını istiyormuş.

YAŞLI KADIN : Bu kadar acelesi neymiş acaba?

KISMETÎ : Zira, pek yakında baba olacağını itiraf etmiş...

(*Zihni girer. Pantalon düğmeleri açık olduğundan donunun dışarı çıkmış olduğu görülür.*)

YAŞLI KADIN : Bu yaşımda neler duyuyorum...

ZÜBEYDE (*Zihni'nin açık önünü görerek*) : Aaa, neler görüyorum bu yaşımda...

MUHİTTİN : Olur olur, akla yakın şalgam var...

(*Berrin, arkadan Sait girer. Işıktan gözleri kamaşan Sait, elini gözlerine siper ederek, masadakilere arkasını dönerek ters yöne başıyla selam verir.*)

SAİT : Hoşgeldiniz efendim.

MUHİTTİN : Biz bu yandayız Sait Bey oğlum. (*Sait sese yönelir.*)

ABDÜŞŞÜKÜR : Buyrun, oturunuz Sait Bey oğlum.

SAİT (*Ayakta kalır*) : Teşekkür ederim.

ZÜBEYDE : Sait Bey oğlumuza bir süal tevcih edilmelidir. Nikâh merasiminden bile evvel baba oluyorlarmış. Acaba ne babası oluyorlar?

ABDÜŞŞÜKÜR : Süali duydunuz. "Acaba ne babası oluyorsunuz?" diye soruyorlar.

SAİT (*Kızmış*) : Ne demek... Baba işte, basbayağı baba...

ZÜBEYDE : Yani üveği baba mı, babalık mı?

SAİT (*Kızgın*) : Zübeyde halamın bu konuda hayatında hiç tecrübesi olmadığından, kendilerine nasıl bir baba olduğumu anlatamam...

ZÜBEYDE (*Utanmış*) : Aaa, aaa!..

KISMETÎ : Bizim zamanımızda evlenmeden önce baba olunamazdı da...

MUHİTTİN : Zamanlar değişti efendim... Şimdiki zamanda

mektupla üniversite mezunu bile olunurken, niçin uzaktan baba olunamasın... Değil mi? Akla yakın şalgam var...

ABDÜŞŞÜKÜR: Telefon, televizyon, teleskop, teleks, telesekreter, telekız gibi bişey olacak bu da... Telebaba... Teknoloji ilerledi.

(*Bundan sonraki konuşmalar müzik eşliğinde-resitatif-olacak.*)

ZÜBEYDE : İki paralık oldu ailemizin namı.

SAİT : Beleşten baba oldum, aşıkgözlük fena mı?

ZÜBEYDE : Baba mı, ne babası?

KISMETİ : Şambabası.

ZÜBEYDE : Yok, trabzon babası.

YAŞLI KADIN : Yok yok... İskele babası...

(*Her konuşan masadan kalkıp öne gelerek konuşur.*)

SAİT : Bu eski ailenin sırtımda bütün yükü,
Ben baba olmasaydım kuruyacaktı kökü.

(*Sait bir yanda durur. Bütün aile Sait'in karşısında yer alır.*)

(*Aile, hep birlikte Sait'e karşı bu şarkıyı söylerler!*)

Sor komşuya, ahbaba,
Kimler girmiş araya?
Harcanmadan hiç çaba,
Nasıl oldun sen baba?
Sanma bizde evham var,
Akla yakın şalgam var. (*İki kez.*)

(*Sait, aileye yanıt verir:*)

Amca, hala, enişte!
Hiyle yoktur bu işde.
Ben bu alışverişte,
Baba oldum ya işte!
Sanmayın ki haram var,
Akla yakın şalgam var! (*İki kez.*)

(*Hep birlikte dans ederek söylerler.*)

Anasında çok durmuş,
Evde kalmış, kudurmuş.
Parmağını tutturmuş.
Gebe diye yutturmuş!

İçimizde çok gam var,
Akla yakın şalgam var! (*iki kez.*)

(*Sait Yanıt verir!*)

Yutmadım ben güppeden...
Ama güçsüz bu beden.
Sevim gibi gebeden,
Baba oldum haybeden!
Benim de bir dalgam var,
Akla yakın şalgam var!

(*Danstan sonra otururlar.*)

ZİHNİ (*Parmağını kaldırarak*) : Müsade ederseniz bendeniz...

ABDÜŞŞÜKÜR : Hayhay efendim...

(*Zihni, işedi işeyecek halde, bacaklarını kasarak çıkar.*)

KISMETİ : Kendi ifadesinden de anlaşıldığına göre, Sait Bey oğlumuz, bu Kerkenez namıyla maruf Sevim Hanım'la nasıl olsa evlenecektir. Bizler bu izdivaca rıza gösterelim ki, hem otoritemiz sarsılmasın, hem de sanki sözümüz geçmiş olsun.

ABDÜŞŞÜKÜR : Karar... (*Hepsi ayağa kalkar.*) Ailemizin son ve biricik ümidi olan Sait Sarıoğlu'nun, içtimaî seviyesi ailemizle mütenasip bulunan (*Zübeyde, anlamlı anlamlı öksürür. Zihni, pantalonunu toparlayarak gelir.*) Kerkenez Sevim Hanımla izdivacı muvafık bulunmuş ve mesut bir hadise telakkî edilmiştir.

(*Hep birden alkışlarlar.*)

SAİT (*Bağırır*) : Yaşasın adalet!

MUHİTTİN : İşte bu kadaaar... Ben söyledim efendim : Akla yakın şalgam var!

9. YER : *Ferferik'lerin evinde salon.*

SEVİM : Siz beni deli edeceksiniz, deli...

MEHCURE : Şu nikâh kıyılana kadar sıkıver dişini, patlamazsın ya...

SEVİM : Nişanlandım ya, daha ne istiyorsunuz benden?..

HASİP : Yahu, bir pazar da maça gitmeyiversen ne olur sanki...

SEVİM : Ama bugün Tozkoparan'ın Hacettepe'yle maçı var. Çocuklar beni bekliyor... Gitmezsem, rezalet...

MEHCURE : Kızım, bugün nişanlın gelecek, biliyorsun. Bu maçlar yüzünden çok kısmet kaçırdın.

SEVİM : Nişanda da herkeslere rezil olduk... Nişanlım olacak salak babama gidip de "Bu dansı bana lütfeder misiniz?" demez mi!

HASİP : Ne var yani, gözleri iyi görmüyor işte...

MEHCURE : Ama sen de nişanlınla hiç dans etmedin. Sabaha kadar Duvar Ahmet'le dans edip durdun.

HASİP (*Sert*) : Her neyse, nikâh kıyılana kadar evdesin. Sait'le bile dışarlarda gezip dolanmak yok. İşte bu kadar...

MEHCURE : Nişanlınla evde buluşursunuz. Ne olacaksa evde olur.

SEVİM : O salakla hiçbişey de olacağı yok...

HASİP : Evde oturur, maçı televizyondan seyredersiniz. (*Kapı çalınır.*)

MEHCURE : Geldi galiba... (*Kapıyı açmaya gider.*)

HASİP : Biz annenle gideceğiz evden. Hizmetçiyi de gönderdik. Siz de başbaşa kalırsınız.

(*Sait, elinde çiçek ve bir hediye paketiyle girer. Ne yana döneceğini şaşırır. Sehpaya çarpar. Arkasından gelen Mehcure sehpayı tutar. Sandalyeye çarpar. Sevim gülmektedir alayla.*)

HASİP : Buyrun Sait Bey, hoşgeldiniz...

MEHCURE (*Sevim'e sert fısıldar*) : Kalk, çiçeği alsana elinden... (*Sait'e*) Ne zahmet ettiniz...

HASİP : Eksik olmasın, hiç eli boş gelmez Sait Bey...

MEHCURE : Ama her zaman da olmaz ki... Vallahi mahcup oluyoruz.

(*Sevim, Sait'ten aldığı çiçeği masaya fırlatır; paketi acele acele açar. Paketten çıkan süslü kemeri beğenmiştir. Aynanın karşısında kemeri takıp bakar.*)

SAİT : Geçen gün vitrinde görüp beğenmiştiniz de... (*El sıkıştığı Hasip'e*) Affedersiniz, geciktim...

HASİP : Yoo, tam zamanında geldiniz. Biz de çıkmak üzereydik

hanımla.

MEHCURE (*Sevim'e fısıldar*) : Ayol, teşekkür etsene...

SEVİM : Aman anne...

HASİP (*Mehcure ve Sevim'e, yalnız bırakmaları anlamına işaretler yaparak*) : Mehcure hazırlan artık, geç kalıyoruz. (*Mehcure ile Sevim gider. Hasip, söze başlamanın zorluğu içinde sesli sırıtır.*) Hı hı hıı...

SAİT (*Yanıt vermek zorunda olduğunu sanarak sırıtır*) : Hı hı hı hıı...

HASİP : Biz de demin onu konuşuyorduk... O meseleyi...

SAİT : Hangi meseleyi efendim?

HASİP : Nikâh meselesini... Hani zaman kaybetmeden nikâhın kıyılması için.

SAİT : Tabii... Evet... Hemen...

HASİP : Acelemizin sebebine gelince... Çünkü efendim... Size söylemek istediğim bazı şeyler var.

SAİT : Buyrun efendim.

HASİP (*Ayağa kalkar. Pantalon cebindeki bozuk paraları şıngırdatarak, ikidebir ayakları üstünde yaylanıp apışını da karıştırarak yürür. Arada ellerini yelek kollarına geçirerek konuşur*): Ben şerefi için yaşayan bir insanım.

SAİT : Ona ne şüphe efendim.

HASİP : Hiçbir zaman namusuma leke sürdürmek istemem.

SAİT : Hiç şüphesiz efendim.

HASİP : Çünkü, her leke temizlenir, ama namus lekesi...

SAİT (*Sözünü keserek, saflıkla*) : Yeni çıktı, bir de Pırpır kullansanız...

HASİP (*Sözüne devam eder*) : Katiyen temizlenmez. Hani ne demişler...

SAİT (*Saf bir merakla*) : Ne demişler efendim?

HASİP : Ateşle barut yan yana durmaz, demişler.

SAİT : Yaaa... Leke mi yapıyor?

HASİP (*Duymazdan gelerek*) : Onun için, nikâh kıyılana kadar Sevim'le yan yana bulunmasanız daha iyi olur. Bir tehlike doğabilir çünkü...

SAİT : Ama efendim, bendeniz yakında baba bile olacağıma

göre, nasıl bir tehlike doğabilir çocuktan başka?
HASİP : Yani demek istiyorum ki... Ne yaparsanız yapın, nişanlındır, hakkın, ama dört duvar arasında yapın. Başkaları görmesin. *(Seslenir.)* Hadi Mehcure...
MEHCURE (*Sokak kılığıyla gelir*) : Ben hazırım... (*Seslenir.*) Seviiim...
SEVİM (*Gelir*) : Ne var?
MEHCURE : Biz gidiyoruz. Çalınırsa kapıyı açmazsınız...
SEVİM (*Alaylı*) : Anladım canım... Hizmetçi de izinli bugün... İyi işte.
HASİP : Maçı televizyonda seyredersiniz.
SEVİM : Gülegüleeee...
SAİT : Gülegüleee...
SEVİM (*Sıkıntılı bir sessizlikten sonra laf olsun diye*) : Tüh... Kazık Özer'i de kaçırdık be...
SAİT : Efendim?
SEVİM : Hiç... Kendikendime konuşuyorum işte... O Aysel denilen karı...
SAİT : Pağdon.
SEVİM : Yani... Kazık Özer'i bu sezon Tozkoparan'a transfer edecektik. Bizim kulüpte transferler benim işimdir. Bana transfer meleği derler, biliyor musun?
SAİT : Bilmiyoğum...
SEVİM : Aman ben de laf olsun diye soruyorum işte... Nerden bileceksin. Nişan mışan derken ilgilenemedim. O İspanyol Aysel denilen karı da kandırmış oğlanı. Kazık Özer de Hacetbaba'ya transfer oldu.
SAİT : Baba?
SEVİM : Hacetbaba...
SAİT : Yaaa!
SEVİM (*Alay ederek*) : Yaaaa... O İspanyol Aysel, bir futbolcuya kancayı taktı mı, elinden kurtuluş yoktur. Onunla ancak ben başederim.
SAİT : Yaa...
SEVİM : Yaaa... Ben Duvar Ahmet'i Tozkoparan'a transfer ettirince karı kudurmuştu, şimdi acısını çıkarıyor.

SAİT : Yaa...
SEVİM (*Kızmış*) : Aaaaa! Boyuna yaa yaaa... Sen Ya'dan başka laf bilmez misin? Sen de bişeyler söylesene!
SAİT : Ne söyliyeyim?
SEVİM : Hoppalaaa... Ne söyliyeceğini de bana soruyor, iyi mi?
SAİT (*Acıklı halde*) : Bu konulara öyle yabancıyım ki Sevim Hanım, hiçbişey anlamıyorum. Ama öğrenmek istiyorum. Nişan gecesi Erol Bey'le Dündar Bey'e rica ettim. Bizim eve gelip bana herşeyi öğretecekler...
SEVİM : Yani ders alacaksın.
SAİT : Evet... Erol Bey'den...
SEVİM : O Erol İpkıran çok palavracıdır haaa... Dündar'a gelince, adı üstünde Dübaracı Dündar... (*Yine sıkıcı sessizlik.*) Sen de bişeyler konuşsana... Dilini mi yuttun, nedir? Ay şu maç başlasa bari... A ben dünyada sessiz duramam, pat diye patlarım.
SAİT (*Zorlanarak konuşmaya çalışır*) : Demek... Şey oldu.... O Aysel... İspanyol...Baba...Transfer...Kazık Özer...
SEVİM (*Alaylı, el çırparak*) : Aaaa, konuştu, konuştuuu... Bravooo... (*Ayağa kalkarak, arkası dönük Sait'in önünde durur.*) Aman çok sıkıldım. Şu kopçamı çözer misin? (*Sait ayağa kalkar. Beceriksiz hareketlerle kopçayı çözmeye çalışır, Sevim, Sait'in ilgisini çekmek için cilvelenir; örneğin başını geriye atarak saçlarını Sait'in yüzünde dolaştırır. Sait büsbütün şapşallaşır.*) İşte orda canım... Bir kopçayı açamıyorsun... Tutsana... Çekiver... (*Sonunda Sait kopçayı çözmeyi başarmıştır. Bluzun kopçası açılınca Sevim'in çıplak sırtı ve sutyeni görünür.*) Korsemin fermuvarını da açıver lütfen...
SAİT : Efendim?
SEVİM : Korsemin fermuvarını açıver, diyorum. (*Sait, elleri titereyerek fermuvarı açmaya çalışır.*) Hayatında hiç korse açmadın mı. Ama ilk tanıştığımız gün locada hiç de beceriksiz değildin.
SAİT (*Fermuvarı açar. Tatlı bir anıyı anar gibi*) : Locada... o gün...
SEVİM (*Saatine bakarak*) : Sus, sus! Maç başlayacak şimdi.

SAİT : Nerde?

SEVİM : Nerde olacak, televizyonda işte... (*Sahnenin ön solunda yada sağında, çok büyük boy bir televizör vardır. Cam yeri boştur. TV'nin çerçevesi içinde adları geçen kişiler canlı olarak görünüp oynayacaklardır. Sevim, düğmesini çevirince, çerçeve içinde, maçın spikeri olarak, Erol İpkıran görünür.*)

EROL (*TV çerçevesi içinden*) : Sayın seyirciler burası İnönü stadyumu... Karşınızda Erol Ipkıran...

SAİT (*Şaşmış*) : Aaa... Eğol İpkığan bey...

SEVİM : Ay, nasıl da görebildin...

SAİT : Görmedim ki, kendisi söyledi.

(*Rejisör, televizyonda adı geçen kişileri, uygun biçimde gösterir. Örneğin topa vuran bir bacak. İtişme. Yada adı geçen oyuncular. Kafayla şut atışı. Tribündeki seyirciler, kalabalık sahneler, kavgalar, TV çerçevesi içinde, çok çabuk değişen karikatürlerle de verilebilir.*)

EROL : Biraz sonra senenin en heyecanlı maçı başlayacak. Futbol dünyamızın iki ezeli rakibi karşılaşacaklar. İşte Tozkoparanlılar sahaya çıkıyor. Bugün yine...

SAİT : Sevim Hanım...

SEVİM (*Azarlar*) : Sus!

EROL : İnönü stadyumu tarihi günlerinden birini daha yaşıyor. Tribünler anababa günü... Yetmişbinden fazla seyirci var. Hacetbaba'yla Tozkoparan arasında bugüne kadar yüzyirmisekiz maç yapılmıştır.

SEVİM : Biri iptal edilmişti aptal, yüzyirmiyedi maç...

(*Oyunun süresi uzundur. Zaman olursa, TV çerçevesindeki Erol'la Sevim arasında maç sayısında bir tartışma çıkarılabilir. Sonunda Sevim'in Erol'a bir şamar atmasıyla Erol ekrandan kaybolur; TV de parazitler başlar ve az sonra yeniden normal yayına geçilebilir. Bu, rejisöre bir nottur.*)

EROL : İşte, Hacetbabalılar da sahaya çıkıyor... Alkış seslerini, tezahürat gürültülerini duyuyorsunuz. (*Bu sesler duyulacak.*) ünlü antrenör Tomson, son talimatını veriyor. Maç başlayıncaya kadar takımlar ve oyuncular hakkında biraz bilgi vereyim

efendim. Biliyorsunuz, Tozkoparan'ın gözbebeği ve millî takımımızın da belkemiği...

SEVİM (*Erol'la aynı anda*) : Duvar Ahmet...

EROL : Duvar Ahmet, yirmiüç kere millî olmuş bir oyuncu. Her millî maçta göğsümüzü kabartan... Evet, maç başlıyor. Hacetbabalılar, tabakhane tarafındaki kaleyi müdafaa edecekler; Tozkoparan da salhane tarafındaki kaleyi... Top santrada... Hakemin düdüğü... İlk vuruş... Top Beleş Ali'de... Pas verirken Lapa Osman aldı. Hacetbabanın müthiş bir akını... Oyun çok hızlı başladı. Çok iyi paslaşıyor Hacetbabalılar... (*Sevim, Erol'ün anlatışına göre, heyecanlı davranışlarda bulunur. Sait, O'nun bu davranışlarını büyük bir şaşkınlık içinde seyretmektedir.*) Yiğit lakabıyla anılır, derler. Herhalde seyircilerin nağralarını... affedersiniz, yani bağırmalarını duyuyorsunuz. "Ye onu Atilla!" sesleri göklere yükseliyor. (*Ye onu Atilla'nın bir futbolcuyu ısırırken karikatürü görünür.*) Lapa Osman aldı...Kayıyor, kayıyor, kayıyor... Kaydı. Ahhh... Duvar Ahmet yetişti, evet her zamanki gibi yetişti yine... Duvar Ahmet, muhakkak bir golü önledi. (*Duvar Ahmet'in golü önlemesine sevinen Sevim, öyle heyecanlanır ki, kendisini birden karşısında oturan Sait'in kucağına atar. Ne olduğunu şaşıran Sait'in göğsünden "Hıh" diye abartılı bir ses çıkar.*)

SEVİM (*Çığlık çığlığa*) : Yemedik, yemedik... Yaşasın, yemedik! (*Yerine geçer.*)

SAİT (*Gözüne girmek için Sevim'i taklit ederek*) : Yemedik, yemedik... Affedersiniz Sevim Hanım, neyi yemedik?

SEVİM : Gol yemedik.

EROL : Özer çok iyi gününde.. Hacetbaba'nın en pahalı transferi Özer formunda görünüyor. Yine kaptı topu...İniyor. Kalede Faraş Osman... Pas, pas, pas...

SEVİM (*Haykırır*) : Al ulan al, al...

SAİT (*Sevim'i tekrarlamaya, desteklemeye çalışır.*) : Alsanıza... Alsanıza lütfen...Alsanıza ulan...

EROL : Yine Hacetbabalıların bir akını... Ağları yırtan Haydar aldı topu... Tribünlerde kıyamet kopuyor...

AYSEL (*TV'de haykırırken görülür*) : Haydi Özer... Dayan... Ye

onu, yeee!

SEVİM : İşte İspanyol Aysel denilen karı... (*Aysel'e*) O kadar bağırma yırtılacaksın.

SAİT (*Tekrarlar*) : O kadar bağırmayın, lütfen, yırtılacaksınız...

EROL : Şimdi Tozkoparan kontratağa kalktı... Tozkoparan orta sahaya hâkim oldu. Bir karambol... Bakalım hakeme ne ceza verecek... Belki penaltı... Penaltı verebilir...

SEVİM (*Haykırır*) : Versene ulan, versene...

SAİT : Versenize, versenize ulan...

EROL : Öyle bir karambol ki, oyuncular bitürlü çözülemiyorlar. Hah... Hakem... Ne o? Penaltı vermedi... Hiçbişey vermedi, demek çok cimri bir hakem, hiçbişey vermiyor... Lapa Osman'da top... Ayı Turan, pardon, temiz aile kasabı Turan... Aaaa, yakışır mı hiç senin gibi centilmen futbolcuya... Sayın seyirciler, balki kamera size göstermemiştir, Turan hakeme o malum bilek hareketinde bulundu. Hakem yabancı olduğundan bu millî bilek hareketini çakmadı. Beleş kaptı... Aman ne güzel...Gol olabilir bu...Önü boş...İniyor. Goool! Şahane bir gol...

SEVİM (*Çığlıklar atarak kendini Sait'in kucağına atar. Sait hazırlıklı olmadığından, ikisi birden yere yuvarlanırlar. Yerde dönerler. Sevim, Sait'i heyecanla öper.*) Goool, goool, goool... Attık, attık... Yaşasın... Goool...

SAİT (*Büyük şaşkınlık içinde. tatlı bişey yemiş gibi yalanarak*): Gol, goool... Attık...Yaşasın...

EROL : Bomba gibi bir şuttu bu... Doğrusu kurtarılacak gibi değildi. Sol üst köşegenden kurşun gibi girdi. Top şimdi santrada. Hacetbabalılar yine hızlı girdiler. Sonucu bildirelim bu arada : Tozkoparan bir, Hacetbaba sıfır... (*Sevim alkışlar.*) Maçın kırkikinci dakikasında Ye onu Atilla'nın ayağından Tozkoparan bir gol kazandı. Evet, hakem haftaymı ilan ediyor... (*Müzik başlar. Sevim, TV'yi kapatır.*)

SAİT : Ben anlıyoğum.

SEVİM : Neyi anlıyorsun?

SAİT : Tozkoparan gol atınca heyecanlanıyorsunuz, çok seviniyorsunuz. Sevinince de... (*Utanıp susar.*)

SEVİM : Eeee?

SAİT : İşte o zaman... Bana... Kucağıma... Dii mi? Hep dua ediyorum : Aman Allahım bir gol olsun... Bir gol olsun. Ne olursa olsun, gol olsun...

SEVİM : Sen hiç maça gittin mi?

SAİT : Gittim bikere... Lisede öğrenciyken.

SEVİM : İnanmam... Vallahi yalan...

SAİT : Ben kendim gitmedim ki... Götürdüler.

SEVİM : Kim götürdü?

SAİT : Bilmem. Tanımıyordum ki... Çok kalabalık. Pazar günü... Ben konferansa gidecektim... Konferansa gidiyorum diye maça gitmişim.

SEVİM (*Kahkahalar atarak*) : Ayol, stadyumda konferans olur mu? Nasıl girdin peki?

SAİT : Ben girmedim ki... Zorla soktular. Bir kalabalığın içine dalmışım. İte kaka, döve vura, beni zorla soktular oraya... Akıntıya kapıldım, çıkamıyorum ki... Sürüklene sürüklene... Bir de baktım, maç varmış.

SEVİM (*Hep gülerek*) : Hangi takımların maçıydı?

SAİT : Bilmem ki... Çantamı aramaktan maça bakamadım... Kalabalıkta çantamı düşürdüm mü, çaldılar mı, anlayamadım.

SEVİM (*TV'yi açarak*) : Sus, başlıyor...

EROL : Sayın seyirciler... Televizyonlarını yeni açanlar için ilk yarı sonucunu söylüyorum: Tozkoparan bir, Hacetbaba sıfır... İkinci yarı başlayalı üç dakika oldu. Tozkoparanlılar adeta Hacetbaba sahasına yerleşmiş durumdalar. Top Bekir'de. Bekir Naci'ye verdi. Naci'nin karşısında Osman... Bir çalım...

SEVİM : Bırak çalımı...

SAİT : Bırakın çalımı...

EROL : Turan yetişti... Aldı topu... Ah Turan, Osman'ı tırpanladı. Faul.. Faul atışı... İniyor kaleye... Bir tehlike olabilir... Özer bir yıldız olduğunu gösteriyor. Sağdan kaydı. Mustafa'yı gördü. Attı çalımını... İki oyuncu arasından geçti... Aman... Evet, evet... Goool... Duyuyorsunuz sevinç çığlıklarını... (*Sevim, üzüntüden başını iki eli arasına almıştır. Sait, yine Sevim kucağına atlayacak diye sağlamca oturup bu kez*

yuvarlanmamak için hazırlık yapar. Ama Sevim atlamaz.)

SAİT : Duymadınız mı Sevim Hanım, duymadınız mı? Erol Bey gol dedi... Gol oldu... Bakın, nasıl bağırıyorlar... Hadi...

SEVİM : Amaaan, ne şapşalsın... Bizimkiler atmadı ki... O golü biz yedik.

SAİT (*Düşkırıklığıyla*) : Yaaa...

SEVİM : Yaaa...

SAİT : Demek, biz yedik...

SEVİM : N'olursun, çok rica ederim, biraz yok ol karşımdan da kendime geleyim.

(*Sait ne yapacağını bilemez. Şaşırır. Gitmek ister, gidemez. Dolanır. Sevim kızgınlıkla gider.*)

EROL : Şimdi durum bir-bir... Hacetbaba seksenüçüncü dakikada attığı golle beraberliği sağladı. Maç çok hızlandı. Müthiş bir maç. İki taraf da galibiyete gidecek golün peşinde...

SAİT (*Gezinerek, yumruklarını birbirine vurarak*): Aman bir gol olsun... (*Sait, salonda kimse olmadığı için, topa vurur, top oynar gibi hareketler yapar. Yerdeki bir cıgara paketine vurmak isterken yere düşer. Düştüğü yerde söyler.*) Ah bir gol olsun, ah bir gol olsun... (*Kalkar.*)

EROL : Ağları yırtan Haydar kaptı topu... (*Mehcure ile Hasip dönmüşlerdir. Girerler. Arkası dönük olan Sait onları görmez. Hasip'le Mehcure, Sait'in hareketlerine şaşıp kalmışlar, o şaşkınlıkla Sait'i seyretmektedirler birbirlerine bakarak.*) Verdi pasını... Mustafa'yı gördü... İniyor Mustafa...

SAİT : Hadi, hadi, hadi...N'olursa olsun, ah bir gol olsun...

EROL : Mustafa yine Haydar'a verdi... Kaleci çıktı... Yattı ayaklarına... Aşırdı topu... Ağları yırtan Haydar... Şut... Goooool! GOOlll... Evet, goll... (*Seyircilerin sesleri.*)

SAİT (*Yer yastığına şut çekerken bağırmaya başlar. Mehcure'yi görür, ama Sevim sanarak Mehcure'ye sorar*) : Gooool.... Gollll.... (*Sıçrar.*) Kim attı? Kim attı? (*Mehcure şaşırmıştır.*) Yoksa biz mi yedik?

EROL : Tozkoparan ikinci golünü attı. Tozkoparan iki, Hacettepe bir...

SAİT (*Sevinçle Mehcure'ye sarılarak*) : Biz atmışız, biz atmışız...

(*Mehcure'yi kucağına alıp dolaştırarak.*) Biz atmışız Sevim Hanım, biz atmışız... Gooool...

SEVİM (*Sevinçle koşarak gelir*) : Gooool...

MEHCURE : Aaaa, n'oluyor böyle... Durun ayol, bu ne bu?

SAİT : Pağdon... (*Mehcure'yi yere bırakır.*) Ben sizi Sevim Hanım sanmıştım da... Pağdon...Ah bir gol olsun, ah bir gol olsun derken derken oldu işte...

(*Müzik başlar. Hep birlikte ve dansçılarla şarkı ve dans başlar.*)

Futbol oynar işte şu onbir kişi,
Yetmişbin kişinin burda ne işi?
Kolu, gözü çıkar, kiminin dişi...
Aman bir gol olsun, aman gol olsun,
Maksat fasulyenin suyu bol olsun!

Tek pas kaptırmayız kimseye sizden,
Daha ayıcıyız birbirimizden.
Seyirci, oyuncu, hakem de bizden!
Kırılan kaburga, bacak, kol olsun,
Maksat fasulyenin suyu bol olsun!

Bu maç bitsin, haydi başka bir maça!
Diş dişe, baş başa, girdik saç saça!
Ulan aylığın kaç, biletler kaça?
Viski, şarap, votka, rakı bol olsun,
Maksat fasulyenin suyu bol olsun!

(*Aynı yer. Başka gün*)

SAİT (*Elinde çiçekle girer*) : Günaydın.

SEVİM : Günaydın. Çiçeği vazoya koyuver Sait... Aman dur, yine bişey kırarsın. Bırak oraya, annem koyar vazoya.

SAİT : Nasılsınız?

SEVİM : Mersi... Cıgaramı yakar mısın? (*Sait çakmağı çakar, Sevim'i aranır ters yönde.*) Nerde arıyorsun beni, burdayım.

SAİT (*Sevim'in cigarasını yaktıktan sonra*) : Bişey söyliyeceğim ama...
SEVİM : Söylesene...
SAİT (*Ezilip büzülerek*) : Nasıl söyliyeyim, bilmem ki...
SEVİM : Söyleme öyleyse...
SAİT : Utanıyorum da... Bu bir sır...
SEVİM (*Alaylı*) : Benden de mi gizli yoksa?
SAİT : Değil... Değil ama... Ben...
SEVİM : Evet? Ay söyle... Lafa da mı gümrük var, ağzından laf çıkmıyor.
SAİT (*Dura dura*) : Sizin sevginizi kazanmak için herşeyi yapmaya hazırım.
SEVİM : Biliyorum canım, yeni bişey değil.
SAİT : Hatta... hatta... Futbolcu olmaya bile... (*Rahatlamış.*) İşte bu kadar. Oh, söyledim sonunda...
SEVİM : Neee? Bir zaman da hangi kulübü tutayım diye sormuştun. Şimdi de futbolcu olmaya mı kalktın? Ayol sen daha burnunun ucunu görmüyorsun.
SAİT : Evet, futbolcu olacağım. Yani gönlümden böyle geçiyor.
SEVİM (*Sinir kahkahaları*) : Sus aman, şimdi bayılacağım.
SAİT : Sevginize layık olabilmek için başka hiçbir çare bulamadım Sevim Hanım.
SEVİM : Hayatında hiç top oynadın mı sen?
SAİT : Evet.
SEVİM : Ne diyorsun!
SAİT : Bir kere oldu işte... Lisedeyken arkadaşlar, top oynamasını beceremeyenlerden Haytalar Takımı diye bir takım kurmuşlardı. Beni o Haytalar takımına zorla soktular.
SEVİM : Becerebildin mi bari?
SAİT : Elbet... İki de gol attım.
SEVİM : Demeee... Peki ondan sonra neden futbol oynamadın?
SAİT : Nasıl oynardım? Maçtan sonra öyle bir dayak attılar ki...
SEVİM : Kavga mı çıkmıştı?
SAİT : Yooo...
SEVİM : Seyirciler mi dövdü?
SAİT : Bizim takımın oyuncuları.

SEVİM : Neyi?
SAİT : İki gol attım diye... O zaman gözlerim şimdikinden de az görüyordu. O yana bu yana koşmaktan başım dönmüş. Kaleleri karıştırmışım. Golleri hep kendi kalemize atmışım. O heyecan sırasında "Bu kale hangi kale?" diye soracak değildim ya...
SEVİM : Aman Sait, bana şirinlik yapmak için atıyorsun.
SAİT : Vallahi.
SEVİM : Demek şimdi de futbolcu olmaya karar verdin?
SAİT : Evet... Şimdi sizden bir ricam var.
SEVİM : Nedir?
SAİT : Gazetelerde arasıra şöyle ilanlar görüyorum: Dans dersleri verilir. Profesör filanca, klasik, modern, her türlü dans dersleri...
SEVİM : Anlamadım, dans dersi mi alacaksın?
SAİT : Hayır. Futbol dersi... Dans profesörü gibi, futbol dersi veren futbol profesörleri de vardır sanırım. Biliyoğum. Avrupa'da futbol okulu vardı. Ama burda yok.
SEVİM : Sen benimle alay mı ediyorsun?
SAİT : Çok ciddi...
SEVİM : Ya tahminimden bile safsın, yada kendini saf gösteren çok kurnaz bir insansın. Hiç futbol profesörü olur mu?
SAİT : Ama nişan gecesi tanıştığımız Erol İpkıran Bey... Hani televizyonda maç anlatan gazeteci... O bana Duvar Ahmet Bey için, futbolun profesörüdür, demişti.
AHMET (*Girer*) : Merhaba kız...
SEVİM (*Sevinçle fırlar*) : Aaaa, Ahmetciğim, hoşgeldin. (*Sarılırlar, öpüşürler. Sait utanır. Salonda göze çarpmayan bir köşeye sinip oturur.*)
AHMET : Ne o kız, gene ağladın mı yoksa? Ne bu gözyaşları?
SEVİM : Aman, güle güle gözlerimden yaş geldi... Bugün şirinliği üstünde Sait'in, beni bir güldürdü, bir güldürdü...
AHMET : Nerde o?
SEVİM : Bilmem... Demin burdaydı. Sen gelince gitti galiba...
AHMET : Kaç zamandır neye gelmiyorsun?
SEVİM : Ah Ahmetciğim, neler çektiğimi bilmiyorsun ki...

(*Divana, yan yana otururlar.*) Hep bu babamın yüzünden... Bilirsin ben serbest ruhlu bir kızım.

AHMET : Bilmez miyim anam...

SEVİM : "Evlenmeden ben senin hürriyetini eline veremem." diye tutturdu babam. Takmam ama, yüzdük yüzdük kuyruğuna getirdik, bozulmasın da nikâh kıyılsın diye dayanıyorum.

AHMET (*Sevim'in elini avucuna alır*) : Neden hemen evlenmiyorsun öyleyse? Evlen de, biz de rahat edelim.

(*Sait, Sevim'le Ahmet'in konuşmalarına göre tepkiler göstermektedir.*)

SEVİM : Olmuyor işte... Şekerim, annem tutturdu, benim biricik kızım var, kızımı o köşk denilen berhanede oturtmam diye. Apartıman dairesi istiyor.

AHMET : Tutsun bir apartıman. Duyduğuma göre oğlanda para tonnaymış.

SEVİM : Çok zenginler... Bunlar oldum olası hep miras yerlermiş. Dedesi Tüyübozuk Yusuf Paşa'dan kalmış. Haaa, aklıma geldi. Az önce Sait dedi ki... Sana futbol profesörü denildiğini duymuş.

AHMET : Eeee?

SEVİM : İlle de ben profesörden ders alıp futbolcu olacağım diye tutturdu. Benim aklım yattı hani...

AHMET : Hadi o oğlan deli, sen de mi aklını kaçırdın be?

SEVİM : Herife parasıyla ders vereceksin. Sen alacağın paraya bak.

AHMET : Yapamam.

SEVİM : Gerçekten de ders verecek değilsin ya canım. Haftada biriki saat dalganı geçer, üste de para alırsın. Ne istersen verecek.

AHMET : Hele şu evi tutsun, bir evlenin de...

SEVİM : Kaç kere ev tuttu. Kimini annem küçük diye beğenmedi.

AHMET : Aman burası gibi dar olmasın da, arkadaşlar gelince, belediye otobüsüne binmiş gibi birbirimizin üstüne çıkmayalım.

SEVİM : Kimisinin yerini beğenmiyor annem, kimisinin manza-

rasını...

AHMET : Bak aklıma ne geldi Sevim... Ya bu kocan olacak hırt, evlendikten sonra eve gelmemizi istemezse.

SAİT (*Çekine çekine ortaya çıkar*) : Affedersiniz efendim, konuşmanızı kesmiş gibi olmayayım ama... Evimiz her zaman size açık olacaktır. Rica ederim, evimizi kendi eviniz bilin. Her zaman gelin, bekleriz. Başımızın üstünde yeriniz var. Öyle değil mi Sevim Hanım?

SEVİM (*Pek şaşırmış*) : Aaaa! Sen burda mıydın demindenberi?

SAİT : Evet. Sizinle oturuyorduk ya... Burdaydım.

SEVİM (*Şirretleşir*) : Bir de burdayım, diyorsun... Demek, gizli gizli bizi dinliyordun? Tuuu... Ayıp değil mi? İnsan bir arkadaşıyla konuşurken hiç dinlenir mi? Belki biz burda gizli bişey konuşuyorduk, belki gizli bişey yapıyorduk...

SAİT (*Ezilip büzülerek*) : Çok, çok affedersiniz.. Yemin ederim ki gizli konuştuğunuzu bilmiyordum. Sonra siz biliyorsunuz sanıyordum benim burda olduğumu...

SEVİM (*Haykırır*) : İstemem, istemem! Dünyada istemem...

AHMET : Dur hele... Bağırma... Ne oluyor?

SEVİM : Köşelere saklanıp beni gizli gizli dinleyen adamla dünyada evlenmem... Yapamam. İstemem!

SAİT : Ama ben... Sevim Hanım... Bişey demedim ki... Rica ederim Ahmet Bey, siz söyleyiniz, ben kötü bişey söyledim mi?

SEVİM : Git... Giiiit! Gözüm görmesin seni...

MEHCURE (*Girer*) : Ne var, gene ne oluyor?

SEVİM (*Parmağından çıkardığı yüzüğü Sait'in suratına fırlatarak*): Al nışan yüzüğünü de başına çal... Dünyada olmaz artık.

HASİP (*Girer*) : Bu ne gürültü?

SEVİM (*Gittikçe edepsizleşerek*) : Düğün müğün, nikâh mikah istemiyorum. Bitti.

SAİT (*Yalvararak*) : Ağzım kurusaydı da ağzımı açmasaydım. Özür dilerim.

MEHCURE (*Sait'i yana çekerek*) : Görüyorsunuz, çok sinirlenmiş... Az sonra yatışır. Şimdi biraz yalnız kalsa iyi olur.

AHMET : Tuh, tuh bee... Ulan, erkeklik de maskara oldu.

SEVİM : Nişan yüzüğünü senin suratına bu kaçıncı fırlatışım?
SAİT : Üçüncü.
SEVİM : Daha onu bile bilmiyorsun, dördüncü... Yüzüğü son fırlatışımda ne demiştim?
SAİT : Ne demiştiniz?
SEVİM : Bakın ayol, bir de bana soruyor. Demek benim sözlerim bir kulağından girip öbüründen çıkıyor.
HASİP (*Ahmet'e*) : Aynen anasına çekmiş, aynen...
SAİT (*Hasip'e yalvararak*) : Duvar Ahmet Bey yabancı değil ki... Benden çekineceklerini bilseydim hiç yanlarında kalır mıydım?
AHMET (*Sevim'e sert*) : Uzatma kız, yeter artık, elverdi.
SAİT : Değil mi efendim, artık uzatmasın...
SEVİM : Bak, hemen yüz buldu. Onlar böyle muameleden anlar.
MEHCURE : Onlar deyip de bir de babanı karıştırma.
AHMET (*Sait'e*) : Sende de suç var ya... Biliyorsun, bu kız sinirli. Ne diye dinlersin be... Bir de aristokrat familyadan olacaksın. Yani senin beyliğine hiç yakıştıramadım namussuzum.
SAİT : Öyleyse ben... eh artık... gideyim bari...
AHMET (*Babaca*) : Hadi hadi, af dile de barış; bir centilmen erkek olaraktan... Keklik gibi kız be, bırakılır mı! Üstelik gebe de... (*Sevim'e*) Hadi kız, uzatma dedik. Barışın da bitsin. Bak, af da diliyor işte...
SEVİM (*Haykırır*) : İstemem, gözüm görmesin.
SAİT (*Çok acıklı*) : Hepinizden tekrar tekrar özür dilerim. Allasmarladık. (*Çıkar*)
AHMET : Gözlerim yaşardı be...
MEHCURE (*Sevim'e*) : Beğendin mi şimdi yaptığını?
SEVİM : Sen babama sanki daha mı kibar davranıyorsun?
HASİP : Boynuz kulağı geçer derler ya...
MEHCURE : Herşeyin bir kararı var. Başlangıç iyiydi, ama sonunu getiremedin.
AHMET : Evet, tadını kaçırdın.
SEVİM : Çekip gideceğini hiç sanmamıştım. Ama döner gelir yine, görürsün.

SAİT (*Girer*) : Futbol dersi alacaktım da...
SEVİM : Ben size döner demedim mi? Babamdan bilirim.
(*Ahmet, müzik eşliğinde, Sevim'i göstererek aşağıdaki şarkıyı söylerken, giriş bölümündeki politikacı bir koltuğa çıkar.*)
(*Ahmet'in söylediği şarkı!*)
Kafatasında beyni yok, ama vardır bacak!.
Yiğit malı ortada, görünsün baldır bacak!
Gözüm gönlüm açılsın, hep böyle kaldır bacak!
Zavallı kör Sait de futbol dersi alacak!
Halimiz budur işte, sonumuz ne olacak?
POLİTİKACI : Sayın yurttaşlar! Bugün üçyüzken, gelecek yıl üçbin daha gelecek. İkiyüzer bin kişilik on tane daha stadyum yapılacak. Her mahallenin iki mahalle takımı, bir de stadyumu olacak. Yabancı sermaye, yabancı antrenör, yabancı manajer, yabancı oyuncu ve her takımda da bir iki yabancı olmayan tanıdık bulunacak... Stadyumlar dolacak.
(*Hep birlikte dans edilerek şarkı söylenir*)
Sağlam mide bulunur sağlam bacakta ancak!
Beyin çürük olsa da ille de sağlam bacak!
Hâlâ düşünen varsa, kafası kırılacak!
Bilmeyenler bilenden futbol dersi alacak...
Halimiz bu, sonumuz, bakalım ne olacak?
POLİTİKACI : Stadyum biletleri ellibinken yüzbin lira olacak. Denizler alçalacak, memleket yükselecek... Yükseklik alçaltılıp, alçaklar yükselecek, bütün memleket bir seviye olacak. Birisi bişey mi dedi ordan? Ne? Hıyar mı? Evet, hıyar da beşbin liradan pahalı satılmayacak. Olacak, olacak. Yapılacak... Merak etmeyin hiç, o da yapılacak... Edilecek... Kurulacak... Hepsi hepsi olacak, yapılacak, edilecek... Yalnız... ama... fakat... lâkin...
(*Hep birlikte, politikacı da, dans ederek şarkı söylerler.*)
Olmasa : Yalnız, amma, fakat, velakin, ancak...
Belki bigün böylece memleket kalkınacak!
Bir masaldır bitmeyen, sonu hep böyle: cek, cak...
Kadın, erkek, her yurttaş futbol dersi alacak!
Halimiz işte budur, sonumuz ne olacak?

İKİNCİ BÖLÜM

1. YER : *Sarıoğlu Köşkünde bir salon.*

(Sait'in yatak odası bu salona açılır. Kapısı kapalı olan yatak odasından Sait'in gürültüleri duyulur. Sait yatak odasında yastıklara şut çekmekte, kapıya vurmakta, eşyaya çarpmaktadır.)

ANJEL (*Elinde kahvaltı tepsisiyle gelir. Bir süre yatak odasından gelen gürültüleri dinler*) : Berrin Hanım, ne yapacağız? Buna bir çare bulmak lazımdır.

BERRİN : Sus, sus! Dışardan duyulmasın da aman...

ANJEL (*Tepsiyi masaya koyar*) : Öğlen oldu, hâlâ kayfaltı etmeoor.

SAİT (*Sesi kapalı yatak odasından duyulur. Bağırır*) : Gooool!...

ANJEL : Ne deoor? Gel deooor?

BERRİN : Zavallı çocuk, ishak kuşları gibi "Goool, gol!" diye haykırıp çırpınıp duruyor.

ANJEL : Bir doktor çağırsaydık.

BERRİN : Yabancı doktor olur mu hiç? Ya bir de adı deliye çıkarsa... (*Birden hatırlamış.*) Hah, aklıma geldi; Refik adında bir çocuk vardı. Sait'ten bikaç yaş büyük.

ANJEL : Refik'i tanımaz olurum? Hanı Sayıt Bey'e ders vereor idi ise o değil?

BERRİN : Evet O... Fakir bir çocuktu, ama çok çalışkandı. Sinir hastalıkları doktoru olmuş da, beş yıl da Amerika'da profesörlük etmiş. Sait'i de çok sever. (*Yatak Odasından şangırtı duyulur.*) Eyvah, yine bişeyleri kırdı. Anahtar deliğinden bak Madam Anjel, ne yapıyor?

ANJEL (*Anahtar deliğinden bakarak*) : Eyvah, eyvah... (*Başını kaldırır delikten.*) Yaz sıcağında bilem yün fanelayı çıkarmaz iken, şimdi bir don ilen... Ter içinde... Sayit Beyime ne hal olmuştur; yastıklar, minderler havada uçuşooor...

BERRİN : Hadi, kahvaltısını götür... Aman kapısını vur da öyle... (*Anjel tepsiyi bir eline alır, öbür eliyle kapıyı tıklatır.*) Ses yok mu?

ANJEL : Kendi gürültüsünden duymoor ki... (*Tıklatır.*)

SAİT (*Sesi içerden gelir*) : Eveet...

(*Anjel'in kapıyı açmasıyla bir köşe minderi havada uçar, Anjel'e çarpar.*)

SAİT (*Odadan çıkar; don ve fanelayladır*) : Ne var?

BERRİN : Hiiç... Madam Anjel kahvaltını getirmiş de... Gel otur oğlum.

(Sait masaya oturur. Anjel kahvaltı tepsisini önüne koyar. Berrin'e arkası dönüktür. İkidebir, başıyla topa vuruyormuş gibi zıplar, boşluğa kafa atar. Ayağa kalkar, iki kolunu yana açıp şut çekiyormuş gibi hareketler yapar. Karşısında başka oyuncu varmış gibi çalım atar. Berrin'le Anjel, korku içinde seyrederler ve birbirlerine, delirmiş anlamına işaretler yaparlar. Sait, top oynar gibi hareketler yaparken, stadyum uğultusu ve Sait'i coşturucu sesler duyulur.)

— Yaşşa Saiiiit!

— İndir aşağı Sait! Vuuur...

— Sa-it...Sa-it...Sa-it...

— Bravooo Sait...

— Ye onu Sait, ye...

— Devir Sait, bakma gözünün yaşına... Vur Sait...

— Gooool!

(*Gol sesiyle birlikte gerilip şut çeken Sait bacağını masanın ayağına çok sert çarpmıştır. Can acısından ah diye bağırıp sandalyeye oturunca stadyum gürültüsü de*

birden kesilir.)

BERRİN (*Telaşlı*) : Ne oldu, neyin var Sait?

SAİT (*Can acısıyla kıvranarak*) : Hiç... Bişeyim yok. Ayağımı kale direğine çarptım da... (*Kahvaltı eder.*) Madam Anjel, gazeteler geldi mi?

ANJEL (*Gazeteleri verir*) : Çoktan...

SAİT (*Gazetelerin spor sayfalarını açar açar bırakır, bir yazı okurken*) : Allah Allah...

BERRİN : Nedir?

SAİT : Erol İpkıran bir yazı yazmış...

ANJEL : Ne deoor?

SAİT : Anlamıyorum ki... (*Kapı çalınır.*) Erol İpkıran Bey gelecekti, belki O'dur. Ben giyineyim.

(*Anjel kahvaltı tepsisini alıp çıkar. Berrin gider. Sait giyinik gelir.*)

EROL (*Girer. Hep sulu konuşur*) : Meraba abicim. Nassın?

SAİT : Hoşgeldiniz Erol Bey. Teşekkür ederim. Siz nasılsınız?

EROL : İyilik abicim.

SAİT : Dündar Bey gelmediler mi? Birlikte gelecektiniz.

EROL : O da gelecek. Birlikte gelecektik ama, O'nun kırk tarakta bezi var, kulüpte acele bir işi çıktı, sen git, ben arkadan gelirim, dedi. Bilinir mi, Dübaracı Dündar demişler ona, kimbilir gene ne dalgası vardır.

SAİT : Dübara, Dündar Bey'in soyadı mıdır?

EROL : Yok be abicim, soyadı Duraner'dir ama kimse bilmez. Belki kendi bile unutmuştur soyadını. Çok dübaracı olduğundan herkes O'na Dündar Dübara der. Çünkü abicim, futbol tarihimizde O'nun gibi bir dübaracı daha yoktur.

SAİT : Ne gibi?

EROL : Dündar Dübara için varsa yoksa Tozkoparan. Dünyayı, Tozkoparan kalesinin ağlarının arkasından görür. O'nun dünyası Tozkoparan...

SAİT : Demek, çok sever?..

EROL : Canını verir... Sahada yenilen Tozkoparan'ı masa başında kaç kere kurtarmıştır.

SAİT : Nasıl yapar bunu?

EROL : Türlü dümen, türlü dolap çevirir. Şikâyet, mızıkçılık, yok danıştay, yolsuzluk, rüşvet, hatta şantaj, her yolu dener. Dündar Dübara'ya göre, ne antrenör, ne futbolcu önemlidir. Bunlar nasıl olsa, parayı bastırınca bulunur.

SAİT : Nedir öyleyse önemli olan?

EROL : O'na göre üç şey önemlidir: İktidardaki partinin ileri gelenlerinden kulübe bir genel başkan bulmak, ikincisi; kulübü besleyecek para babası zenginlerden bikaç kulüp delisi, üçüncüsü; kurnaz bir idareci, yani kendisi...

SAİT (*İki bardağa içki koyar, birini Erol'a verir*) : Dündar Bey bana, Duvar Ahmet'i ünlendirdiğinizi söylemişti. Çok merak ediyorum, nasıl başardınız bunu?

EROL (*Sözde alçakgönüllülükle*) : Estağfurullah... Abicim, biz kimleri adam etmedik ki... Duvar Ahmet'i de adam sırasına soktuk; şimdi Türkiye'de tanımayan yok...

SAİT : Evet, bizim Madam Anjel bile tanıyor.

EROL : Övünmek gibi olmasın ama hep sayemizde abicim.

SAİT : Anlatır mısınız lütfen?

EROL : Dündar Dübara o yıl taşra kulüplerinden futbolcu avına çıkmıştı. Bir kasabadaki maçta bir çocuğu gözüne kestirmiş. Sert oyuncu, gözü pek, dayanıklı, nefesli, topa girişi iyi... Çocuğu Istanbul'a getirdiyse de transferini daha yapmadan İspanyol Aysel oğlanı kaptı, başka kulübe soktu. İyi mi? İki yıla kalmadan oğlan kendini gösterdi. Bunun üzerine Dündar Dübara, bizim Kerkenez Sevim'i araya soktu.

SAİT : Kimi dediniz?

EROL (*Kırdığı potun farkına varmış*) : Şey... Sevim Hanım... Tozkoparan'ın transfer meleği... O girdi araya, ağzından girdi, burnundan çıktı, oğlanı Tozkoparan'a transfer ettirdi. İşte o taşralı delikanlı, bugünün Duvar Ahmet'i oldu.

SAİT : Enteresan... Sizin rolünüz?

EROL : Bu Dübaracı Dündar geldi bana... "Aman Erolcum, bu senin işin, bu oğlanı meşhur edeceksin..." dedi. Ben de çalıştığım büyük gazetede, durup dururken ortaya bir mesele attım.

SAİT : Ne gibi bir mesele?

EROL : Mesele şu : Ahmet nerde oynasın? Bundan büyük mesele olur mu abicim? Gazetede bir anket açtım. Bakanlardan sokaktaki yurttaşa kadar herkese soruyorum: Ahmet nerde oynasın? Bunun üzerine herkes birbirine girdi. Kimisi ilerde oynasın diyor. Kimisi de, hayır geride oynasın, diyor. Kimisi açıkta oynasın diyor. Kimisi ortada oynasın, diyor. Açıkta oynasın diyenler de anlaşamıyor; kimisi sağ açık diyor, kimisi sol açık... Derken öbür gazeteler de işe karıştı. Zaten ortalık karışıktı, bu sefer karmakarışık oldu, herkes birbirine girdi. Herkesin derdi bu: Ahmet nerde oynasın? Meğer ben haberim bile olmadan gayetle vatanî bir hizmet ifa etmişim abicim.

SAİT : Yaaa... Ne gibi?

EROL : Anlatayım abicim. Beni zamanın başbakanı çağırdı. Alnımdan öptü. "Hayrola, n'oldu beyfendi?" dedim. "Memlekete hizmet olursa bu kadar olur." dedi. Annadın mı şimdi abicim.

SAİT : Hayir, anlayamadım.

EROL : O günlerde hükümetimiz gayetle sıkışık bir durumdaymış.

SAİT : Neden?

EROL : Çünkü abicim, her haftanın pazartesi ve perşembe günleri paramızın değeri muntazaman düşüyor. Hükümet tutmaya çalışıyor, paramız düşmeye çalışıyor. Eh paradır bu, düşüyor. Halk da can derdine düşmüş. İşte ben tam o sırada "Ahmet nerde oynasın?" dalgasını ortaya çıkarınca, vatandaşlar kendi dertlerini unutmuşlar, muhalefet mayna olmuş, partiler laçka olmuş, hükümetimiz de sayemizde dar boğazdan geçmiş. Böylece vatanı da kurtarmış olduk abicim.

SAİT : Tebrik ederim.

EROL : Bizim ankete mektuplar yağıyor. Hergün beşyüz, bin mektup geliyor. Mektubunda adamın biri diyor ki: "Ulan Allah belanızı versin, millet işsizlikten, parasızlıktan, hastalıktan kırılıyor, siz tutturmuşsunuz Ahmet nerde oynasın diye... Ne cehennemin dibinde oynarsa oynasın!" Bak, bak abicim, memlekette ne bozguncular var.

SAİT : Ne yaptınız mektubu?

EROL : Gayet tabii, her sayın muhbir vatandaşın yapması gerektiği gibi hemen ilgili makama verdik. Alçak aşırıyı hemen enselediler, derhal adalet yerini buldu abicim. (*Kapı çalınır.*)

SAİT : Tebrik ederim.

EROL : Vazifemiz abicim.

ANJEL (*Girer*) : Dündar deyi biri gelmiştir, randevumuz var deoor...

SAİT (*Kapıya doğru giderek*) : Buyursun. Hemen al Madam Anjel...

DÜNDAR (*Girer*) : Kusura bakmayın, kulübün işleri vardı da geciktim. Merhabalar. (*El sıkışırlar.*)

SAİT : Hoşgeldiniz efendim. Biz de Erol Bey'le tatlı tatlı konuşuyorduk.

EROL : "Ahmet nerde oynasın?" dalgasını anlatıyordum abicim.

(*Bundan sonra müzik eşliğinde resitatif konuşmalar. Bütün oyuncular gelir.*)

EROL : Sizce Ahmet nerde oynasın?

DÜNDAR : Bence geride.

EROL : Ahmet nerde oynasın?

ANJEL : Bences ilerde oynasın.

EROL : Ahmet nerde oynasın?

BERRİN (*Birden kapıyı açarak girer*) : Ortada oynasın.

HASİP (*Kulisten girerek*) : Sağda oynasın.

MEHCURE (*Karşı kulisten girerek*) : Solda oynasın.

HEP BİRDEN İKİ KEZ : Ahmet nerde oynasın? Ahmet nerde oynasın?

(*Oyun salonunun gerisinden seyirci rolündeki bir oyuncu ayağa kalkarak bağırır.*)

— Yahu, bu ne rezalet be: Bu ne biçim oyun? Başka derdimiz yok mu bizim?

(*Hep birden bütün oyuncular.*)

— Ahmet nerde oynasın? Ahmet nerde oynasın?

SEYİRCİ (*Bağırır*) : Cehennemin dibinde... Cehennemin dibinde...

EROL (*Bağırır*) : Bozguncuuuu! Aşırı! Tutun, yakalayın... Millî takıma laf attı... Kaçma...

(*Hep birlikte şarkı söyleyerek dans ederler.*)

Ahmet nerde oynasın, Ahmet nerde oynasın?
Adam gibi şut çeksin, topu avta atmasın!
Vur-kırla ortalığı birbirine katmasın!
Yorulunca favl diye çimenlere yatmasın!
Vatan ki anamızdır, anamızı satmasın!
Ahmet kumda oynasın, Ahmet kumda oynasın!

(*İki kez.*)

EROL (*Seslenir*) : Ahmeeeeet!..

SEYİRCİ : Buyuuur.

EROL : Kumda oyna Ahmet, kumda oynaaa!

(*Yeniden hep birlikte şarkı söyleyerek dansa başlarlar.*)

Ben sana ayna oldum, sen de bana aynasın!
Umurumuzda değil, kim kınarsa kınasın!
Yeter ki dertlerimiz gürültüde kaynasın!
Herkes bir cevap versin, kültürünü sınasın!
Siz söyleyin a dostlar, Ahmet nerde oynasın?
Ahmet kumda oynasın, kıçına çöp batmasın!

(*İki kez.*)

EROL (*Seslenir*) : Ahmeeeet!

SEYİRCİ : Buyuuur...

EROL : Kumda oyna Ahmet, kumda oyna...

(*Yeniden hep birlikte dans ederek şarkı söylerler.*)

Dolaplar, dümenler var, ama hepsi derinde,
Anlamadık bu işi, siz anlayın, gelin de...
Futbol maçı neyine, metelik yok cebinde.
Bizim gibi avanak bulunur kaç yüz binde?
Ahmet nerde oynasın? Cehennemin dibinde!

(*İki kez.*)

(*Normal konuşmaya başlarlar. Erol, Dündar ve Sait'ten başkaları gider.*)

EROL : Tabii abicim, Ahmet'in nerde oynayacağı belli: Sağ bek... Ama biz ortalığı karıştırıp Ahmet'i meşhur etmek için bu dümeni tutturduk. İşte böylece meşhur oldu Ahmet.

DÜNDAR : Eksik olmasın, Erol Bey gayet tarafsız bir gazetecidir; Tozkoparan'ı tuttuğunu benden başka hiçkimse bilmez.

(*Sait içki verir.*) Sait Bey, sizi de Tozkoparan'lı yapalım.

SAİT (*Heyecanlanır*) : Ah, olabilir miyim?

DÜNDAR : Tabii...

SAİT : Futbol oynayabilir miyim?

DÜNDAR : Futbol oynamanız şart değil ya... Bizim partinin ikinci başkanı, Tozkoparan'ın da genel başkanıdır.

EROL : Herif yüzyirmibeş kilo...

DÜNDAR : Hayatında ayağını topa vurmamış, ama kulübün genel başkanı...

EROL : Kulübe genel başkan oluncaya kadar maç bile seyretmemiş.

DÜNDAR : Mesela Hıdır Bey de öyle... Ne var ki, kulübe çok büyük maddî yardımları oluyor.

EROL : Daha geçenlerde yine yüz milyon lira vardı.

SAİT (*Kekeleyerek*) : Ama... ben... nasıl söyliyeyim? Top...oynamak istiyorum... ders almak istiyorum, top dersi...

(*Sahne kararır. Işık, aynı salondaki telefon üstüne toplanır. Berrin, telefon alıcısını kaldırıp numarayı çevirir.*)

BERRİN (*Telefonda*) : Allooo... Dr. Refik Bey mi efendim? (*Kimsenin duymamasına çalışarak, çevresine bakınarak konuşur.*) Ben Berrin... Sait Sarıoğlu'nun teyzesi... Hatırladın mı? Ah çok teşekkür ederim... Yaaa, evet, çok oldu görüşmeyeli. Eksik olma oğlum... Amerika'dan döndükten sonra bize hiç uğramadın... Estağfurullah... çok memnun olurum... Tabii... Görüşmek istiyorum, bizim Sait için. Sen Sait'i taa çocukluğundan beri hep korumuşsundur. Sana çok ihtiyacımız var oğlum. Seni ben çağırmış olmayayım, sen kendiliğinden Sait'i bir aramış ol... Teşekkür ederim. Hanımının gözlerinden öperim. Bekliyeceğim. İyi günler Refik Bey oğlum.

ANJEL (*Girer*) : Duvar Ahmet gelmiştir...

BERRİN : Hay Allah... Bunlar büsbütün çıldırtıyorlar Sait'i. (*Seslenir.*) Saiiit... Misafirin geldi...

SAİT (*Sesi*) : Geliyorum Teyze...

(*Berrin'le Anjel çıkar. Sait girer. Anjel kapıyı açarak Ahmet'e yol verir.*)

SAİT : Hoşgeldiniz efendim. Buyrun...
AHMET : Merhaba... (*Oturur.*)
ANJEL : Kayfe pişireyim, yoksam çay alırsınız?
AHMET : Soğuk bişey alayım. (*Sait'e.*) İçki varsa...
(*Sait, bardaklara içki koyarken Anjel çıkar.*)
SAİT : Gözüm yollarda, sizi bekliyordum.
AHMET : Bu futbol dersi dalgası için bir şartım var.
SAİT : Bütün şartlarınızı önceden kabul ediyorum. Nedir?
AHMET : Hiçkimse duymayacak... Aramızda bir sır. Tamam mı?
SAİT : Onu hiç merak etmeyin. Teyzeme bile söylemem.
AHMET (*Bir sert hoca pozunda*) : Hani defterin, kalemin? Al defterini, kalemini de otur şu masanın başına. (*Sait defter kalem alıp masaya oturur.*) Şimdi ben sana anlatacağım; ben anlatırken, sen benim anlattıklarımı kitap diline çevireceksin. Aç kulağını, iyi dinle.
SAİT : Dinliyorum. (*Ahmet söylerken hızlı hızlı not eder.*)
AHMET (*Elleri arkasında gezinerek*) : Futbolun birinci kuralı... Baktın, hasım takımın bir oyuncusu, karşıdan kopmuş, üzerine geliyor. Allah korusun, herif fırtına olmuş ki, dokunsa devirecek. Koşsan yetişemezsin. Yetişsen, ayağından topu alamazsın. Bıraksan herif gol atacak. Bu durumda ne yaparsın?
SAİT : Ne yaparım?
AHMET : Bunu, Antrenör Tomson bile bilmez. Dinle : Yaradana sığınıp herifin kuyruk sokumu budur diye, ya allah deyip, öyle bir tekme çıkaracaksın ki, herif feleğini şaşırsın... Onun gözü kalede olduğundan, enayi yere yuvarlanmayı da akıl edemez. Tekmeyi atar atmaz, sen hemen kendini yere atıp "Aaaah!" diye bağıra bağıra çimenlerin üstünde kıvranıp debeleneceksin. Sen onu tekmelememişsin de, o sana tekme atmış gibilerden... Yalnız bu numarayı öyle bir kaşla göz arasında yapacaksın ki, ne seyirciler, ne de hakem çakacak dalgayı. Bunu, bir cenabımevlam, bir sen, bir tekmeyi yiyen herif bilecek. İşte futbol abecesinin ilk kuralı bu... Annadın mı?

SAİT (*Hızla yazmakta*) : Anlamaya çalışıyorum.
AHMET : Ben bunları yirmi yıl kıçıma tekme yiye yiye öğrendim. Hani, nasıl işçinin eli, çiftçinin tabanı nasırlanır, futbol sahalarında tekme yemekten benim de kıçım nasırlandı. Yirmi yıllık tecrübemi sana hap gibi yutturuyorum.
SAİT : Sağolun...
AHMET : Sen şimdi bu söylediklerimi öyle bir kitap dilince yaz ki, kanun maddesi gibi olsun... Oku bakayım.
SAİT (*Yazdıklarını okur*) : Futbolda kural bir: "Karşı takım oyuncularından herhangi biri ayağında topla kaleye doğru gelirken arkasından yetişilemezse yada ayağından top alınamazsa, işbu oyuncunun kuyruksokumu noktasına ayak burnuyla öyle şiddetli bir darbe indirilecek ki, şiddetinden tekmeyi atan yere yuvarlanıp sözde acıdan kıvranarak kimin kime tekme attığında hakemi ve seyircileri yanıltmak suretiyle, tekme yiyenin üstelik cezalanmasını sağlayacaktır."
AHMET : Aşkolsun yani... Değiştirilecek anayasa maddesi gibi olmuş. İlerde belki bunları "Beş derste futbol" diye bir kitap yaparız.
SAİT : Çok iyi olur.
AHMET : Gelelim ikinci kurala. Gayet zorlu bir maçtasın. Sizin kaleye boyuna gol giriyor. Herifler çok idmanlı ve soluklu olduklarından, fizik kondisyonları da üstün, tavşan gibi kaçıyor, tazı gibi de kovalıyorlar. İkinci yarıda sıfırı tükettin, soluğun kesildi, artık ayakta duracak dermanın yok. Ne yaparsın?
SAİT : Ne yaparım?
AHMET : Hah, iyi dinle... Karşı takımdan bir oyuncuya şöyle bir dokunur, dokunmanla kendini yere atar çimenin üstüne sırtüsü uzanırsın. Favl yok ki hakem favl versin. Oyun devam eder. Sen çimenlerin üstünde iyice dinlenince, sanki bayılmışsın da ayılıyormuşsun gibilerden yavaş yavaş doğrulur, şöyle bir silkinir ayağa kalkarsın... Tamam mı?
SAİT (*Yazmaktadır*) : Evet...
AHMET : Bunu da kitap dilince yaz... Gelelim üçüncü kurala. Yalnız futbol sahalarında değil, hayatın bütün sahalarında

geçerlidir bu kural. Kısaca şu: "Nerde beleş, orda yerleş..." İşte bu kadar... Neymiş?

SAİT : Nerde beleş, orda yerleş...

AHMET : Sahanın öyle bir yerine yerleşeceksin ki, ordan beleşten gol atacaksın... Benimle tekrarla: Nerde beleş, orda yerleş...

(*Bütün oyuncular ayrı yerlerden ve kapılardan girerek dansa ve şarkıya katılırlar.*)

Sen yükünü tutmak için,
Beleş lüpü yutmak için,
Doldur küpü yatmak için...
Bu gerçeği öğren keleş:
Nerde beleş, orda yerleş!

El yüz temiz âr u namus...
Açma sakın ağzını, sus!
Geçim derdi olmaz kâbus,
Alçaklarla sen de birleş!
Nerde beleş, orda yerleş!

Bırak soyan halkı soysun,
Kâr üstüne kârlar koysun.
İstiyorsan karnın doysun,
Hep dübara, gelsin dübeş,
Nerde beleş, orda yerleş!

Öyle olmaz behey şaşkın,
Afur tafur pozlar takın!
İşe yarar sanma sakın,
Ne arkadaş, ne dost, ne eş!
Nerde beleş, orda yerleş!

Ne çok çalış, ne bık, usan,
Dünyaya bir gelir insan!
Aklın var da istiyorsan,
Her zarında gelsin düşeş,
Nerde beleş, orda yerleş!

Hizmet ettin hangi akla?
Ne hukukla, ne de hakla,
Gördün olmaz çalışmakla!

Kafana koy şunu gebeş:
Nerde beleş, orda yerleş!

2. YER : *Dr.Refik'in psikanaliz yaptığı oda.*

SAİT : Keşki seni daha önce görmüş olsaydım Refik ağabey.

REFİK : Suç benim Sait. Amerika'dan döndükten sonra sizi aramalıydım. Geçen gün teyzeni ziyaretimde, daha önce arayıp sormadığım için öyle utandım ki... Ama işler yüzünden...

SAİT : Ben seni hâlâ Amerika'da sanıyordum. Yoksa gelirdim. Paris'ten döndükten sonra çok yalnızdım.

REFİK : Bundan sonra bana sıksık geleceksin, hatta hergün.

SAİT : Öğrenciliğimde bana yaptığın iyilikleri düşünürüm de...

REFİK : Hadi canım, ne iyiliği... Seni biraz fiziğe, kimyaya çalıştırırdım, o kadar... Asıl teyzenin bana iyiliği çoktur. O'nun yardımları olmasaydı, liseyi bile bitiremezdim. Neyse... Sen de nişanlanmışsın. Tebrik ederim. Futbolcu da olacakmışsın...

SAİT : Ben futbolcu olabilir miyim hiç Refik ağabey!..

REFİK : Neden olmasın... İstersen olursun...

SAİT : Herkes saçma diyor... Alay ediyorlar benimle. Bilirsin, gözlerim bir metre ötesini bile zor görüyor. Yirmibir yaşından sonra insan nasıl futbolcu olur? (*Bundan sonra söylediklerini oynar.*) Biliyorum futbolcu olamayacağımı. Ama elimde değil... Bütün gece rüyalarımda top oynuyorum. Yalnız rüyalarımda değil, uyanıkken de, evde, yolda, her yerde hayaller kuruyorum, top oynuyorum hep, hem de Tozkoparan'da... (*Gittikçe heyecanlanır.*) Topu kapıyorum. Önüme kim gelirse çalımlıyorum, çalımlıyorum, çalımlıyorum... Kıvıra kıvıra... Bir şut!.. (*Bağırır.*) Goool! Tribünlerden binlerce, onbinlerce seyirci bana bağırıyor: Yaşa Saiiit! Benim attığım gollerle Tozkoparan sahadan galip çıkıyor. Sevim Hanım koşup geliyor, beni öpüyor, öpüyor, öpüyor... Sonra beni milli takıma alıyorlar. Yabancı takımlara karşı oynuyorum. Gol,

gol, gol... Hep atıyorum. Kaleleri kevgire çeviriyorum. Artık benim yanımda, Ye onu Atilla, Kazık Özer, Duvar Ahmet filan hiç kalıyor. Kaptan oluyorum, kaptan... (*Öyle coşkulu anlatmıştır ki, birden yorgun düşer, soluk soluğa kalır, koltuğa yığılır, ölgün bir sesle konuşur.*) Yollarda, taşıtlarda, evde, parklarda, her yerde, işte böyle hayaller kuruyorum. Top diye taşlara şut çekiyorum. Iska geçip düşüyorum. Oysa biliyorum, hiçbir zaman futbolcu olamayacağımı...

REFİK : Ben hiç de senin gibi düşünmüyorum Sait. Top oynayabilirsin.

SAİT : Benimle alay etmiyorsun değil mi Refik ağabey?

REFİK : Ben seninle şimdiye kadar hiç alay ettim mi?

SAİT : Herkes alay ediyor da...

REFİK : Ben bir hekim olarak konuşuyorum.

SAİT : Ama o kadar zayıfım, güçsüzüm ki... Koşamam topun arkasından.

REFİK : İstersen koşarsın.

SAİT : Ya gözlerim?

REFİK : Önce seni psikanalize alıp tedavi edeceğim. Elbet sen istersen...

SAİT : Hem de nasıl!

REFİK : Sonra fizik tedaviye ihtiyacın var, kültür fizik yapacaksın. Bir profesör arkadaşım var. O da bakacak sana... Sonra ayrı bir beslenme rejimi uygulayacağız.

SAİT : Bişey merak ediyorum.

REFİK : Nedir?

SAİT : Psikanaliz yapılacak hastaları uyutuyormuşsunuz, öyle mi.

REFİK : Evet.

SAİT : Nasıl uyutuyorsunuz?

REFİK : Ya ipnotizmayla yada uyutucu bir iğne yaparak.

SAİT : Ben uyumam. Leblebi gibi uyku hapı yutuyorum da yine uyuyamıyorum; beni kimse uyutamaz.

REFİK (*Sait'in koltuğunun arkasına yumuşak yastıklar koyarak*): Olabilir. Şöyle rahat otur, rahat, rahat... (*Sait koltukta kaykılır.*) Daha rahat otur, bırak kendini...

SAİT : Nasıl uyutuyorsun?

REFİK (*Söylediklerini Sait'e uygulayarak*) : Nasıl mı uyutuyorum? Hastanın gözlerine bakarak "Şimdi uyuyacaksın, şimdi uyuyacaksın!" diyorum bikaç kere.

SAİT (*Gerinip esneyerek*) : O da hemen uyuyor mu? Ben dünyada uyuyamam.

REFİK : Hastaya "Şimdi sayacağım, elliye kadar sayacağım. Ben elli deyince sen de uyumuş olacaksın." diyorum.

SAİT (*Yarı uykulu esneyerek*) : Beni kimse uyutamaz... (*Esner.*)

REFİK : Uyuyacaksın, uyuyacasın... Sayıyorum... Başlıyorum saymaya...

SAİT (*Çok esneyerek ve gözleri kapanmıştır*) : İstediğin kadar say, ben uyumam... Sayılar biter, ben yine uyumam...

REFİK : Bir.... iki... (*Sait horlamaya başlar ve horultusu gittikçe yükselir. Işık Refik üzerinde yoğunlaşır. Refik telefon eder.*)

REFİK (*Telefonda*) : Allo... Merhaba hocam... Ben Refik... Saygılar... Size daha önce sözünü ettiğim hastam için... evet... Arzedeyim profesörüm. Soylu bir ailenin son kuşağının tek erkeği... Evet, ailede bir yozlaşma var. Bu yaşına kadar hiçbir cinsel ilişkisi olmamış. Nişanlandığı kızın içyüzünü biliyor, ama tek kadın onun olsun diye kanmış görünüyor. (*Dura dura konuşur.*) Genellikle bezeleri yetersiz çalışıyor. Özellikle pankreas altı bezesi hiç çalışmıyor. Yavaşlığı, gözlerinin zayıflığı, halsizliği buyüzden... Evet. Nişanlısının gözüne girmek için futbolcu olmak istiyor. Ben de futbol oynaması için özendiriyorum hocam... Fizik tedavi olur, evet... Bir İngiliz antrenör var, O'nunla da konuştum, ilgilenecek... İngiliz mi? Antrenör Tomson... Anlayışlı bir adam... Yardım edecek. Efendim? Amerika'ya mı? Evet... Ben de öyle düşündüm... Haftada iki gün... Peki efendim. Teşekkürler hocam. Saygılar. (*Telefonu kapar.*) (*Sahne kararıp aydınlanır.*) (*Aynı yer, başka zaman.*)

SAİT (*Aynı koltukta uzanmış, uyanır*) : Ben yine uyumuş muyum Refik ağabey?

REFİK : Eh, biraz uyudun.

SAİT (*Saatine bakar*) : Ooo, hangi biraz, iki saat uyumuşum. Ne

zaman buraya gelsem, uyku bastırıyor. (*Kalkar.*)
REFİK : Antrenör Tomson'la çalışmaktan yoruluyorsun da ondan...
SAİT : Aaa... İyi ki hatırlattın; Tomson beni bekler... Antrenmana gidiyorum.
REFİK : Tomson'la aranız nasıl?
SAİT : Çok iyi. Duvar Ahmet bana bikaç ders verdikten sora...
REFİK (*Sözünü keserek*) : Duvar Ahmet'in derslerinden yararlandın mı?
SAİT : Biliyorum, benimle alay ediyor. Etsin. Ben anlamazdan geliyorum. Ama yine de günün birinde futbol oynayabilirsem gerçekten, O'nun bana ders diye anlattığı saçmalıklardan yararlanacağım, hem de kendisine karşı... Bikaç dersten sonra vazgeçti. Nişanlıma söylerken duydum: "Deli güllabiciliği edemem." diyordu. Sonra bu Tomson'dan ders almaya başladım. Önce "Ben tek kişiye ders vermem." demiş. Ama para canlısı olduğundan razı oldu sonunda.
REFİK : Kuzum, nikâh ne zaman.
SAİT : Nişanlım da sorup duruyor. Ben de O'na "Kalbinizi kazanmadan, gönlünüzü fethetmeden evlenmem." dedim.
REFİK : Ne demek o?
SAİT : Söylemiştim ya, Sevim Hanım'ın gözünde varsa yoksa futbolcu... Futbolcu olamazsam, O'nun gözünde hiçbir değerim olmayacak. Ben de futbolcu olduktan sonra evleneceğim...
REFİK : Sen böyle söyleyince nişanlın ne yaptı?
SAİT : Ağladı, ağladı... Sonra eteğini kaldırıp ucuyla gözyaşlarını sildi.
REFİK : Neden gözyaşlarını eteğiyle sildi dersin?
SAİT : Bilmem... Herhalde yanında mendili yoktu.
REFİK : O eteğiyle gözyaşlarını silerken sen ne yaptın?
SAİT : Üzüldüm tabii... Sen bana futbolcu olabilirsin deyince...
REFİK : Olabilirsin. Yalnız...
SAİT : Evet?
REFİK : Bütün dediklerimi yapmalısın.
SAİT : Yapıyorum ya Refik ağabey. O profesöre gidiyorum.

Yemekleri yiyorum. İlaçları, vitaminleri alıyorum, iğneler oluyorum. Şurupları içiyorum. Sonra o Tomson, canımı çıkarıyor... İp atlıyorum. Koşuyorum. Başka?
REFİK : Amerika'ya da gitmen gerekiyor Sait.
SAİT : Amerika'ya mı, niçin?
REFİK : Tedavi için... Dinle beni Sait: Senin yerinde Duvar Ahmet denilen herif, yada başka bir futbolcu olaydı, Sevim hanım, sanki mendili yokmuş gibi gözyaşlarını silmek için eteğini kaldırınca hiç de senin gibi utangaç, çekingen durmazdı.
SAİT : Ne yapardı?
REFİK : Herhalde o anda ne yapmak gerekiyorsa, Sevim Hanım ne yapılmasını istiyorsa onu yapardı. İşte bunun için Amerika'ya gitmeni istiyorum. Orda hekim arkadaşlarım var. Burdaki tedavinden sonra bir de Amerika'ya gidersin. Çok değişeceksin orda. O zaman top da oynarsın.
SAİT : Peki.
REFİK : Evlenirsin de...
SAİT (*Kararlı*) : Gideceğim Amerika'ya.

3. YER : *Antrenman yapılan alanın bir küçük tribünü.*

DÜNDAR : Bugünlerde kulüp gene büyük malî sıkıntı geçiriyor.
EROL : Peki, ne düşünüyorsun abicim?
DÜNDAR : Birisinden yüklüce bir borç, kredi...
EROL : Sen bulursun abicim...
DÜNDAR : Sait Sarıoğlu'ndan hâlâ kulüp için yararlanamadık.
EROL : Abicim, Sait'in başına gelenleri bilmiyorsun galiba...
DÜNDAR : Ne oldu?
EROL : Mucize oldu. Sait, sizin antrenör Tomson'la çalışıyordu ya...
DÜNDAR : Eee?
EROL : Abicim, bu Tomson deli...
DÜNDAR : Yeni mi anladın?
EROL : Sait'i ille de futbolcu yapacak.

DÜNDAR : Sabahtan akşama kadar idmana sokmuş, antrenman yaptırıyormuş.

EROL : Yalnız antrenman mı abicim, gençlerin maçına bile çıkarıyor.

DÜNDAR : Yahu o oğlan yarı kör be...

EROL : Ben de onu anlatıyorum ya sana abicim. Bunlar hergün öğleye kadar o eski köşkün bahçesinde jimnastik yapıyor, sonra da koşuyorlar. Yıllardanberi bakımsızlıktan köşkün bahçesini öyle sık çalılık kaplamış ki yaban domuzu bile sökemez. Tomson, Sait'i işte o çalılıkta koşturuyor.

DÜNDAR : Vay insafsız İngiliz.

EROL : Bigün yine böyle koşarken Sait kayboluyor.

DÜNDAR : Nasıl kayboluyor?

EROL : Basbayağı... Eşofmanı orda, oğlan ayağında şort, ortada yok. Sait'in o çerkes kurusu teyzesi, Doktor Refik'e telefon ediyor. Ara tara, sonunda Sait'i buluyorlar.

DÜNDAR : Nerdeymiş?

EROL : Kuyuda.

DÜNDAR : Zavallı Sait, Tomson belasından kurtulmak için, demek, kendini kuyuya atmış.

SAİT : Yok abicim, yıllardanberi kullanılmayan kuyunun ağzını çalılar, otlar örtmüş. Sait'in de gözü iyi görmüyor.

DÜNDAR : Cup kuyuya...

SAİT : Ama öyle usturluplu düşmüş ki, başı dibe çarpınca, beynindeki görme merkezi birden uyanıyor. İyi ki, suyu kurumuş kör kuyu... Sait'i çıkarıyorlar, kendine geliyor ki, gözlükleri kırılmış, ama gözleri görüyor.

DÜNDAR : Gerçekten mucize...

SEVİM (*Gelir. Dündar'la Erol'un arasında kendine yer açıp oturur*) : Merhabalar...

EROL : Merhaba...

DÜNDAR : Ooo... Nerelerdesin sen kızım?

SEVİM : Aman sorma Dündar amca. Sözümona nişanlandım, başım derde girdi.

DÜNDAR : Ne oldu?

SEVİM : Evlenip de hürriyetimi ele alamıyorum ki bitürlü...

Önce annem sukoyveriyordu... Yok apartıman beğenmez, yok mobilya beğenmez. Sonunda Sait, annemin gönlünce ev tuttu, dayadı döşedi...

DÜNDAR : İyi ya işte...

SEVİM : Şimdi de Sait, ben futbolcu olmadan evlenmem, diyor.

EROL : Bugünlerde Sait'in Tomson'dan başkasını gözü görmüyor.

SEVİM : Sait'i koydunsa bul... Köşke gidip soruyorum: Sait nerde? İdmanda... Sait nerde? Antrenmanda... Yok kulüpte, yok maçta, yok bilmem nerde... Hele telefon edip sorduğumda o Ermeni karısı (*Taklit ederek.*) "İstatyoma gitmiştir." demiyor mu, cinlerim başıma toplanıyor.

EROL : Bugün burda antrenmanı var, sonra gençler takımında maç yapacak.

SEVİM : Ben de onun için geldim ya... Gözlük de takmıyormuş artık, öyle mi.

EROL : Evet, gözlüksüz...

AHMET (*Sinirli sinirli bağırarak gelir*) : Bıktım bu Tomson'dan yahu... Dündar abi ne zaman dehliyeceksin bu kikiriği yahu?

DÜNDAR : Onun da sırası gelecek.

EROL : Ne oldu gene abicim?

AHMET : Hiç çenesi durmuyor yahu... Yok antrenmana gelmedin, yok idmana geç kaldın... (*Tomson'un taklidini yaparak.*) "Ama ben alıyor para, niçin?" "Nasıl çıkacak maç böyle?", "Nefes yok, kondisyon yok, oyun yok, taktik yok, disiplin yok..." Ellinin körü...

SEVİM : Yalan mı yani? Bu gidişle önümüzdeki Hacetbaba maçını ben de çok merak ediyorum.

AHMET (*Kızgın*) : Sus kız, bir de sen başlama... Zaten takıştık Tomson'la.

DÜNDAR : Üzme tatlı canını... Boş veer... Kesenin ağzını açınca antrenör çok bulunur ama, Duvar Ahmet gibi oyuncu bir daha zor bulunur.

AHMET : Eksik olma Dündar ağbi... (*Sevim'i elinden tutup iki sıra geriye götürür, otururlar. Konuştukları duyulmaz.*)

EROL : Abicim, anlayamadım yani, Tomson gibi bir antrenör

feda edilir mi?
DÜNDAR : Dündar ağabeyinin de kendine göre bir hesabı vardır, değil mi?
EROL : Sende hesap çoktur da abicim, ben anlayamadım.
DÜNDAR : Sen yabancı olmadığından, söyliyeyim. Bilirsin, ben her zaman disiplinden yanayım. Gelgelelim, Tozkoparan'ın çıkarı için önümüzdeki maçlarda yenilmesi gerekli...
EROL : Aman ağbi...
DÜNDAR : Bu iş böyle... İyice bozguna uğramalı ki, gelecek kongrede kulübün başındaki şu parazitleri temizleyelim de, Dündar ağabeyinin de ne idareci olduğu anlaşılsın...
EROL : Haaa, şu dalga... Ağbiciğim, senden daha öğreneceğimiz çok şey var.
(*İspanyol Aysel, arkasında Kazık Özer'le gelir.*)
DÜNDAR : Ooo, İspanyol Aysel de geliyor...
(*Hep birden başlarını çevirip Aysel'e bakarlar. Sevim düşmanca bakar.*)
AHMET : Hoşgeldin Aysel. Meraba Özer...
EROL : Ooo, ablacım hoşgeldin. (*Kalkıp elini sıkar.*)
DÜNDAR: Merhaba çocuklar...
ÖZER : Merhaba arkadaşlar.
AYSEL : Hoşbulduk.
(*Aysel, Özer, Erol sağ yanda oturur, öbürleri sol yanda kalırlar. Sevim ortadadır, yalnız kalır.*)
AHMET : İspanyol Aysel'i görünce, Kerkenez Sevim'in suratı asıldı gene.
DÜNDAR : Ne de olsa rakibi... İkisi de transfer meleği.
AHMET : Aysel, transfer meleği değil, transfer kurdu. Ne de olsa iyi kötü kendine bir koca uydurmuş.
DÜNDAR : Evet, evli kadının özerkliği elinde, bağımsızlığı belindedir.
(*Dündar'la Ahmet'in konuşmaları duyulmaz olur.*)
AYSEL : Erol Bey, duyduklarım doğru mu?
ÖZER : Herkesin ağzında.
EROL : Nedir?
AYSEL : Antrenör Tomson'la Tozkoparan'ın arası açılmış di-

yorlar.
EROL : Öyle bir laf var ablacım.
AYSEL : Tomson çok dert yanıyormuş.
ÖZER : Dübaracı Dündar da Tomson'u gözden çıkarmış.
EROL : Siz benden iyisini biliyorsunuz.
AYSEL : Ne diye dünyanın parasını ödeyip İngiltere'den antrenör getirmişler öyleyse?
EROL : Reklam olsun... Hem de İngiliz antrenörün olması, öbür takımların moralini bozar...
AYSEL : Hacetbaba'nın morali bozulmaz. Haa, Sait diye bir delikanlı var, Tomson O'nu çalıştırıyormuş.
EROL : Evet...
(*Hacetbaba formalı bikaç genç gelip Özer'in yanına oturur.*)
AYSEL : Beğeniyorum Sait'i.
EROL : Demek, tanıyorsun?
AYSEL : Bikaç antrenmanda gördüm. İş var o çocukta...
EROL : Aman ablacım, sen birisiyle ilgilendin mi, tamamdır. Demek, Sait'in de yıldızı parlayacak...
AYSEL : Tanıştırsana beni Sait'le...
EROL : Olur. Eyvah...
AYSEL : Neye eyvah dedin?
EROL : Yok yani... Sen kancayı taktığına göre ablacım, Sait, Kerkenez'in pençesinden kurtulacak demektir de...
AYSEL : Fena mı? Delikanlıyı kurtarmak sevap.
EROL : Anladım ablacım, sevaba gireceksin.
(*Sait, futbol forması giyinmiş, gözlüksüz, gelir. Dündar'la Ahmet, alay ederek Sait'i alkışlarlar. Sait şaşalar, bir yere çarpıp sendeler. Kerkenez fırlar, yapmacıklı davranışla Sait'i öper.*)
AHMET : Oooo, Allah versin, bu ne muhabbet böyle...
DÜNDAR : Merhaba Sait Bey...
SAİT : Merhaba efendim. Antrenmana geldim de...
(*Herkes birbiriyle konuşur. Ama yalnız ortadaki Sait'le Sevim'in konuşmaları duyulacaktır.*)
SEVİM : Söylemişlerdi de inanmamıştım.

SAİT : Neye inanmamıştın?
SEVİM : Artık gözlük takmadığına...
SAİT : Yaa... Bir kaza oldu da görmeye başladım iki aydanberi.
SEVİM (*Bir kolunu Sait'in omuzuna koyup, öbür eliyle yapmacıklı Sait'in saçlarını karıştırarak*) : Görüşmeyeli hanidir. Niçin bize gelmiyorsun?
SAİT : Söylemiştim ya Sevim Hanım...
SEVİM : Şekerim, bırak artık şu hanımlı beyli, sizli bizli konuşmayı.
SAİT : Öyle alışmışım da, yapamıyorum.
SEVİM : Amerika'ya gidecekmişsin, öyle mi?
SAİT : Kim söyledi?
SEVİM (*Kıskanmış numarasıyla*) : Demek doğru... Aşkolsun Sait. Başkalarından mı duyacaktım? (*Sanki ağlıyormuş da gözyaşlarını siler gibi eteğini gözlerine sürerek.*) Bana hiçbişey söylemedin. "Sait Amerika'ya gidiyor" dedikleri zaman, başımdan aşağı sanki kaynar sular döküldü!
SAİT : Doktorlar kesinlikle Amerika'ya gitmemi söylüyorlar da... Tedavi için.
SEVİM (*Cilvelenerek*) : Bensiz mi? (*Sait susar.*) Söylesene bişey... (*Şımarık.*) Hayır, gitmeyeceksin işte... Müşaade etmiyorum. Ya beni de götürürsün, yada tekbaşına seni Amerika'ya bırakmam...

(*Sevim, koluna girdiği Sait'i Ahmet'in yanına getirirken Erol gelir.*)

EROL : Bir dakikanı alabilir miyim abicim... (*Sevim'e*) Çok affedersin Sevim, bir özel iş konusu var da... (*Sevim, Ahmet'in yanına gider. Erol'le Sait ortada konuşurlar.*) Abicim, müsaaden olursa, İspanyol Aysel seninle tanışmak istiyor.
SAİT : Duydum adını... Kimdi?
EROL : Abicim, anlatmıştım ya sana, bütün futbol dünyası tanır İspanyol Aysel'i. Bak, işte şurda oturuyor. Yani öyle bir kadın ki bu abicim, bir çocuğun bile yüzüne bir baksın, futbolcu olup olamayacağını şıp diye anlar. (*Koluna girip Sait'i Aysel'in yanına götürmüştür.*) Tanıştırayım sizi... Aysel Hanım, Sait Bey, Sait Sarıoğlu...

(*Sait, Aysel'in elini öperken Sevim düşman düşman bakar.*)

AYSEL : Sizi biriki antrenmanda görmüştüm. (*Sait şaşkın, beceriksiz.*) Buyrun, otursanıza... (*Sait, Aysel'in gösterdiği yanına oturur.*) Çok efor harcıyorsunuz... Duyduğuma göre çok da çalışıyormuşsunuz.
SAİT : Teşekkür ederim.
AYSEL : Amerika'ya gidecekmişsiniz, öyle mi.
SAİT : Evet... Ama... Daha kesin değil pek...
AYSEL (*Anlamlı*) : Neden? Yoksa Amerika'ya gitmenizi istemeyen biri mi var? Gidin, gidin...
SAİT : Mister Tomson da gitmemi uygun buluyor.
AYSEL : Tomson anlar, demek sizin iyi bir futbolcu olacağınıza inanmış.
SAİT : Amerika'dan dönünce beni takıma da alacak...
AYSEL : Çok iyi antrenördür... Antrenmandan sonra birlikte çıkabilir miyiz? Çay içmeye eve gideriz. Erol'la Özer de gelir.
ÖZER : Olur...
SAİT : Rahatsız etmiş olmayayım.
AYSEL : Yoo, çok memnun olacağım.
SAİT : Gelirim. Teşekkürler...

(*Bundan sonra, Sevim'le Aysel, Türkiye'nin hemen bütün köy ve kentlerinde çocukların tekerlemelerle atışmaları gibi birbirlerine lâf atacaklardır. Bilindiği gibi bu koşuk tekerlemelerin çoğu müstehcendir. Birisi, tekerlemenin tam müstehcen dizesini söyleyecekken, ötekiler "şişşt... Aman haaa... Ayıp!.. Seyirciler var!" gibilerden söz ve işaretlerle uyarıda bulunurlar. O müstehcen dizeyi söyleyecek olan da, bu uyarıdan sonra, sanki o müstehcen dizeyi yutup, müstehcen olmayan başka bir dizeyi hemen orda uydurmuş gibi söyler. Atışma tekerlemeleri, türkü olarak, yada müziklendirilmiş olarak değil, kendilerine özgü geleneksel melodi ve hareketlerle, ama müzik eşliğinde söylenecektir. Bu atışmalar sırasında Sait, hangi yandan olacağını, ne yana katılacağını şaşırmış, bir o yana, bir öbür yana dönerek ortada aptallaşır.*

Atışmaların müstehcen yerlerinde utanır ve kulaklarını tıkar. Atışma sırasında bir grup Sevim'in, bir grup da Aysel'in yanındadır. Sevim ve Aysel, birbirlerine nisbet vermek için, aradabir yumruklarını birbirlerine vurur, hatta kendi kıçlarına şaplak indirirler.)

SEVİM (*Ayağa kalkarak Aysel'e doğru, el işaretleri de yaparak*):
Çingene çıt çıt
Arkası pıt pıt
Bokluca bülbülü
Ötüyor dırt dırt

AYSEL (*Kalkar. Topuğunu yere vura vura*) :
Takunyemin tıkırdısı
Köpeğimin lakırdısı
Hoşt köpek, hoşt!
Hoşt köpek, hoşt!

SEVİM (*Ayağını yerde sürüye sürüye*):
Ayağımın altı pekmez
Yala yala yine bitmez

AYSEL (*Sevim'in üzerine atılacakken Özer önler*):
Yalancı yağlı keçi
Pazarda bağlı keçi
Dışından şatifilli
Çöp gibi kokmuş içi

SEVİM (*Aysel'in üzerine atılacakken Ahmet önler*) :
Bana derler Kerkenez
Kimse bana benzemez
Karı seni yırtarım
Sonra kimse dikemez

AYSEL (*Erol da önlemeye çalışır*) :
Caaaaaaaarrrt, kaba kâğıt...

SEVİM (*Dündar da önlemeye çalışır*) :
Beş para ver söylet
Beş kuruş ver susmaz

AYSEL :
Takunyem tak tak
Bacağı paytak

Sana laf demem
Hadi ordan kaltak

SEVİM :
Açtırma kutuyu
Söyletme kötüyü
Sonra bir yerine
....sokarım ütüyü

ÖZER (*Dayanamayıp o da katılır*) :
Ulan kayış kösele
Ne çıkardın mesele
Feriştahın da olsa
Laf söyletmem Aysel'e

AHMET (*Dayanamayıp katılır*):
Onu öyle demezler
Peynir ekmek yemezler
(*Yutkunup*) Tıkamazsak golleri
Bize adam demezler

ÖZER :
Köprü altı mavuna
Köprü başı savuna
(*Yutkunup*) Ben seni çok yalvarttım
İki dilim kavuna

DÜNDAR (*Sonunda dayanamayıp katılır*) :
Uyduramadın yancuğuna
Boynundaki boncuğuna
Annen çamaşır yıkarken
Hıı
Göz kulak ol çocuğuna

AYSEL : Karı karıı, ben senin ağzının payını verirdim ama yoksa terbiyem müsait değil...

SEVİM : Yavaş gel yavaş
Hadi ordan faraş
Aile terbiyem müsait olsaydı senin ağzını böyle cart diye yırtardım.
(*İki taraf birbirlerinin üzerine atılıp saç saça baş başa gelirler.)*

4. YER : *Ferferik'lerin evinde salon.*

(Salona açılan yatak odasının kapısını Sevim içerden kilitlemiştir. Mehcure, kızının intihar edeceğinden korkarak, dışarı çıkması, kapıyı açması için yalvarır ve kapıya vururken Ahmet gelir.)

MEHCURE (*Kapıya vurarak yalvarır*) : Açsana kızım... Sevim. Yavrum, aç kapıyı... Aç kızım...

HASİP (*Gelen Ahmet'i heyecanla karşılayarak*) : Ah Ahmet Bey, tam zamanında geldin...

AHMET : Ne oldu, bişey mi var?

MEHCURE : Daha ne olsun... Sevim yatak odasına kapandı, kapıyı da kilitlemiş. (*Sevim'e yalvarır.*) Hadi kızım, hadi yavrum... N'olur, aç kapıyı... Bak, Duvar Ahmet de geldi, seni bekliyor burda.

HASİP (*Ahmet'e*) : Ne yapacağımızı şaşırdık.

AHMET : Neymiş derdi?

HASİP : Bilir miyiz?

MEHCURE : Herhalde gazetelerin yazdıklarına bozuldu. Sanki başka hiçbir sosyete haberi yokmuş gibi, hergün mü hergün, Sait'le İspanyol Aysel'i yazıp duruyorlar.

AHMET : Bundan ne çıkar yahu?

MEHCURE : Canına kıyar diye korkuyorum.

HASİP : Bilmez değilsin ya, bu deli kız iki-üç ayda bir intihara kalkışır.

AHMET (*Alaylı*) : Eh alışmıştır artık...

MEHCURE : Şaka maka derken bigün bir de bakmışsın... Allah korusun...

HASİP : Ahmet Bey, senin sözünü dinler, hadi şuna bişeyler söyle de çıksın odadan...

AHMET (*Kapıyı tekmeleyerek*) : Aç kız! Şimdi bana kapıyı kırdırtacaksın. Aç diyorum, çabuk... (*Sevim kapıyı açar, süklüm püklüm çıkar. Ağlamıştır.*) Ne o kız? Karadeniz'de gemilerin mi battı? Kime bu surat?

SEVİM (*Koltuğa oturup nazlanarak*) : Hepinizin keyfi yerinde... Ben burda neler çekiyorum; sizin hiçbişeyden haberiniz yok...

MEHCURE : Ağlama da anlat a kızım, nerden haberimiz olsun bizim.

SEVİM (*Annesine*) : Sen boyuna "Aylardır Sait gelmiyor, sen de aramıyorsun. Ayıp oluyor..." deyip durmuyor muydun?

MEHCURE : Ne yapayım a kızım, gazeteler boyuna İspanyol Aysel'le olduğunu yazınca... Ne de olsa nişanlın...

SEVİM : İspanyol'muş... Hangi İspanyol. Çingene Aysel desene şuna...

HASİP : Ne oldu, sen onu anlat...

SEVİM : Annemin sözü üzerine ben de köşke gittim. Her zamanki gibi o koskoca köşkte Çerkes kocakarısıyla bir de madama... Hele o kocakarıyı görme, süzüm süzüm süzülüyor. (*Berrin'in taklidini yaparak.*) "Nasılsınız feeem?" Ben de O'nun gibi ağzımı büze büze cevap verdim: "Teşekkür ederim feeem, sizler nasılsınız feeem?" Kadının sorgusu bitmiyor ki... "Valdeniz hamfendi nasıllar feeem?" İçimden bağırmak geliyor: İyi ulan iyi, hepsi iyi... "Peder Beyfendi nasıldırlar feeem?" "İyidirler feeem!.. Mahsus hürmetleri vardır feeem."

MEHCURE : Ay bana bile hafakanlar bastı...

AHMET : Ulan kibarlıktan geberecekler be...

SEVİM : Ben niçin gitmişim oraya, onlar beni "nasıllar feeem?" diye sorguya çekiyor. (*Ahmet'e*) "Nasıllar feeem, nasıllar feeem?.." Artık soracak kimse kalmayınca, o Çerkes kurusu karı, bir de seni sormaz mı: "Duvar Ahmet Bey nasıllar feeem?" Oh çok şükür, artık hatırı sorulacak kimse kalmadı derkeeen, bu sefer de Ermeni dudusu başlamaz mı sormaya. (*Anjel'in taklidini yaparak.*) "Nasılsın evladım?"

AHMET : Hoppalaa...

HASİP : Baştan başlıyor...

SEVİM : Evet... O da baştan sona herkesin hatırını bir bir sorduktan sonra...

MEHCURE (*Sözünü keserek*) : Arada sen de Sait'i soruver a kızım?

HASİP : Kıza fırsat vermiyorlar ki...

SEVİM : Ahmetciğim, Sait'i sorarsam, köşke O'nun için gittiğimi çakacaklar diye, ben sormadan, kendiliklerinden söylesinler

istiyorum.
AHMET : Ulan, ne ince düşünceli kızsın bee...
SEVİM : Derkeeen... telefon çaldı. Madam Anjel telefona giderken "Genem karılardır herhal, Sayıt Bey'i aroorlardır..." demez mi!
HASİP : Karılar mıymış?
MEHCURE : O şapşalı kadınlar ne yapacaklarmış acaba?
SEVİM : Gel de şaşma... Ben ordayken telefonda üç kadın aradı Sait'i.
AHMET : Desene, Aysel azdırmış oğlanı...
MEHCURE : Peki, Sait nerdeymiş?
SEVİM : Artık dayanamadım, kadınlık gururumu bile hiçe sayıp Sait'in nerde olduğunu sordum. Şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Berrin Hanım "Siz kendisini görmemiş miydiniz efeem?" dedi. Herif nişanlım, bikaç aydır görüşmedik, denilmez ya... "Üç gün önce beraberdik..." diye attım. Alaylı alaylı gülüşmezler mi!
MEHCURE : Ne varmış alay edecek.
SEVİM : Ah anne, Sait gideli iki ay olmuş da haberimiz bile yok.
HASİP : Nereye gitmiş?
SEVİM : Tedavi için Amerika'ya.
AHMET : Vay anasını, ulan bizi uyutmuşlar be...
SEVİM : O Doktor Refik, Tomson, Çingene Aysel, üçü bir olmuşlar, ağız birliği edip Sait'in Amerika'ya gidişini herkesten gizlemişler. (*Ağlayarak.*) Düşünün, ben nişanlısıyım sözde, o kadar zamandır bir mektup yazmadı, bir kart bile göndermedi. Ama Çingene Aysel'e mektup gönderdiği yetmez gibi, ta Amerika'dan telefon ediyormuş.
AHMET : Ulan o sarı çiyanın alaçağı olsun.
SEVİM : Benim ağırıma giden enayi yerine konulmak. Yoksa Sait mayit umurumda değil. O şapşal, gözüm görmüyor, gözüm görmüyor diyerek nasıl da hepimizi kandırmış. İşte bunu hazmedemiyorum.
HASİP : Ne hinoğlu hinmiş! Pess... Şimdi anladım: Yahu herif gözü görmüyor numarasına getirip, sözde Sevim sanıyormuş gibi, evdeki kadın misafirleri kucaklayıp kucaklayıp şapırşupur

öpüyordu be...
MEHCURE : Aaa ayol, beni bile kaç kere kucaklamadı mı...
HASİP : Evet, kaç kere... Hem de gözümün önünde...
MEHCURE : Anladım ama, anlamazdan geldim... Kızımın mutluluğu için her fedakârlığa katlanıp sesimi bile çıkarmadım.
HASİP : Ticaret hayatında ve ticaret ahlakında bütün dünyanın kabul ettiği bir kural vardır: Satılan mal geri alınmaz!
MEHCURE : Ne demek o?
HASİP : Şu demek ki; madem bir kere nişanlandı, o herif Sevim'i almaya mecburdur. Yoksa gayet yüksek tazminat, zarar ve ziyan davâsı açarım.
SEVİM (*Bağırır*) : Ben mal değilim.
AHMET (*Şakaya vurur*) : Hem de ne malsuın, malın gözü...
MEHCURE (*Sehpadan aldığı gazeteyi okurken birden heyecanla*): Aa, aaa!
HASİP : Önemli bir haber mi?
MEHCURE : Daha da neler...
(*Hepsi, Mehcure'nin başında toplanıp gazeteye bakar.*)
AHMET : Sait'in resmi... Hem de kaç tane... boy boy...
HASİP : Dönmüş Amerika'dan yahu...
MEHCURE : Ne kadar da değişmiş... Adını yazmasalar, resimlerinden tanıyamazdım.
SEVİM : Gelişinden haberimiz bile olmadı...
HASİP (*Gazeteyi alıp okur*) : "Amerika gezisinden dönmüş bulunan Hacetbaba'nın yeni yıldızı Sait, Amerika'daki futbol hayatını ve hatıralarını gazetemize yazacak..."
MEHCURE : Bak bak... Bir futbol takımı içinde resmi var...
SEVİM : Yalan, yalan işte... Hepsi de yalan...
MEHCURE : Gazete yazıyor ayol...
SEVİM : Bir kere Amerika'da futbol rağbette değil... Sait, ne zaman Hacetbabalı olmuş ki...
AHMET : İspanyol Aysel'in marifetidir bunlar.
SEVİM : Erol İpkıran'ın uydurmaları hep...
HASİP (*Gazetedeki resimlere bakarak*) : Gözlerime inanamıyorum.
MEHCURE : Evet, inanılır gibi değil...

SEVİM : Ben ne yapayım şimdi?
AHMET : Nişanlın yahu... Ara bul...
SEVİM : Evet... Bir elime geçireyim... Bulurum O'nu.

5. YER : *Aysel'in evinde salon.*

(Yatak odası bu salona açılır. Sait yatak odasından çıkar. Üstünde ipek pijama. Pijamanın ceketini çıkarır. Atlet fanelasıyla. Üttüne bir dinçlik gelmiştir. Biriki jimnastik hareketi yapar. Pijama ceketini giyip divana uzanır. Telefona uzanır, numarayı çevirir.)

SAİT (*Telefonda*) : Alooo... Aloo... Refik ağabey... Günaydın. Sesimi tanımadın mı? Yaaa... Ben Sait. Sesim bile değişti mi? Değişti ya... Dündenberi nasılsın Refik ağabey? Evet... Mersi... (*Övüngen.*) Geceyi çok iyi geçirdim de, onu haber vermek için telefon ettim. Aysel uyuyor daha... Tamam Refik ağabey... Ne mi tamam? O iş.... O iş tamam, diyorum, tamam... Teşekkür ederim Refik ağabey... İyi günler... (*Telefonu kapatır. Horozlanarak seslenir.*) Ayseeel! Ayseeeel! *(Kendikendine.)* Ben bile kendi sesimi tanımıyorum.(*Seslenir.*) Ayseeel! Bu ne uykusu böyle... Öğlen oldu Aysel...

AYSEL (*Yatak odasından gerinerek çıkar. Üstünde dekolte sabahlık*) : Günaydın canım... Ne istedin hayatım?

SAİT : Ben mi? (*Şaşırmıştır*) Sahi, ne istiyorum ben? Ha... Su verirmisin şekerim?(*Aysel gider. Sait kendikendine.*) Madam Anjel'den bile su isteyemezdim... (*Seslenmekten hoşlanarak.*) Ayseeel!

AYSEL (*Elinde bir bardak suyla gelir*) : Banyon hazır Sait'ciğim...

SAİT : Teşekkür ederim. Bu ne?

AYSEL : Su istedin ya...

SAİT : Ben su mu istemiştim? Ha, su istemiştim, öyle ya... (*Suyu alır, içer.*)

AYSEL (*Sait'in yanına oturur, kolunu omuzuna atar*) : Dün seni karşılamaya havaalanına geldiğimizde Erol ne dedi, biliyor

musun?

SAİT : Ne dedi?

AYSEL : Ne kadar değişmiş, vallahi tanıyamadım, dedi.

SAİT : Sahi, değişmiş miyim?

AYSEL : Gözlerime inanamıyorum. Doktor Refik de, Amerika'daki tedavinin yararlı olacağını biliyormuş ama, sonuçtan o da çok şaşırmış. (*Cilveli.*) Ama en çok memnun olan benim. (*Öpüşürler.*) Akşama Erol'u, Tomson'u, Doktor Refik'i çağırayım mı?

SAİT : Çok iyi olur ama, başka bir akşam... Amerika'dan döneceğimi üçünüzden başkasına bildirmemiştim. Teyzem bile döndüğümü bilmiyor. Bu akşam köşke gideyim.

AYSEL : Hadi banyonu yap da düşünürüz. (*Üstüste üç kez kapı zili çalınır. Aysel hiç umursamadan.*) Kocam...

SAİT (*Korku ve telaşla*) : Ne? Kim, kim dedin?

AYSEL (*Hiç umursamadan*) : Kocam canım... Kocam geldi de... (*Kapı çalınır.*)

SAİT (*Paniğe kapılmış*) : Nerde?

AYSEL : Kapıyı çalıyor işte...

SAİT (*Telaşla çorabını giyer, pantalonunu ararken*) : Belki de kocan değildir ha, belki de başkasıdır ha... İnşallah başkasıdır, olamaz mı?

AYSEL : Kapıyı çalışından anlarım, kocam...

SAİT : Eyvah... Ne olacak şimdi? Ne yapacağız? (*Kapı çalınır.*)

AYSEL : Dur ayol, ne telaşlanıyorsun öyle?

SAİT (*Pijamasının üstüne pantalonunu ters - önünü arkasına-giyerken*): Nasıl telaşlanmam canım, adamcağız kapıda beklerken...

AYSEL : Pek komiksin... Ay şu halini bir görsen... Karikatürlerdeki enselenmiş zamparalara döndün... (*Kahkaha atar.*)

SAİT : Çorabımın teki yok... Hay Allah, ayakkabım nerde?

AYSEL : Hadi, önce banyonu yap, sonra giyinirsin... Sonra da kocamla tanıştırırım.

SAİT (*Büyük şaşkınlıkla*) : Neee? Bir de tanışacak mıyız?

(Bir süre, ikisi de donuk, öylece kalırlar. Bu sırada kapı zili sürekli çalar.)

6. YER : *Stadyum kapısı.*

(*Kapının önünde yer yer pis şilteler, yorganlar vardır. Bilet gişesi görünür. Kalabalıkta olanlar şunlardır: "Yanlış Adam, Kambur, Sakallı, İspirtocu, belden altı olmayan ve tekerlekli arabayla dolaşan Topal, Bilet karaborsacısı Kadın, Memur, Ayakkabı boyacısı, Gazozcu, Mısırcı, Çulsuz, 1. Kişi, 2. Kişi. Takımların formasını ve Takım bayrakları satanlar." Stadyum kapısında oyun sürerken, stadyumdan gelen sesler, gürültüler duyulacaktır zaman zaman. Aradabir Sait için gösteri gürültüleri duyulacak: "Sait, Sa-yit, hop-sayit...*")

YANLIŞ ADAM : İtmeyin baylar, rica ederim itmeyin.

1. KİŞİ : N'apalım yani... Bizi de arkadan itiyorlar.

YANLIŞ ADAM : Canım durun, müsaade edin... İte kaka ta Taksim'den buraya getirdiniz beni...

1. KİŞİ : Halâ Taksim diyor be... Yahu bizi Kars'tan beri itiyorlar.

2. KİŞİ : Beni de Edirne'denberi.. (*Kahkahalar.*)

ÇULSUZ : Biz doğduk doğalı itilip kakılmışız be, gene sesimizi çıkarmıyoruz annadın mı?

YANLIŞ ADAM : Yahu kardeşim, ben Aksaray'a gidecektim, ite ite buraya getirdiler.

KADIN : Bilet verelim mi ağbi?

YANLIŞ ADAM : Ne bileti o?

KADIN : Uçak bileti, uçak... Ulan ne bileti olur burda?

YANLIŞ ADAM : İtmeyin kardeşim... Ayıptır yahu... İnsan bu memlekette istediği yere de mi gidemeyecek?

KADIN : Kapalı verelim, açık verelim... Kapalı tribün de var.

YANLIŞ ADAM : Affedersiniz, beni ite ite nereye getirdiler şimdi?

İSPİRTOCU : Daha geldiğin yeri bilmiyorsun be... Bilmediğin yere ne diye gelirsin hışır?..

YANLIŞ ADAM : Ben mi geldim? Zorla getirdiler. Neresi burası?

ÇULSUZ : Burası Hastane, hastane...

YANLIŞ ADAM : Haa, ondan bu yataklar yorganlar... Açıkhava hastanesi mi nedir?

ÇULSUZ : Akıl hastanesi, akıl...

SAKALLI : O yatak yorgan benim. Bilet alalım diye geceden gelmiştim, burda uyurken cebimden mangırları çalmışlar. On parasız kaldım. Bilet de alamadım üstelik...

YANLIŞ ADAM : Bu hastaneye biletle mi giriliyor?

TOPAL : Stadyum be, stadyum.., Bir adı da hastane işte...

YANLIŞ ADAM : Madem içeri giremediniz, ne diye burda bekleşiyorsunuz?

SAKALLI (*Hep elindeki radyo kulağındadır*) : Maçı radyodan dinliyoruz ya...

YANLIŞ ADAM : Evinde dinleyemez miydin?.. Kahveye gidip televizyondan seyredemez miydin?

SAKALLI : Yahu radyodan dinlemek, televizyondan seyretmek başka, burası başka... Burda canlı... Bak, dinle içerisini...

(*İçerden gürültülü sesler :*
— Ulan ineeek... Yuuuu... Kovaaaa... Ye onu ye, bitir işini, sök dişini, ser leşini... Silindir gibi ez... Naaaaa!)

MEMUR : Ne de olsa insan burda maçın havasına giriyor.

1. KİŞİ : Hacetbaba geçirecek...

2. KİŞİ : O biraz zor...

1. KİŞİ : Zor mor...

İSPİRTOCU (*Şişeyi kafasına dikip*) : Sayit Hopsayit de oynuyor...

2. ADAM : Ulan, Duvar Ahmet varken...

MEMUR : Böyle büyük takımların maçlarını sanki neden cumartesi, pazar günleri oynatmıyorlar?

KAMBUR : Cumartesi, pazar günleri, hangi takımın maçı olursa olsun, nasıl olsa stadyum tıka basa doluyor. Onun için büyük takımların maçlarını hafta arası günlere alıyorlar ki, haftanın her günü stadyum dolsun...

TOPAL : Yahu maçlara haftanın günleri yetmiyor be... Herşeyi yükseltiyorlar; bir emir verip haftanın günlerini de yediden sekize çıkaramazlar mı yani... Akıllarına gelmiyor işte...

MEMUR : İyi ama kardeşim, bizim gibi memurları da düşünmek

lazım. Hafta arası günlerdeki maçlar için müdürden izin alana kadar göbeğim çatlıyor. Dün yine izin için müdüre gittim. Daha beni görür görmez "Ne o, gene mi kaynanan öldü?" demez mi! (*Gülüşmeler.*) Ben de şaşkınlıkla "Hayır efendim, bu sefer doğum yapıyor da..." dedim. (*Kahkahalar.*) Bereket versin, çok namusludur, o da benim gibi Tozkoparan delisidir de halden anlıyor.

GAZOZCU : İyi ama ağbi, büyük maçlar tatil günleri yapılırsa, bizim gibi gariban esnaf ne yapacak?.. Biz de yolumuzu bulacağız, dii mi ya... (*Bağırır.*) Haniya gazooz, buz gibi kola... Ayran da var...

KADIN : Bilet verelim...

MISIRCI : Hafta ortalarında da maç olmalı ki, biz de mısır satalım, kestane satalım.

MEMUR : Bugün bizim daire boşaldı, hiç memur kalmadı dairede. Biriki nöbetçi bıraktık tabii...

SAKALLI (*Transistörlü radyosu hep kulağında*) : Peki vatandaşların işleri n'olacak?

KAMBUR : Allah'ın günleri bitmedi ya...

MEMUR : Vatandaş olan vatandaş, yani kendini bilen, böyle büyük maçlar olduğu günler zaten devlet dairelerine gelmez.

İSPİRTOCU (*Şişeyi diktikten sonra*) : Öyle haysiyetli vatandaşların zaten burda hepsi...

KAMBUR : Hadi be... Bütün vatandaşlar stadyuma sığar mı?

MEMUR : Sığmayanlar da, evlerinde, kahvelerde radyolardan, televizyonlardan izliyorlardır maçı...

KADIN : Hadi bilet verelim. Yirmibin liralık biletleri onbeşbine bıraktık.

KAMBUR (*Sürekli öksürerek*) : Ulan, nerdeyse maç bitecek, bu karı da hâlâ bilet satacak be...

KADIN : Biz satacağımızı sattık oğlum... İkinci haftaymın yarısına kadar daha bilet satılır.

MEMUR : Yok daha neler... İkinci haftaymın yarısından sonra da bilet alacak enayi olur mu?

KADIN : Çook...

MEMUR : Valla ben baremin en altından dargelirli bir memu-

rum, onbeşbin lira verip de karaborsadan bilet alamam...

KADIN : Yirmibin liralık bilet be, onbeşbine verdim.

MEMUR : Olsun, alamam...

ÇULSUZ : Sen de o zaman, erkenden gelip gişeden bilet alsaydın.

MEMUR : Yahu ben dün geceden geldim buraya... Battaniyem bile yanımda.

KAMBUR (*Öksürerek*) : Öyleyse neden bilet alamadın?

MEMUR : Tam sıram geldi, arkamdan belki bin, belki beşbin kişi öyle bir ittiler ki, kendimi kuyruğun dışında buldum. Ondan sonra kuyrukta sıra kapmak kolay mı? Derken gişe de kapandı.

SAKALLI : Gişeleri mahsustan geç açıp erken kapıyorlar ki, karaborsada bilet satılsın...

İSPİRTOCU : Hepsi ortak be...

ÇULSUZ : N'apsın herifler be... Aylıklan geçinilir mi?

BOYACI : Ya benim yediğim coplar... Bilet alacağım derken, bir cop indi beynime, bayılmışım. İyi ki arkadan itfaiye gelip su sıktı da, ancak o zaman ayıldım.

İSPİRTOCU (*Cebinden bir kalıp sabun çıkarır*) : Ben de sabunumu getirdim.

MEMUR : N'olacak o?

İSPİRTOCU : Kavgacıları ayırmak için etfaiye su sıkınca, hemen altına girip yıkanacağım. Bizim oralarda haftalardır hiç su akmıyor da...

GAZOZCU : Ben de bak, bu kovaları dolduruyorum...

KADIN : Hadi bilet verelim... Onbine verdik be...

ÇULSUZ : Şimdiye kadar karaborsada bilet hiç bu kadar pahalılanmamıştı.

KAMBUR : Elbet yahu, hükümet herbişeye zam yapınca karaborsa da yükseldi.

KADIN : Biz o kadar da insafsız değiliz yani, hükümet kadar zam yapmıyoruz.

ÇULSUZ : Peki, neden pahalı satıyorsun öyleyse?

KADIN : Hani bakan "Karaborsacılarla çok şiddetli mücadele edilecek!" dedi ya gazetecilere, işte bunun üzerine karaborsa

da yükseldi.

ÇULSUZ : Neye?

KADIN : Mücadele şiddetlendi de ondan... Rizikosu arttı. Kolay mı, müdüriyette bir araba sopa yemeyi göze alacaksın...

MEMUR : Haklı... Sonra mücadele artınca rüşvet de artıyor, maliyet yükseliyor. Bizde de öyledir: Rüşvetle mücadele arttıkça, rüşvet miktarı da artar.

GAZOZCU : Haniya gazoooz, buz gibi... Gazozunu iç, şişesini de hakeme fırlat.

MISIRCI : Sütlü mısırlar... Mısırını ye, koçanını oyuncuya at...

(Stadyumdan gelen gürültüler çok artmıştır. Cankurtaran arabasının canavar düdüğü yaklaşarak duyulur.)

BOYACI : Gene birisinin kafasında gazoz şişesini patlattılar.

GAZOZCU : Hastaneye götürüyorlar.

MISIRCI : Maç başlayalı bu ondördüncü...

GAZOZCU : Kola var, gazoz var, vişne, limon...

(Stadyumun kapısında iki kişinin kolunda bir yaralı çıkarılıp götürülür.)

KADIN : Bilet verelim bilet... Yedibine indik be...

MEMUR : Alamam doğrusu... O kadar da enayi değilim.

(Canavar düdüğü daha yakından duyulur. Kapıdan çıkarılan sedye içinde bir adam götürülür. Stadyumdan duyulan çok cırlak bir kadın çığlığı, öteki gürültüleri bastırır.)

ÇULSUZ : Naaa, işte bu Kerkenez Sevim bağıran...

TOPAL : Amma da cırtlıyor be...

KAMBUR : Ulan Kerkenez yırtılacak namussuzum.

İSPİRTOCU : Neee? Sen kime Kerkenez dedin ulan? *(Üzerine atılır.)* Ulan, Sayit Hopsayit'in dalgasına kimse Kerkenez diyemez.

BOYACI : Dedirtmem... Sayit Hopsayit'in kızına laf söyleyecek olanın...

(Kavgacıları ayırmaya çalışırlar.)

İSPİRTOCU : Al sözünü geriye, yoksa yerim seni ulan...

ÇULSUZ : Sen uyuyorsun arkadaş... O eskidendi...

MEMUR : Doğru diyor... Sait Hopsayıt şimdi İspanyol Aysel'len

ş'apıyor.

GAZOZCU : Bikerem Sayıt Hopsayıt Hacetbaba'lı, Kerkenez Sevim Tozkoparanlı.

(Kavga durmuştur.)

MISIRCI : Sayıt Hopsayıt'ın Hacetbabalı olması antrenör Tomson'un yüzünden... Sayıt'ı Sayıt yapan o...

ÇULSUZ : Yok beee, asıl gazeteci Erol İpkıran...

(Staddan Sait'e yapılan lehte gösteri sesleri duyulur.)

GAZOZCU *(Toto kâğıdına bakarak)* : Bizim toto yattı namussuzum.

(Staddan gelen gürültüler artar.)

BOYACI : Bu maçtan sonra hakem canını kurtarabilirse aşkolsun...

(Hakemin düdüğü. Yeni bir gürültü dalgası.)

SAKALLI : Maç bitti...

BOYACI : Daha üç dakika var be...

ÇULSUZ : Vay anasını, hakem kaçıp canını kurtarmak için maçı erken bitirdi.

(Stadyumun kapısı açılır. Önce hakem çıkar. Hakem, bir ayağı papuçsuz kaçmaktadır. Sahnede dönerek, kovalayanlardan kaçacaktır. Sahnede önceden olanlarla, stadyumdan çıkanlar Hakemi kovalamaya başlarlar. Kovalayanların ellerinde şişe, koçan, kaynana zırıltısı, takımların renginden bayraklar, sopa, taş vb. vardır. Kimisi de ayağından çıkardığı ayakkabısını hakemin arkasından fırlatır. Sesler.)

— Yuh... Hakeme yuh...

— Ulan seni hakem yapanın...

— Yakalayın hergeleyi...

— Vatanını seven koşsun...

— Ulan hakem gibi seni ben...

— ....ne hakem,....ne hakem...

— Müslümanlar koşun...

— Tutun bre...

(Hakemi kovalayan kalabalığın ikinci turunda, elinde zembiliyle bir yaşlı kadın görünür. Kalabalıkta sürükle-

nen kadın, insan selinden kurtulur.)

YAŞLI KADIN (*Soluk soluğa*) : Ay ölüyordum... Çarpıntıdan... Beni de aldılar aralarına... Kuzum evladım, n'oluyor, nereye koşuşuyor bunlar?

İSPİRTOCU : Annecim, hükümet taksitle salatalık dağıtıyor da, irisinden kapmaya koşuyorlar.

YAŞLI KADIN : Salatalık mı? Aman deme... Öyleyse koşup yetişeyim. Belki körpesinden bana da kalır... Nerenin hıyarıymış oğlum?..

İSPİRTOCU : Yerli annecim, yerli... (*Yaşlı kadın, kovalayanlara katılır.*)

(*İtfaiye arabasının çan sesleri. Canavar düdükleri. İki itfaiye eri, ellerinde hortumla gelirler. Bu sırada hakemi yakalamış olan kalabalık kenet olup düğümlenmiştir; birbirlerine vurmaktadırlar. İtfaiye erleri, üzerlerine su sıkıyor, onlar da ıslanıyorlarmış gibi davranırlar. İki polis gelir. Düğümlenip kenetlenmiş ve ıslanmakta olan kalabalığı coplamaya başlar. Gazozcu ile bir kadın, ellerinde tenekelerle gelip hortumdan su doldurmaya çalışırlar. Topal, tekerlekli arabasıyla hortumun ucu altına gelir, soyunur, sabununu çıkarıp yıkanmaya başlar. Kalabalık öyle düğümlenmiştir ki, sanki ayrı ayrı insanlar değil de, biçok elleri, ayakları olan bitek canlı yaratık gibidir. Bu acaip yaratık bir Mehter marşıyla birlikte hareket eder bisüre. Sonra müzik başlar. Vurucu, çarpıcı bir müzik. Müzikle birlikte, o düğümden kurtulan ayağa kalkıp teker teker kendi şarkısını söylemeye başlar.*)

GAZOZCU : Bu lig sonunda garanti gol kralı olur.

MEMUR : Kim? Sayit mi? Biraz zor... Bizim Ye onu Atilla, Sayıt'tan üç gol ilerde...

MISIRCI : Ya Kazık Özer? Geçen yılın gol kralı be...

GAZOZCU : Ama Hacetbaba'nın daha üç maçı var, ne haber?

İSPİRTOCU : Bu kadar çabuk parlayan futbolcu görülmemiş.

SAKALLI : İki yıl içinde yıldız oldu be...

KADIN : Haydi beşbine bıraktım be... Yirmibin liralık bilet

beşbine...

MEMUR : Nerdeyse maç bitecek, sen hâlâ kazıklayacak enayi arıyorsun.

ÇULSUZ : Ulan karı zararına bilet satıyor be...

TOPAL : İndirim mevsimi oğlum... Ulan ayaklarım olsaydı mevsimiyken ayakkabı alırdım be...

MISIRCI : Beş bin lira nedir ki... Mısırlar olmasa vallaha alır bir bilet girerdim içeri.

GAZOZCU : Beşbine bedava be... Ulan, genel helâda bile, bir küçüğünü etmek bin, büyüğünü ikibin lira...

KAMBUR : Bir büyük etmek ikibin, yuf beee... Peki, yahu, bunu bizim büyükler görmez mi hiç?

SAKALLI : Oğlum, büyükler senin benim gibi genel helâya gitmez ki hiç, onların özeldir helâsı... Ne bilsin büyükler, bizim bir büyüğü ikibin papele ettiğimizi...

BOYACI : Hadi yemeden durulur ama, etmeden durulmaz ki... Bir büyük ikibin papel... Vayvayvay...

ÇULSUZ : Ohooo... O dünkü fiyatlardı. Dün akşam yeni bir devalüasyon daha oldu da Türk parası ayarlandı ya...

SAKALLI : Eeee?

ÇULSUZ : Bu sabah helâlaları da ayarladılar, küçüğü ikibin lira, büyüğü üçbin lira oldu.

TOPAL : Tüüü... Ulan yine fırsatı kaçırdık be...

SAKALLI : Ne oldu?

TOPAL : Bu sabah fiyat artacağını bilseydim, ucuz ucuz dün akşamdan beş kere ederdim, hem de büyüğünü...

ÇULSUZ : Daha fırsat kaçmış değil oğlum... Yeter ki sen fırsattan yararlanmasını bil. Nasıl olsa bu akşam yeni bir ayarlama daha yaparlar; yarın sabah küçüğü on, büyüğü yirmibin liraya yükselir.

TOPAL : İyi be... Paramız yeniden ayarlanmadan bol bol etmeli...

BOYACI : Vay istifçi vaaay...

KADIN : Beşbin lira be... Tut kendini, on kere büyüğünü etme, maça bilet al.

MEMUR : Maç bitiyor nerdeyse; hangi enayi alır...

KADIN : Elbet bulunur bir enayi... Haydi indirim yaptık be, bin lira...

MEMUR : Ver bir bilet be... Madem indirim yaptın, yararlanalım.

BOYACI : Şimdi maç bitecek be... Beş dakika kaldı.

MEMUR (*Parayı verip bileti alır*) : Beş dakika beş dakikadır. Beş dakika olsun seyrederim ya... (*Bileti alıp gider.*)

KAMBUR : Beş dakika seyredecek ama, dairede bir hafta anlatacak.

KADIN : Nasıl olsa bir enayi bulunur, dememiş miydim!
(*Stadyumdan gürültüler artar.*)

SAKALLI : Kime bağırıyorlar böyle. Duvar Ahmet'e mi?

TOPAL : O'na ya... İyice madara oldu.

BOYACI : Sayit Hopsayıt onu paçavraya çevirdi.

KADIN : Hadi bilet verelim, bin lira... (*Stadyumdan gürültüler.*)

SAKALLI (*Radyo kulağında*) : Tuuu, kaçırdı be...

TOPAL : Onu ben bile atardım...

İSPİRTOCU : Bu Duvar Ahmet artık futbolu bıraksa iyi olur.

KAMBUR : Dündar Dübara satışa çıkaracakmış ama, alan olmaz ki...

TOPAL : Oğlum, bu hafta bütün totocular Tozkoparan'ı tuttu. Tamam mı? Bizim çok güvenilir kaynaklardan sızdırdığımız sağlam habere göre, Duvar Ahmet'in sayesinde Tozkoparan yenilecek ve ağabeyin totoyu tutturacaktır.

İSPİRTOCU : Neden Duvar Ahmet'in sayesinde?

TOPAL : Çünkü, para yedirmişlerdir Ahmet'e...
(*Her oyuncu, bir ikilik söyleyecek. Söylenen her ikiliğin sonundaki "Hadi maç, maç, maç!" dizesini bütün oyuncular hep birlikte söyleyeceklerdir.*)

KADIN : Hadi maç, maç, maç!..

YANLIŞ ADAM : Şu haline bak...

KADIN : Maksat boşalmak...

YANLIŞ ADAM : *Hadi maç, maç, maç!*

MISIRCI :
Maç bahanesi,
Görmüyor musun,

Burası akıl
Hastanesi...

KADIN :
Başka çare yok, gerçeklerden kaç!
Bilet verelim : *Hadi maç, maç, maç!*

ÇULSUZ :
Üstte başta yok, karnım da aç...
Beni maç paklar, *hadi maç, maç, maç!*

SAKALLI :
Stadyum değil burası, Hac...
Sizler de gelin : *Hadi maç, maç, maç:*

BOYACI :
Bilet bin papel... Gündeliğin kaç?
Düşünme, boşver... Hadi maç, maç, maç!

GAZOZCU :
Gözümde bağ var, ağzımda tıkaç!
Beynim yıkanmış... *Hadi maç, maç, maç!*

İSPİRTOCU :
Şu halime bak, dağınık saç-baş...
Küfür, dayak var: *Hadi maç, maç, maç!*

MEMUR :
Karaborsaya öderim haraç...
Bana az bile.; *hadi maç, maç, maç!*

KAMBUR :
Kamburum, ne iş, ne eş, ne ilâç...
Uyuşmuş beynim; *hadi maç, maç, maç!*

TOPAL :
Ne taht isterim, ne âsâ, ne taç...
Yeter bana maç... *Hadi maç, maç, maç!*
(*Hep birlikte "Hadi maç!" müziğiyle dans ederler.*)

7. YER : *Otel salonu.*

(*Hacetbaba takımı oyuncularının kampa girdikleri otelin Salonu ve koridoru görünür.*)

SEVİM (*Koridorda*) : Burası Hacetbabalıların kampa girdikleri otel değil mi?
OTEL GÖREVLİSİ : Evet.
SEVİM : Hiç böyle de kamp görmedim. Nerde çocuklar?
OTEL GÖREVLİSİ : Hacetbaba oyuncuları mı?
SEVİM : Evet...
OTEL GÖREVLİSİ : Tozkoparan'la maçları var da bugün.
SEVİM : Biliyorum canım, ama çocuklar nerde?
OTEL GÖREVLİSİ : Az sonra arabalara binip stadyuma gidecekler, odalarındalar.
SEVİM : Sait nerde?
OTEL GÖREVLİSİ : Saiţ Sarıoğlu mu?
SEVİM : Sait Hopsait canım...
OTEL GÖREVLİSİ : Mister Tomson'un kesin emri var; şimdi görüşemezsiniz.
SEVİM : Nedenmiş o? Ben Sait'in nişanlısıyım. Siz haber verin de kendisine...

(*Görevli gider. Sevim, salona geçip koltuğa oturur. Bir cıgara yakar. Bacak bacak üstüne atar. Sinirli hareketlerle ayağını titretmektedir. Sait gelir. Sevim fırlar. Sululuğa kaçan yapmacık bir içtenlikle boynuna sarılıp Sait'i öper. Sait de isteksizce karşılık verir.*)

SEVİM : Nerelerdesin şekerim? Vallahi merak ettim.
SAİT : Biliyorsun işte... Maçlar filan... (*Karşılıklı otururlar.*)
SEVİM : Ayol insan bir telefon da mı etmez?
SAİT : Çoğu zaman evde değilim. Kulüpte, antrenmanda... Maçlar, deplasman maçları filan... Sonra rahatsız etmek de istemedim.
SEVİM : Aşkolsun... Heyecanlı mısın?
SAİT : Her maçtan önce heyecanlanıyorum; sahaya çıkar çıkmaz heyecanım kalmıyor.
SEVİM : Ama bu maç yılın maçı... Lig şampiyonu belli olacak.
SAİT : Evet...
SEVİM : Ayrıca senin için de çok önemli. Bir gol atabilirsen gol kralı olursun.
SAİT : Bakalım.

SEVİM : Ayol ne biçim kamp bu böyle?
SAİT : Ne gibi?
SEVİM : Kamp değil, sanki ölü evi... Hiç böyle sessiz kamp görmedim. Az önce bizimkilerin kampındaydım, Tozkoparan'ın... Ohooo, görsen orasını, panayır yeri gibi... Poker oynayanlar, barbut atanlar... Kimisi bilek güreşi, kimisi deve güreşi yapıyor... Gırgır gırla...
SAİT : Mister Tomson çok sıkı disiplin kurdu.
SEVİM : Enayi bizimkiler... Tomson'un değerini bilemediler. Sana bişey söyliyeyim mi, kendimi bildim bileli Tozkoparanlıyım, ama bu maçta Hacetbaba'nın kazanmasını istiyorum.
SAİT : Niçin?
SEVİM (*İşveli*) : Aaa, bir de soruyor... Sen Hacetbaba'da oynuyorsun da ondan elbet. Sait!
SAİT : Efendim.
SEVİM : Bu transfer sezonunda Tozkoparan'a geçer misin? Dündar Dübara'nın şöyle bir ağzını aradım; kesenin ağzını açacak... Ne isterse veririz, diyor, üç milyar, beş milyar... Balayına çıkarız ha?
SAİT : Öyle bir niyetim yok.
SEVİM (*Bozulmuş*) : Tabii, İtalyanlardan teklif alınca...

(*Aysel, koridordan salona girer. Aysel'e Sevim'in arkası dönük. Sait, Aysel'i görür.*)

SAİT (*Sevim'e*) : Pardon... Bir dakika... (*Aysel'in yanına gider. El sıkışırlar.*) Hoşgeldin. Nasılsın?
AYSEL : İyiyim, ya sen?
SAİT : Mersi... Gel, otur...

(*Sevim de ayağa kalkar. İki kadın birbirini saçtan tırnağa düşmanca süzerler.*)

SEVİM (*Kinayeli*) : Galiba sizi rahatsız ediyorum.
SAİT : Yoo, neden? Hiç de değil...

(*Salona Hacetbabalı oyuncular gelir.*)

1. OYUNCU : Hadi Sait, stadyuma gidiyoruz...
SAİT : Geliyorum... (*Aysel'le Sevim'e*) Çok affedersiniz, maç zamanı geldi de... Benim arkadaşlarla gitmem gerekiyor.
2. OYUNCU : Hadi maça Sait...

SAİT (*Sevim'e*) : Tanışıyorsunuz herhalde Aysel Hanımla?
SEVİM (*Aşağılayarak*) : Ayol O'nu tanamıyan mı var... Adıyla sanıyla İspanyol Aysel dedin mi, tamam...
AYSEL (*Ellerini kalçasına koyarak*) : Sevim, sen nasıl oldu da buraya gelebildin?
SEVİM : Nedenmiş?
AYSEL : Tozkoparan'ın kamp yeri burası değil de ondan.
SEVİM : Sait nişanlım değil mi, elbet gelirim.
SAİT : Sevim Hanım, nişan yüzüğünü altıncı kere yüzüme fırlatalı bir yılı çoktan geçti...
SEVİM : Yaaa... Demek öyle...
2. OYUNCU (*Başını kapıdan uzatıp*) : Mister Tomson, arabalara binilsin, diyor.
AYSEL : Hacetbaba'da Kerkenez'lere yer yok cicim!
SEVİM : Neee? Kerkenez mi? Bana Kerkenez dedin ha? *(Aysel'in üzerine atılır. Bu saldırıyı beklemeyen Aysel de O'na tekme atar. İki kadın saç saça, baş başa döğüşürler. Birbirlerinin üstbaşlarını yırtarak striptize çıkmış gibi gittikçe soyunurlar. Yere düşer, alt alta üst üste yuvarlanırlar. İki kadının kavgası, gerilimli bir film müziği eşliğinde olabilir. Bikaç Hacetbabalı oyuncu ve Sait onları seyreder. Sait, iki kadını ayırmak isterken, öbür oyuncular koluna girip çekerler.)*
1. OYUNCU : Gidelim, geç kalıyoruz.
2. OYUNCU : Tomson kızacak...
AYSEL (*Arkalarından seslenir*) : Maçtan sonra buluşalım Sait...
SEVİM (*Seslenir*) : Çıkış kapısında bekleyeceğim seni şekerim.
(Sait ve öbürleri çıkar. Kavgacı iki kadın ayrılır, yerdedirler. Otel görevlisi girer. Kadınları yerde yarı çıplak görünce ikisinin de üstüne, birer masa örtüsü atar.)
AYSEL (*Yattığı yerden*) : Bakar mısınız?
OTEL GÖREVLİSİ : Buyrun.
AYSEL : Kocama telefon edip bayıldığımı söyler misiniz lütfen...
OTEL GÖREVLİSİ : Başüstüne...
(Aysel, doğrulmuşken yeniden yatıp bayılır.)

8. YER : *Stadyum içi.*

(Tribünlerden bir bölümle, top alanından bir bölüm görünür. Yalnız Tozkoparan kalesi görünür. Hacetbaba kalesi, sahne dışında kalmıştır. Tribünün bir yanında "Tozkoparan", öbür yanında "Hacetbaba" yazılı bezler gerilmiştir. Sahayı ayıran boydan boya duvarda şu reklam yazısı okunur: "Sağlam kafa sağlam bedende, her bedene uygun korseler de bende: Ferferik Konfeksiyon!" Koltuğunun altında tavlayla 1. Seyirci, sonra elinde yiyecek torbasıyla 2. Seyirci gelir, tribünde otururlar.
2. SEYİRCİ *(Torbasından çıkardığı nevalesini bir gazete üzerine koyar. Rakı şişesinden bir fırt çektikten sonra)* : Merhaba arkadaşım...
1. SEYİRCİ : Merhaba arkadaş...
2. SEYİRCİ : Gel buyur...
1. SEYİRCİ (*Öbürünün yanına gider. Uzattığı şişeden bir fırt çeker*) : Erken gelinmezse içeri girilmiyor. Maça çok var, bir tavla atalım mı? (*Tavlayı açar.*)
2. SEYİRCİ : Hayhay...
1. SEYİRCİ : Stadyuma hep tavlamla gelirim. Başka türlü zaman geçmiyor, maçı beklerken...
2. SEYİRCİ : Aşağıda kumar gırla... Kılıç, barbut... Poker... (*Pulları dizerler. Hem tavla oynar, hem konuşurlar.*)
1. SEYİRCİ : Siyah pulları alıyorum ki, yüzünü ağartayım... Se yek... Seyrek sakallı Memmet Ağaa...
2. SEYİRCİ : Anlaşıldı, acemi yetiştireceğiz...
1. SEYİRCİ : Sen hele oyununu oyna da... Yahu, bütün memleket ikiye ayrıldı; yarısı Hacetbabalı, yarısı Tozkoparanlı...
2. SEYİRCİ : Dört ceharım kandesin? Gazetelerde okudun mu, meşhur bir ayakkabıcı Tozkoparan yenerse, takımın bütün oyuncularına birer çift kundura yapacakmış. Şeşü düüü...
1. SEYİRCİ : Şaşırdım... Bir lokantacı da Hacetbabalılar yenerse, lokantasında oyunculardan bir yıl boyunca yemek parası almayacakmış. Ceharı yek...

2. SEYİRCİ : Ceharını oynadın, ya yeki... Yek nerde...
1. SEYİRCİ : Buluruz evelallah... (*Zar dışarı çıkar.*)
2. SEYİRCİ (*Bir fırt çektikten sonra*) : Hakeeem, beye çarşaf getir!
1. SEYİRCİ : Kız diyormuş ki...
2. SEYİRCİ : Hangi kız?..
1. SEYİRCİ : Hacetbabalı bir kız işte... Beni kesseniz diyormuş, kanım Hacetbaba'nın renginde akar, diyormuş.
2. SEYİRCİ : Ulan hakeeem, beye bir dü getiir... Yahu, Sayit Hopsayıt'ı marke etmesin diye Duvar Ahmet'in para yediği doğru mu.
1. SEYİRCİ : Gazetede okumadın mı : "Asîl Türk kanını taşıyan hiçbir Türk sporcusu satın alınmaz..." diye yazıyordu. Zar tutma!..

(*Tavlacıların konuşmaları duyulmaz olur. Hasip, Mehcure, Sevim gelir. Tribünün Tozkoparan tarafına otururlar. Duyulan gürültüden stadyumun dolmakta olduğu izlenimi verilir. Aysel'le Erol gelir, Hacetbaba tarafında otururlar.*)

HASİP (*Elini alnına koyup uzaklara bakarak*) : Oooo, çok kalabalık, altmışbin kişi var ha?
SEVİM : Hangi altmış, en azından seksenbin...
MEHCURE : Bu kadar insan da dışarda var, giremiyor zavallılar.
DÜNDAR (*Gelir*) : Merhaba...
HASİP : Merhaba Dündarcığım.

(*Berrin'le Anjel gelir, Hacetbaba yanına otururlar.*)

DÜNDAR : Nasılsınız Hanımefendi?
MEHCURE : Teşekkür ederim... Bahse girenleri gördünüz mü Dündar Bey?
DÜNDAR : Gördüm ya...
HASİP : Bacak kadar çocuklar üçer-beşer bin lirasına bahse giriyorlar.
DÜNDAR : Ahlak kalmadı, ahlak...
SEVİM : Bahis tutuşunca maçın heyecanı daha bir başka oluyor.
DÜNDAR : Hadi öyleyse...

MEHCURE : Bahse girecek birilerini bulalım...
DÜNDAR (*Seslenir*) : Merahaba Erol Bey...
EROL : Merhaba ağabicim...
DÜNDAR : Var mısın.
EROL : Varım abicim... Hacetbaba'ya ikiyüz bin... İki fark yaparsa beşyüz bin... Tamam mı?
DÜNDAR : Tamam...
ANJEL : Biz de oynaalım Berrin Hanım...
BERRİN : Destuuur... Biz ne oynayacakmışız Madam Anjel.
ANJEL : Futbol değil canım, bahis tutuşalım deoorum.
BERRİN : Eh, mâdem adet öyle, biz herkeslerden geri kalacak değiliz ya...
ANJEL (*Seslenir*) : Bayan Ferferik, Bayan Ferferik...
MEHCURE : Efendim.
ANJEL : İkiyüz bin koyyooorum, varsın?
MEHCURE : Varım. Tamam...
ANJEL : Golleri tıkooruz Allahın izniynen...
1. KİŞİ (*Tavlayı kapayarak*) : İki mars, bir oyun, tamam mı?
2. KİŞİ : Haftaya burda revanşımız var.
1. KİŞİ (*Rakıyı içtikten sonra belinden çıkardığı büyük bir palayı, berberlerin kayışta ustura biledikleri gibi, pantalon kemerinin uzun ucunda bilemeye başlar*) : Nerdeyse maç başlayacak, hazırlığımızı yapalım.
2. KİŞİ : O ne yahu o? Ne yapacaksın?
1. KİŞİ : Eee, belli olmaz, bakarsın hakem haksızlık eder, dii mi anam...
2. KİŞİ (*Torbasından taşlar ve şişeler çıkararak*) : Ben de biraz cephane getirdim.

(*Açıkarttırmaya girmişler gibi, tribünlerdekiler uzaktan birbirleriyle bağıra bağıra bahse girerler. Tozkoparan tarafındakiler, Hacetbaba tarafındakilerle bahse girerler.*)

— Beşyüz bin koyuyorum...
— Evet...
— Var mısın, bir milyon koydum...
— Tamam...

— Sıfıra karşı olursa vido... Tamam mı?
— Tamam...
— Benden sekizyüz bin...
— Oldu...
— İki fark yaparsa üç katı...
— Tamam...

(*Tozkoparan'ın sahaya çıkışı gösterilerle karşılanır. Kaleci ile sağ bek Duvar Ahmet görünür. Seyircilerin "Duvar Ahmet" diye bağırdıkları duyulur. Gürültüler, ıslıklar, alkışlar, teneke ve kaynana zırıltısı sesleri. Az sonra Hacetbaba takımı sahaya çıkar. Sait çıkar, ısınma hareketleri yapmakta, atlayıp sıçramaktadır. "Sa-it, Sa-it... Hopsayıt..." diye bağırmalar duyulur. Hakem görünür. Sevim çığlıklar atar. Hasip ve Dündar ıslık çalarlar. Anjel, kaynana zırıltısı çalar.*)

HASİP : Ah be ah... Rüzgâr aleyhimize be... Ah, rüzgâr karşıdan esmese!

MEHCURE : Güneş de aleyhimize... Baksana, güneş çocukların gözünde...

SEVİM : Hepsi neyse de hakem çok namussuz... Hiç olmazsa hakem bizden olsaydı...

DÜNDAR : Öyle namussuz ki, bırak başka şeyi, yemeğe çağırsan gelmez...

ANJEL : Aman maç başladı...

BERRIN : Radyoyu aç Madam Anjel... Çabuk aç... Kim bizden, kim onların takımından bilemiyorum...

ANJEL (*Radyoyu açar. Spikerin sesi duyulacaktır*) : Ah... Sayıt Beyi gördün?

BERRIN : Hangisi o?

ANJEL : Kıvıroor, kıvıroor, işte odur.

SPİKER : Kazık Özer iniyor, iniyor... Ahmet Duvar gibi dikildi önüne... Aaa, Ahmet çok fena yaptı... Sait kaptı topu... Çok ince oyuncu Sait, dantela örer gibi paslaşıyorlar...

SESLER : Sayıt buraya, Sayıt buraya... İn Sayıt... Yaşa sayıt...

ANJEL : Berrin Hanım duyoorsun, Sayıt Sayıt deyi kıyamet kopoor. Kim der idi ki, Sayıt Beyim böyle menşur bir futbolcu

olacak...

SESLER :

Du-var, Du-var, nerdesin?
Bunu versem yer misin?

ANJEL: Gördün? Duvar Ahmet'i kıvırıp geçmiştir...

SPİKER : Ahmet ayak koydu... Bakalım hakem favl verecek mi? Hayır vermedi... Bir karambol oldu. Çabuk çözüldüler allaha şükür... Bugün Ahmet hiç formunda görünmüyor. Onun için de durmadan favullar yapıyor... Tabii bu hareketleri de takımının aleyhine oluyor. Aman Sait kaptı topu... Gayet tehlikeli... Sait kayıyor, kayıyor... Gol olabilir... Kaleciyle karşıkarşıya... Ahmet yetişti arkadan... Şimdi Ahmet'le Sait mücadele ediyorlar. Fakat bu olmadı işte... Ahmet, Sait'in beline yapıştı... Olur şey değil, şortunu çekiyor...

SESLER :

Yuuuuu Yuuuu...
Sahaya ineriz
Kafanı ezeriz.

SPİKER : Seyircilerin protestolarını duyuyorsunuz. Sait yine yetişti. Aldı topu... Aaaaa, çok ayıp... Vay anasını sayın seyirciler, olacak şey değil... Ortalık güreş minderine döndü. Ahmet yine şortunu çekiyor Sait'in. Dünya futbol tarihinde görülmemiş bir manzara... Sait, hem topu almaya, hem şortunu kurtarmaya çalışıyor.

SESLER :

Ormandan kestik çamı,
Ulan Duvar, ananın damı...

SPİKER : Ahmet, Sait'e favl yapmıştı. Şimdi Sait favl atışını kullanıyor. Attı. Top Kazık Özer'de... İyi paslaşıyorlar... Top yine Sait'te...

SESLER :

Bastır Sait, bastır Sait...
Haydi Sayıt Hopsayıt...

SPİKER : Sait üç oyuncunun arasından geçti... şut... Gool...

MEHCURE : Yuuuuh, hakeme gözlük...

HASİP : Gel de böyle hakemi dövme bakalım...

SEVİM : Ne hakem, ne hakem...
ANJEL : Bal gibi goldur...
DÜNDAR : Ulan hiç yolu yok, bu transfer sezonunda ben bu Ahmet'i satarım.
ANJEL : Kim alooor da kime satttorsun...
MEHCURE : Jübilesini yapsın, çekilsin artık...
HASİP : Eyvah, penaltı mı yoksa?
SEVİM : Penaltıyı Sait çekerse gol krallığını da garantiledi demektir.
SPİKER : Hacetbaba'nın bir akınıydı bu... Kaleci de ileri çıkmıştı. Kale boştu. Sait şutunu tam çekiyordu ki... Ahmet arkadan gelip tırpanladı Sait'i... Bakalım, hakem penaltı verecek mi? Sait yerde şimdi, kıvranıyor. Aaa, bu hiç olmadı işte... Protesto eden seyircilere karşı Ahmet çok nahoş el, kol ve bilek işaretleri yapıyor. Hayır, hakem, hakem penaltı vermedi. Hacetbabalılar itiraz ediyor. Hakem bir oyuncuya sarı kart gösterdi. Favl atışı...

(*Ahmet'le Sait karşıkarşıya. Top aralarında. Sait boyuna Ahmet'i çalımlamaktadır. Bu çalımlar ya çarliston müziği eşliğinde, yada yeni hareketli bir dans müziği eşliğinde, dans eder gibi olur. Sait boyuna çalım atmaktadır.*)

SESLER :

At çalımını Sait...
Kıvır, kıvır Sait...
Top oynamıyor, vals yapıyor be, Mavi Tuna namussuzum...

SPİKER : Sait kalktı yerden... Alkışları duyuyorsunuz... Sait bugün şahane bir oyun çıkarıyor... Klas oyuncu... Sahalarımızın en centilmen futbolcusu...
SEVİM (*Çığlık atar*) : Ulan kaleci geç yerineee...

(*Sait'le Ahmet yine karşıkarşıya. Sait boyuna çalımlar.*)

AHMET (*Soluk soluğa, dili dışarda*) : Yeter ulan imansız, şiştim be... Soluğum kesildi Sait...
SAİT : Ağbi, sen bana bunun dersini vermiştin ya... (*Hem oynar, hem konuşurlar.*) Unuttun mu? Futbolun ikinci kuralı bu...

Yere yatıp dinleneceksin. (*Başı dönen Ahmet, olduğu yerde döner döner yere yuvarlanır. Sait topu başkasına atıp Ahmet'i yerden kaldırır. Büyük bir alkış sesi duyulur.*)
SPİKER : Bravo Sait... Sahalarımızda çok ender görülen çok asil, çok centilmence bir hareket... Sait, yere yıkılan Ahmet'e yardım edip O'nu kaldırdı. (*Sait görünmüyordur.*) Aaaa, işte bu hiç olmadı. Türk sporseverliğine yakışmıyor. Seyirciler sahaya şişe ve koçan atıyorlar... Yağmur gibi şişe atılıyor... Eyvah, bir şişe Sait'in başına geldi. Sait'in başı yarıldı, kanıyor. Doktor geldi sahaya... İlk tedavisini yapıyorlar. Sait'in başı sarılıyor. Ama Sait çıkmadı oyundan... Bravo Sait... Ne oldu? Seyirciler sahaya doldu... Eyvah... Doktoru altlarına aldılar. Ortada dayak yiyen doktor. (*Kalabalık seyirci ve oyuncular sahnede görünür. En alttaki doktoru hep birlikte döğmektedirler.*) Efendim kimin kimi, ne için döğdüğü belli değil... Hakem düdüğünü çalıyor... (*Dayak yiyen doktor alttan çıkar. Öbürleri sıraya dizilir. Hakem düdüğüyle tempo tutarken onlar da şarkı söyler, marş olursa çok daha iyi.*)

İster şişman, zayıf, isterse bodur,
Mühür her kimdeyse Süleyman odur.

Dalga geçme yurttaş, bir dakika dur!
Düdük her kimdeyse hakem de odur!

Kabarır, şişinir, kasılır dimdik,
Öttürdüğü düdük, dediği dedik!..

İster sıska, şişman, isterse bodur,
Düdük her kimdeyse hakem de odur!

Astığı astıktır, kestiği kestik...
Öttürdüğü düdük, dediği dedik!

(*Hakemin düdüğüyle seyirciler tribünlerde yerlerine geçer. Oyuncular da yerlerini alırlar. Sait, ayağında topla sahneye gelir. Sait'in başı sargılar içindedir; kan sargı bezinin dışına çıkmıştır. Maç başlamıştır. Yine bir*

karambol olur. Bu karambolda, bir futbol ayakkabısı fırlayıp kaleye girer. Hakem, düdük öttürür. Hacettebabalılar "Gool"" diye bağırırlarken, Tozkoparanlılar itiraz ederler.)

MEHCURE : Yuuuu... Hakeme gözlük...

SEVİM : Top olmadan top oynanır mı be...

HASİP : Yahu, ortada top yok, herif gol diyor be...

ANJEL : Goldur, bal gibi goldur... Papuç ağları delmiştir.

BERRİN : Goool...

EROL : Hakem ne derse odur.

(*Bütün seyirciler sahaya doluşur. 2. Kişi palayı sıyırıp ortaya atlar. Oyuncu, seyirci birbirine girer. Yine hakemin düdüğüyle ayrılırlar. Oyuncular teker teker şarkı söylerler. Şarkının "Ne sağcıyız ne solcu, Futbolcuyuz futbolcu" dizesini hepsi birlikte söyleyeceklerdir.*)

HAKEM (*Ahmet'e sorarak*) :

Sen nerde oynuyorsun, sağda mısın, solda mı?
Cevap versene oğlum, deli etme adamı!
Söyle de anlayalım, işler doğru yolda mı?

AHMET (*Cevap verir*) :

Nerdeyse benim dayım,
Ben her zaman ordayım!
Ne sağdayım, soldayım,
Demek ki ortadayım!

HAKEM (*Ahmet'e sorar*) :

Yakında memleketin yoksulları, zengini,
Herkes alır hakkını, bulur dengi dengini...
Senin boyan has mıdır, söylesene rengini!

AHMET (*Cevap verir*) :

Ne kırmızı, ne yeşil... Benim rengim turuncu...
Ne sağcıyım, ne solcu... Futbolcuyum, futbolcu!
(*Hep birlikte iki kere.*)

1. SEYİRCİ :

Cevapsız bırakmadı hakemin sorusunu.
Markopaşa'ya sor da söylesin doğrusunu!

Zengin yüksek perdeden öttürür borusunu,
Yoksullar kıvrandıkça girer kazığın ucu...
Ne sağcıyız, ne solcu, futbolcuyuz futbolcu! (*Hep birlikte iki kez.*)

(*Hep birlikte dans ederek şarkı söylerler.*)

Âhenk olur denildi olursa çeşitlilik,
Sosyal adalet diye yem borusu işittik.
Oduncu kantarında yoktur böyle eşitlik:
Kimi inmez otodan, kiminin yok papucu,
Ne sağcıyız, ne solcu, futbolcuyuz futbolcu *(İki kez.)*

İşimiz rast giderse bakarsınız kazara,
Bu pazara olmazsa mutlak öbür pazara,
Evelallah girdik mi bir de Ortakpazara,
Satacağız nargile, elimizde marpucu...
Ne sağcıyız, ne solcu, futbolcuyuz futbolcu! (*İki kez.*)

(*Hakemin düdük öttürmesiyle Ahmet taç atar. Oyun yeniden başlar.. Bikaç pastan sonra Ahmet bir oyuncuyla çok sert çarpışır. Ahmet haykırarak yere düşer. Yerde kıvranır. Oyun devam ediyor. Ahmet'e kimse aldırmaz. Sait'in şutu kaleye girer. Seyircilerin "Goool!" sesleri ve seyircilerin "Gol Kralı Sayit..." diye bağırmaları. Hakem, düdük öttürür.*)

SPİKER : Hakem, maçın bittiğini ilan etti. Hacettepe iki, Tozkoparan sıfır...

(*Seyirciler sahaya dolar. Sait'i omuzlarda taşırlar.*)

SESLER :

Sa-it, Sa-it, hopsayıt...
Hop hop Hopsayıt...
Gol kralı Hopsayıt...

(*Saha boşalır. Kimse kalmaz. Ahmet hâlâ yerde kıvranmaktadır. Sait gelir sahaya. Kıvranan Ahmet'in yanında ayakta durur. Sahne kararır. Sait bir spot ışığının altında kalır. Sait'in yankılanan sesi sorar:*)

Onbinlerce insan...
Niçin doluyor buraya?
İtiş kakış,
Söğüş döğüş...
Spor için mi?
Şu kambur,
Şu dargelirli memur,
Ya şu topal?
Şu ispirtocu,
Şu veremli öksüren...
Şu çırak onüçünde...
Bunlar kızgınlıklarını kusacak...
Birilerine bağıracak...
Ama kime? Kimeee.

(*Stadyum dolusu seyircinin bağırışmaları, sövgüleri dalga dalga duyulurken sahne yavaş yavaş aydınlanır. İki kişi sedyeyle gelir. Ahmet'i sedyeye koyarlar. Sait, yardım eder; iki sedyeci, sedyedeki Ahmet'i götürürlerken Suat arkalarından yürür.*)

9: YER : *Hastane koridoru.*

(*Koridorun ucunda telefon vardır. Koridordaki kapıdan hasta odasına girilir. Odadaki yatakta Ahmet yatmaktadır. Sait girene dek, Ahmet'in yattığı hasta odası karanlıktır. Hasta odasının koridora açılan kapısı önünde Sait'le Doktor konuşurlar. Sait giyimli, ama başı hâlâ sargılıdır.*)

DOKTOR : Niçin bu kadar geç getirdiniz?

SAİT : Ben O'nu soyunma odasında buldum. Oyun çok sert geçmişti. Maçtan sonra kimse kalmamış, arkadaşlar gitmişti. Ben O'ndan özür dilemek için beklemiştim. Hem de kendisine teşekkür edecektim.

DOKTOR : Niçin?

SAİT : Çünkü O benim ilk futbol Hocam. O'nun yüzünden

futbolcu oldum.

DOKTOR : Kendi takım arkadaşları nerdeydi?

SAİT : Herhalde sakatlığının bu kadar ağır olduğunu anlayamadılar. Hep birlikte bu gece pavyona gidilecekti; pavyona gitmiş olacaklar. Çok mu geç kalındı Doktor?

DOKTOR : Epiyce geç... Az daha gecikilse, daha da tehlikeliydi durum.

SAİT : Öyleyse umut var demek...

DOKTOR : Acele ameliyat gerekiyor. Böbreğinin birini hemen almazsak hayatı tehlikede... Ameliyathaneyi hazırlatıyorum, alacağız ameliyata...

SAİT : Şimdi nasıl? Ağrısı var mı?

DOKTOR : Uyuşturucu iğne yaptık, iyice...

SAİT : Kendisiyle konuşabilir miyim?

DOKTOR : Evet ama, yanında çok kalmayın. Yorulmamalı...

SAİT : Teşekkür ederim...

(*Doktor gider. Sait odaya girince oda aydınlanır. Sait, elini yataktaki Ahmet'in başına koy. O sırada Erol koridora gelir, bekler. Daha sonra Sevim, arkadan da Aysel gelir. Erol, oda kapısı önünde; Sevim, koridorun bir başında, Aysel öbür başında durur.*)

SAİT : Geçmiş olsun Ahmet ağabey.

AHMET : Sağol Sait. Beni hastaneye getirdiğin için çok teşekkür ederim. Senin başın nasıl?

SAİT : Önemli değil, küçük bir sıyrık. Özür dilerim senden Ahmet ağabey.

AHMET : Niçin?

SAİT : Maç çok sert oldu da...

AHMET : Sertliği yapan sen değildin ki... Sait, sana bikaç futbol kuralı söylemiştim, hatırlıyor musun? Sözde seninle alay etmek için...

SAİT : Evet...

AHMET : Bir kural daha söylemek istiyorum.

SAİT : Buyrun.

AHMET : Yalnız futbol sahalarında değil, hayatın her sahasında, okulda, tiyatroda, dairede, evde, her yerde, işlerini iyi

yapamayanlar ya çok sert olurlar, yada işi alaya vururlar. Sertliği yapan bendim Sait, çünkü artık top oynayamıyor, işimi yapamıyordum. Unutma bu kuralı.

SAİT : Teşekkür ederim. Hiç unutmayacağım.

AHMET : Senin başlangıcınla benim sonum, birbirine çok benziyor.

SAİT : Ne bakımdan?

AHMET : Seninle futbola başladığın zaman alay ediyorlardı; benimle futbolu bırakırken alay ettiler.

SAİT : Yok canım... Nerden çıkardın bunları?

AHMET : Seyircilerin yuh sesleri kulağımda... Futbol hayatımdan işte bu seslerle uğurlandım.

SAİT : Futbolu bırakıyor musun?

AHMET : Artık futbol beni bırakıyor Sait. Çoktan bırakmam gerekirdi. Olmadı işte... Çünkü başka hiçbir işim yoktu. Sonra futbol benim bütün dünyamdı.

SAİT : Daha çok top koşturursun Ahmet ağabey... Çok maçlarımız olacak.

AHMET : Tek böbrekle mi?

SAİT : Demek, biliyorsun.

AHMET : Evet, Doktor söyledi.

(*Doktor iki hemşireyle gelir. Ahmet'i hasta arabasıyla ameliyathaneye götürürler.*)

SAİT : Hoşça kal ağabey. Sabah erkenden gelirim...

AHMET : Çok teşekkürler Şait.

SAİT : Sana çok şeyler borçluyum Ahmet ağabey...

(*Sait koridora çıkar. Hasta arabası girer.*)

EROL : Ne haberler abicim?

SAİT : Hiç...

EROL : Seni candan tebrik ederim abicim. Yani şaheser oynadın. Bugünkü maçta bir harikaydın. On yıldız... Hacetbaba senin sayende kazandı maçı. Gol kralı da oldun abicim... Yarınki bütün gazeteler senin resimlerinle dolu...

SAİT : Hiç de gereği yok Erol Bey.

EROL : Neden abicim?

SAİT : Artık futbolu bırakıyorum. Bugünkü son maçımdı.

EROL : Ne diyorsun abicim, ne zaman aldın bu kararı?

SAİT : Demin... Ahmet ağbiden son dersimi alınca...

EROL : Kesin mi?

SAİT : Evet, kesin...

EROL : Tam İtalyanlar seni transfer edecekken... Olur mu bu abicim. Öyleyse ben hemen gazeteye bir haber uçurayım da öbür gazeteleri atlatalım. (*Koridorun dibindeki telefona gidip, numarayı çevirir. Konuşması duyulmaz. Aysel'le Sevim, koridorun iki yanından Sait'e yaklaşırlar.*)

SEVİM : Hadi... Eve gidiyoruz, dii mi şekerim.? Yoksa arkadaşların gittiği pavyona mı? Bizi bekliyorlar. (*Sait, bir adım geri çekilerek, küçümseyerek bakar?*) Ne o? Ne bakıyorsun öyle? Beğenemdin mi yoksa?

AYSEL (*Umutla Sait'in koluna girer*) : Eve gidiyoruz, dii mi Saitçim...

SAİT (*Aysel'in kolundan sıyrılarak*) : İkinize de gülegüle... Sinema locasında bir öpücükle gebe kalan Kerkenez Sevim... Yatak odasında beni kocasıyla tanıştıran İspanyol Aysel... Futbol beni bırakmadan ben futbolu, siz beni bırakmadan, ben sizi bırakıyorum. (*Sait kararlı adımlarla giderken iki kadın kala kalır. Sahne kararır. Erol, spot ışığı altında kalır.*)

EROL (*Telefonda*) : ...Evet... Anladınız mı? Bugünkü maçta attığı iki golle gol krallığına yükselen Sait Hopsait, son maçını oynamış oluyor. Çünkü futbolu bıraktı. Sebebi bilinmiyor. Tamam mı? Birinci sayfadan verin... Haberin başlığını şöyle koyun: "Futbol dünyamızdan bir yıldız kaydı. Futbol dünyamızın bir yıldızı, parladığı an söndü."

(*Bütün oyunun şarkılarından bir potburi ile oyun biter. Potburide her şarkının dansı yapılır. Perde kapanınca perdenin üstünde büyük harflerle yazılmış şu yazı okunur:*)

AHMET NERDE OYNASIN?